

РУТ РЕНДЪЛ ШАФЕРКАТА

Превод от английски: Вилиана Данова, 1995

chitanka.info

1.

Жестоката, насилствена смърт омайва хората. Но Филип се разстройваше от нея. Имаше фобия или поне така си казваше понякога: фобия към убийството във всички негови форми. Имаше фобия или поне така си казваше понякога: фобия към убийството във всички негови форми — безпричинната, масова сеч на хора по време на война и безсмисленото им унищожаване при злополуки и катастрофи. Жестокостта го отблъскваше. В живота, в книгите, на екрана... Години наред бе чувствал все същото, още в детството си, когато другите малчугани насочваха пластмасовите си автомати и играеха на война. Кога или с какво започна всичко, Филип не знаеше. Най-странното бе, че той не беше нито страхлив, нито капризен. Боеше се от смъртта, както всички останали. Всъщност неестествената смърт нито го забавляваше, нито пък го привличаше по някакъв особен начин. Реакцията му бе да стои настрана от всякакви прояви на смъртта. Знаеше, че това не е нормално. Криеше фобията си или поне се опитваше...

Когато другите гледаха телевизия, Филип гледаше заедно с тях и не си затваряше очите. Не изпадна в състояние да отхвърля всичко казано във вестници и книги. Обаче другите знаеха и изобщо не щадяха чувствата му. Говореха открито за Ребека Нийв.

Ако зависеше от него, той не би се заинтересувал от нейното изчезване, а още по-малко пък би мислил за нея. Просто щеше да изключи телевизора. Разбира се, щеше да го изключи десет минути преди да съобщят за Северна Ирландия, за Иран и Ангола, за някакъв катастрофирал влак във Франция, както и за изчезналото момиче. Никога нямаше да види снимката ѝ — красивото ѝ лице, усмивката ѝ, очите ѝ, присвити срещу слънцето, косите ѝ, развени от вятъра...

Ребека бе изчезнала един есенен следобед някъде към три часа. Сестра ѝ бе говорила с нея по телефона в сряда сутринта. Приятелят ѝ, с когото, ходели отскоро и били излизали само четири пъти, ѝ се бе обадил по обяд същия ден. Тогава била чута за последен път. Един

съсед я забелязал да излиза от блока в яркозелен анцуг и бели маратонки. Тогава я бяха видели за последен път.

Когато лицето ѝ се появи на екрана, Фий каза:

— Бяхме с нея в едно училище. Струва ми се, че зная името ѝ... Ребека Нийв. Чувала съм го някъде преди.

— За първи път чувам. Никога не си ми казвала, че имаш приятелка Ребека.

— Не ми беше приятелка, Черил! В онова училище бяхме три хиляди души. Може дори да не съм говорила с нея.

Фий продължаваше да гледа съсредоточено в екрана, а брат ѝ съзнателно се стараше да не гледа. Той взе вестника и го отвори на една от вътрешните страници, където нямаше нищо за случая с Ребека.

— Сигурно мислят, че е убита — обади се Фий.

На екрана се появи майката на Ребека, която молеше да ѝ съобщят, ако някой знаеше нещо за изчезналата ѝ дъщеря. Ребека беше на двадесет и три години и работеше като преподавателка по керамика в курсове за възрастни. Тъй като доходите не ѝ стигаха, тя ги допълваше, работейки като бавачка и домашна помощница. Явно някой бе видял обявата ѝ във вестника и ѝ се бе обадил. Ребека се бе уговорила за вечерта и бе спазила уговорката. Или поне така мислеше майка ѝ.

— Ох, горката жена! — рече Кристин, влизайки в стаята с поднос кафе. — Кой знае какво ѝ е сега! Не мога да си представя как бих се чувствала аз, ако с някого от вас се случи такова нещо!

— С мене едва ли — измърмори Филип.

Макар и тънък, той беше добре сложен и висок над метър и осемдесет. Като хвърли поглед към сестрите си, Филип попита:

— Мога ли вече да изключа телевизора?

— Не понасяш такива неща, а? — ухили се злобничко Черил, която не пропускаше случай да го подразни. — Може пък да не е убита. Стотици хора изчезват всяка година.

— Сигурно работата е по-дълбока — намеси се Фий. — Иначе защо ще вдигат такъв шум, ако само е изчезнала? Странно... Спомням си, че двете бяхме в една група от курса по приложно изкуство за начинаещи. Казваха, че искала да продължи и да стане учителка. Другите момичета смятаха, че е смешна. Те просто искаха да се

омъжат. Хайде, Филип, изключи го! Без друго, нищо повече няма да кажат за Ребека.

— Защо не дават приятни съобщения в новините?! — взмути се Кристин. — Те също могат да бъдат сензационни! Да не би да няма вече хубави неща?!

— Нещастията са новини — рече Филип, — но за разнообразие биха могли да опитат и твоята идея. Например да си направят списък с имената на всички, които са били спасени от удавяне днес, или всички оцелели при катастрофа... А може и списък на деца, които не са били пребити до смърт, или на момичета, които са били нападнати, но са успели да се измъкнат невредими — добави вече по-сериозно той.

Филип изключи телевизора. Испита чувство на доволство, когато видя как картината избледня и бързо изчезна. Фий не бе изцяло погълната от случая с Ребека, но очевидно я вълнуваше много повече, отколкото някое от „приятните неща“ на Кристин. Малко неумело той се опита да заговори за нещо друго.

— Кога ще тръгваме утре?

— Точно така! Смени темата... Винаги си бил такъв, Фил!

— Той каза, че ще си е вкъщи към шест часа — рече Кристин, гледайки ту момичетата, ту Филип. — Искам всички да дойдете в градината само за минутка! Моля ви! Трябва ми вашият съвет.

Градината беше малка и мрачна, но изглеждаше най-добре по залез-слънце, когато сенките изведнъж се удължаваха. Цяла редица високи кипариси я закриваха откъм улицата и не позволяваха на любопитните да надничат през оградата. В средата на полянката имаше кръгла каменна площадка с малък шадраван и мраморна статуя редом с него. Площадката не бе покрита с мъх, но около шадравана бяха избуяли плевели. Кристин сложи ръка върху главата на статуята и я погали така, както би погалила дете. Тя погледна към момичетата и Фил по своя особен начин — едновременно покорен и предизвикателен.

— Какво ще кажете, ако му подаря Флора?

Неизменно твърдата и решителна Фий не се поколеба и отвърна веднага:

— Не можеш да подариш статуя!

— Защо не? Особено ако статуята му харесва! — рече Кристин.

— Той ми каза, че я харесва и че ще изглежда добре в неговата градина. Призна ми, че тя му напомняла за мен.

— На хората се подаряват шоколадови бонбони или вино — каза Фий така, сякаш изобщо не бе чула майка си.

— Той ми купи вино веднъж — рече Кристин с учудване и благодарност. Струваше ѝ се, че купуването на бутилка вино за жена, с която даден мъж само вечеря понякога, е изключителен жест на щедрост.

Кристин плъзна ръка по мраморното рамо на статуята и продължи:

— Винаги ми е приличала на шаферка. Предполагам, че е заради цветята.

Никога преди Филип не се бе заглеждал в мраморното момиче. Флора беше просто статуя, която стоеше до езерцето в градината пред къщата им, откакто се помнеше. Казваха, че баща му я бил купил, когато с Кристин били на сватбеното си пътешествие. Беше висока около един метър и наподобяваше римска статуя в умален размер. В лявата си ръка държеше стрък цветя, а с дясната посягаше към края на роклята си, сякаш за да я повдигне. Двете ѝ стъпала бяха опрени в земята и все пак тя като че ли танцуваше някакъв бавен валс. Не друго, а точно лицето ѝ бе особено красиво. Като я гледаше, Филип разбираше, че общо взето лицата на древните гръцки и римски скулптури не са хубави. Дългите брадички и правите носове им придаваха суров вид. Навярно нормите за красота се бяха променили или пък беше нещо по-неуловимо, което по някакъв начин го вълнуваше. Във всеки случай лицето на Флора беше като на едно красиво, съвременно момиче — високи скули, закръглена брадичка, къса и извита горна устна, наподобяваща прелестна и свежа розова пъпка. Беше като жива, с изключение на очите: доста раздалечени и сякаш гледаха втренчено някъде в хоризонта. Изразът им издаваше неверие и безразличие.

— Цял живот съм смятала, че тук не ѝ е мястото — рече Кристин. — Изглежда някак смешна... Хм, всъщност искам да кажа, че всичко останало изглежда смешно покрай нея.

Вярно беше. Статуята бе прекалено хубава за околната действителност.

— Все едно да налееш шампанско в пластмасова чаша — обади се Филип.

— Именно!

— Дай я, щом искаш — каза Черил. — Тя е твоя, а не наша. Татко я е подарил на теб.

— За всички неща мисля като за наши — отвърна Кристин. — Казва, че има прекрасна градина. А и аз ще бъда спокойна, че Флора ще бъде поставена в подходяща обстановка. Разбирате ли какво имам предвид?

Тя погледна към Филип. Никакви проповеди не бяха в състояние да я убедят в равенството между половете. Никакви вестници, списания или пък телевизията! Съпругът ѝ бе покойник. Следователно, тя се обръщаше за важни решения, подкрепа и съвет не към най-голямото си дете, а към сина си.

— Ще я вземем утре с нас — рече Филип.

Тогавя не изглеждаше толкова важно. И защо ли пък да изглежда?! Не беше въпрос на живот или смърт, като например дали да склучиш брак или не, дали да имаш деца, дали да се подложиш на сериозна операция... И все пак беше също толкова важно нещо, колкото всяко едно от изброените.

Разбира се, трябваше да мине доста време преди Филип да погледне така на този въпрос. Той повдигна малко Флора, за да усети тежестта ѝ. Беше толкова тежка, колкото очакваше. Внезапно осъзна, че вижда статуята като символ на майка си. Флора бе станала притежание на баща му, когато се бе оженил за Кристин, а сега щеше да премине в ръцете на Джерард Арнъм. Това означаваше ли, че Кристин ще се омъжи повторно? Тя и Джерард се бяха срещнали на едно събиране в службата на вуйчо му. Ухажването вървеше доста бавно, ако изобщо можеше да се каже, че е ухажване... Сигурно се дължеше отчасти на това, че Арнъм все пътуваше по работа в чужбина. Доколкото Филип можеше да си спомни, той бе идвал у тях само веднъж. Сега те официално щяха да се запознаят с него. Работата бе станала вече съвсем сериозна.

— По-добре да не вземаме Харди с нас — рече майка му.

Тя бе кръстила малкия пудел на известния модист Харди Еймис, защото харесваше дрехите, които правеше. Кучето дотича при нея, а тя се наведе и го погали между ушите.

— Той не обича кучета. Не искам да кажа, че се отнася жестоко към тях или нещо подобно...

Кристин говореше така, сякаш антипатията към кучета непременно пораждаше желанието да ги подлагаш на мъчения.

— Просто не си пада много по тях. Веднага разбрах, че не хареса Харди, когато дойде у нас онази вечер — додаде тя.

Филип влезе обратно в къщата, а Фий го последва.

— Като гледам Флора, се сещам как веднъж Ребека Нийв направи глава на момиче — каза тя.

— Как така направи глава на момиче?!

— В училище... в час по моделиране. Направи я от глина. Беше в естествена големина. Учителката я накара да я развали. Не й позволи да я изпече в печта, защото трябваше да правим само гърнета. Представи си, че тя може би лежи някъде сега... Мъртва!

— Мерси! Изобщо не желая да си го представям! За разлика от тебе, такива неща никак не ме привличат...

Фий взе Харди в скута си. Привечер той винаги се умилкваше около някого с надеждата, че ще излезе на разходка.

— Не ме привличат, Фил. Всички се интересуваме от убийства, насилия, престъпления. Твърдят, че е така, защото във всички нас има по нещо от тях. Способни сме да убиваме и на всеки понякога се иска да напада, да удря, да наранява...

— Аз не съм такъв.

— Фий, той наистина не е такъв — каза Черил. — Знаеш, че не е! А и не обича да се говори за това. Така че, млъквай!

* * *

Той носеше Флора, защото беше единственият мъж в семейството и, както можеше да се предположи, най-силният. Пътуването от Крикълууд до Бъкхърст Хил без кола се оказа ужасно изпитание. До Килбърн пътуваха с автобус, от Килбърн до „Бонд стрийт“ с метрото, а после цяла вечност чакаха влака. Когато тръгнаха, беше четири часа следобед. Сега бе вече почти шест.

Никога преди Филип не беше ходил в тази част на Есекската община. Мястото тук му напомняше малко за Барнет, където животът

бе хубав и слънцето сякаш никога не залязваше. От двете страни на улицата, по която вървяха, имаше къщи, скрити зад жив плет и дървета. Приличаше на селска улица. Майка му и сестрите му бяха доста преди него и той забърза, за да ги настигне, като премести Флора от другата си страна. Черил не носеше нищо, но беше с високи токове и много тесни дънки.

— Мамо, има ли още много? — изплака по едно време тя.

— Не зная, мила. Знам само, че Джерард ми каза да вървим нагоре по хълма, а после да свием по четвъртата пряка вдясно. Много е приятно тук, нали?

„Приятно“ беше любимата дума на Кристин. За нея всичко бе приятно.

Тя носеше розова ленена рокля, бял жакет, бял гердан, розово червило и приличаше на жена, която няма дълго да остане сама. Косата ѝ бе мека и бухнала, а слънчевите очила скриваха бръчките под очите ѝ. Филип забеляза, че макар все още да носеше венчалната си халка (всъщност той никога не я бе виждал без нея), Кристин бе свалила годежния си пръстен. Навярно я бе споходило смелото прозрение, че докато годежният пръстен символизираше любовта на жив съпруг, венчалната халка бе просто обществено изискване както за вдовици, така и за съпруги. Разбира се, Фий на свой ред също носеше своя годежен пръстен. Филип смяташе, че в желанието си да го подчертае още повече тя нарочно носеше малката си чанта портфейл в лявата ръка. Официалният тъмносин костюм, с твърде дълга пола я правеше да изглежда по-възрастна. Може би Арнъм щеше да помисли, че е прекалено голяма, за да бъде дъщеря на Кристин.

За себе си и за своята външност Филип не бе положил особени усилия. Беше се погрижил най-вече за Флора. Кристин му каза да се опита да премахне онова зелено петно от статуята и той напразно бе търкал със сапун и вода. Дадоха му мека хартия, за да я увие, а най-отгоре Филип сложи вестник — тазсутрешния вестник, който бе поместил цялата история за Ребека Нийв на първа страница. Имаше още една нейна снимка и репортаж за това как един двадесет и четири годишен мъж бе прекарал в полицията целия предишен ден, „помагайки на разследването“. Филип набързо бе увил статуята във вестника, а после я бе пхнал в найлоновия чувал, в който майка му бе донесла палтото си от химическо чистене. Тази опаковка не беше

много удачна, защото найлонът правеше статуята хлъзгава за носене. Флора все се смъкваше надолу и той непрекъснато я повдигаше. Ръцете го боляха от раменете чак до китките.

Най-сетне четиримата свиха по малката уличка, където живееше Арнъм. Къщите не бяха самостоятелни, както техните в Барнет, а бяха разположени терасовидно на лъкатушни редове — градски къщи с градинки, пълни с храсти и есенни цветя. Филип виждаше вече, че една от тези градинки ще бъде напълно подходящ декор за Флора.

Къщата на Арнъм беше на три етажа, с външни капаци на прозорците и бронзова лъвска глава над бравата на боядисаната в тъмнозелено външна врата. Кристин спря при градинската порта учудена.

— Колко жалко, че трябва да я продаде! Обаче сигурно нищо не може да се направи. Налага се да раздели парите с бившата си жена.

По-късно Филип винаги си мислеше колко лошо се получи, че Арнъм отвори вратата точно, когато Черил каза: „Но аз смятах, че е вдовец! Не знаех, че е разведен... Ама че скапана работа!“.

Филип никога нямаше да забрави първото си впечатление за Джерард Арнъм. Мъжът, при когото бяха дошли на гости, изобщо не бе очарован да ги види. Беше среден на ръст и здраво сложен, без да е пълен. Косата му бе прошарена, но гъста и добре пригладена. Джерард бе красив по един особен начин, който Филип неизвестно защо не можеше да определи. Беше красив като италианец и грък едновременно. Лицето му бе хубаво и със заоблени черти. Устните му бяха плътни. Носеше кремави панталони и бяла риза. Яката му бе разкопчана, самото му бе тънко, на едри, но не фрапантни карета в тъмносиньо, бежово и кафяво. Отначало той се слиса. Сетне на лицето му се изписа израз на неверие и ужас, което го накара за миг да затвори очи. После отново бързо ги отвори, слезе по стълбите и с мъка успя да скрие разочарованието си под маската на сърдечна любезност. Филип очакваше, че Арнъм ще целуне Кристин. Очевидно тя очакваше същото, защото го приближи с леко повдигната брадичка, ала той не я целуна. Все пак се здрависа с всички, включително и с Филип, който трябваше да остави Флора на земята.

— Това е Фиона, най-голямата — каза Кристин. — Тя е тази, за която ти говорих, че ще се омъжва догодина... А това е Филип, който

скоро ще се дипломира. Специалността му е вътрешна архитектура. Това пък е Черил. Тя наскоро завърши средното си образование.

— Ами тази коя е? — попита Арнъм.

Филип така бе поставил Флора на земята, че тя изглеждаше като пети член на семейството. Опаковката ѝ се бе смъкнала. Найлоновият чувал се бе разкъсал и през дупката се подаваха главата и едната ѝ ръка. Лицето ѝ бе все тъй ведро, взорът ѝ както винаги бе отправен някъде далече, далече, а в дясната си ръка стискаше стръкчета мраморни цветя. Изведнъж зеленото петно на гърдите и врата ѝ стана сякаш по-ярко, а отчупеното парче от ухото ѝ — още по-забележимо.

— Помниш ли я, Джерард? Това е Флора, която бе в моята градина. Нали каза, че много я харесваш? Донесохме ти я. Сега вече е твоя.

Арнъм мълчеше и затова Кристин продължи да обяснява:

— Подарък е... за теб. Защото каза, че я харесваш.

Джерард Арнъм бе длъжен да покаже някакъв ентузиазъм, макар и да не бе много убедителен. Той вдигна Флора и всички влязоха в къщата. Тъй като коридорът беше тесен, трябваше да вървят един след друг, подобно на войници в поход. Добре че не бяха взели Харди, мислеше си Филип. Тази къща не беше място за кучета. Бе красиво разположена и много добре обзаведена. Филип имаше око за такива неща. Ако нямаше, навярно не би могъл да се запише в курса по вътрешна архитектура на „Роузбъри Лон“. Един ден, след много години, той щеше да си има собствена къща като тази и всекидневна с тъмнозелени стени, рисунки в тесни, позлатени рамки и килим в разкошен, бледожълт цвят, напомнящ за старинен китайски порцелан, каквото днес се срещаше само в музеите.

Минаха покрай трапезарията и през отворената врата Филип успя да зърне малка маса, наредена само за двама. Имаше две розови ленени салфетки, пъхнати в две високи розови чаши и един-единствен розов карамфил, поставен във висока и тясна ваза. Преди Филип да осъзнае значението на тези подробности, Арнъм ги побутна към задния вход, откъдето излязоха в градината. На Филип се стори, че той носеше Флора така, сякаш се боеше да не му изцапа килима. Размахваше я като пазарска чанта. Щом излязоха в градината, Арнъм веднага пусна Флора в цветната леха, ограждаща някакъв малък алпинеум, извини се и на часа се завтече обратно в къщата.

Четиримата от семейство Уордмън останаха навън. Фий погледна скришом към Филип зад гърба на Кристин, повдигна вежди и доволно кимна. Все едно че бе вдигнала палци в знак на одобрение. С това искаше да покаже, че Арнъм ѝ допада. Филип сви рамене и още веднъж погледна към Флора. Мраморното ѝ лице определено не беше лицето на Кристин, или на която и да е друга позната жена. Носът беше класически, очите — твърде раздалечени, меките устни — прекалено извити. Лицето ѝ бе сякаш гланцирано. Изглеждаше неподвластно на обикновените човешки страхове, съмнения и задръжки.

Не след дълго Арнъм отново дойде при тях, извини се и петимата поставиха Флора край малкото изкуствено езеро, където тя можеше да съзерцава собственото си отражение във водата. Закрепиха я между два сиви камъка, обвити от нежните ластуни на някакво екзотично растение със златистожълти листа.

— Сега изглежда съвсем на място — каза Кристин. — Жалко, че не може да остане тук завинаги. Просто ще трябва да я вземеш със себе си, когато се изнесеш.

— Да.

— Предполагам, че където и да отидеш, пак ще имаш хубава градина.

Арнъм мълчеше. „Сега е моментът!“ — помисли си Филип, който добре познаваше майка си. Като нищо Кристин можеше да изтърси: „Сбогом, Флора! Бъди добро момиче!“. Обаче тя не каза нито дума и Филип я изгледа с облекчение и благодарност. Вместо това Кристин гордо вдигна глава, мина пред Арнъм и с царствена походка влезе в къщата. Ясно! Нямаше смисъл да се сбогува с някого, който щеше да бъде с нея до края на дните ѝ. Нима никой друг, освен него не беше забелязал, че масичката е пренаредена?! Нямаше ги покривката, сребърните прибори, чашите и карамфила. Ето защо Арнъм бе влязъл преди тях в къщата — искал е да разчисти масата. За Филип всичко бе ясно. Джерард бе очаквал Кристин да дойде сама.

Майка му и сестрите му изглежда не разбираха, че е извършено социално издевателство над една човешка личност. Черил се бе настанила на дивана с изпружени крака, опрени в килима. Разбира се, позата беше естествена за нея, тъй като дънките ѝ бяха толкова тесни, че не ѝ позволяваха да прегъне краката си в коленете, а токовете ѝ бяха

прекалено високи, за да стъпи на пода, както подобаваше. Фий запали цигара, без да иска разрешение от Арнъм. Чак след това започна да се оглежда за пепелник, а такъв подозрително липсваше сред миниатюрните украшения — мънички чашки, чинийки, статуетки и вазички. Докато Арнъм донесе пепелник от кухнята, пепелта, насъбрала се в края на цигарата на Фий, се отрони и падна върху килима.

Арнъм нищо не каза. Фий заговори за изчезналото момиче. Тя бе сигурна, че мъжът, който помагаше на полицаите в разследването, беше онзи Мартин Хънт — същият, за когото във вестниците писаха, а по телевизията казаха, че се е обаждал на Ребека в деня на нейното изчезване. Все така казваха и все същата терминология използваша, когато искаха да намекнат, че убиецът е в ръцете им... само дето не можеха да го докажат. Ако предоставеха повече информация, като например да съобщят името на някой заподозрян, то тогава рискуваха да бъдат съдени и да попаднат под ударите на закона.

— Хващам се на бас, че в полицията здравата са го обработили. Сигурно са го били. Всякакви неща стават без дори да подозираме, нали? Искали са признание от него, защото често са доста тъпи и изобщо не могат да се доберат до никакви доказателства, както става с детективите в криминалните романи. Изобщо не са му повярвали, че е излизал с нея само четири пъти. А още по-трудно им е, защото налице няма труп. Дори не са сигурни, че е убита. Затова им е нужно някой да признае, че го е извършил. Нужно им е да *изтръгнат* признание от някого.

— Нашите полицаи са едни от най-цивилизованите и най-сдържаните в света — рече сухо Арнъм.

Вместо да отрече това, Фий само се подсмихна и вдигна рамене.

— Когато има женски труп, винаги смятат, че убиецът е съпругът, ако жената е омъжена, или приятелят ѝ, ако не е. Не е ли ужасно?!

— Защо трябва да мислим за тези неща? — попита Черил. — Защо изобщо трябва да говорим за тях? Кой изобщо се интересува от такива гадости?!

Фий не ѝ обърна никакво внимание.

— Аз лично мисля, че е човекът, който ѝ се е обадил в отговор на нейната обява. Някой луд, който ѝ е позвънил по телефона, примамил я

е в дома си и я е убил. Навярно полицаите мислят, че е Мартин Хънт, който си е преправил гласа.

На Филип се стори, че върху лицето на Арнъм се изписаха погнуса и отегчение, вероятно защото неговите собствени чувства бяха такива. С риск Фий да го скастри, че пак сменя темата, той каза, посочвайки малко особения пейзаж над камината:

— Каква хубава картина! От Самюъл Палмър е, нали?

Разбира се, той имаше предвид, че това е репродукция на оригиналната картина. Всеки би разбрал, но не и Арнъм! Той погледна слисано Филип и каза:

— Нито за миг не бих си помислил такова нещо! Всички знаем кой е Самюъл Палмър! Жена ми е купила картината при една разпродажба...

Филип се изчерви. Усилията му така и не успяха да отклонят Фий и тя продължи да ги засипва с порой от съдебномедицински термини.

— Сигурно вече е мъртва и са открили трупа, но нарочно го пазят в тайна. Имат си причини... Искат да сгащят някого.

— Ако е така, всичко ще излезе на бял свят по време на разследването — рече Арнъм. — В тази страна полицията не държи престъпленията в тайна.

Откакто бяха влезли в къщата, Черил не бе казала нито дума, но сега не се стърпя и се обади:

— На кого ги приказвате?!

Арнъм нищо не отговори, а само попита:

— Какво ще пиете?

После ги огледа така, сякаш бяха не четирима, а най-малко двадесет души и добави:

— Хайде, казвайте!

— Какво има за пиене?

Беше Фий. Филип веднага усети, че така не се говори с хора като Арнъм, макар въпросът на сестра му да се приемаше съвсем нормално в средата, в която тя и нейният приятел Дерън се движеха.

— Всичко, за което би могла да се сетиш.

— Тогава искам бакарди и кока-кола.

Естествено Арнъм нямаше такива напитки. Предложи им да избират отново между шери, джин и тоник. Филип знаеше, че Кристин

може да бъде изключително недосетлива за някои неща и все пак той бе смаян от неспособността ѝ да долови студенината и напрежението в атмосферата. С чаша шери в ръка, майка му подхвана разговора, който сам Филип бе започнал. Тя се възхищаваше от всеки предмет и всяко украшение. Еди-кое си нещо било приятно, друго пък било много, много приятно, килимите били особено приятни и с такова приятно качество... Филип се слича от раболепието ѝ. Кристин говореше така, сякаш покорно и смирено благодареше за някакъв неочаквано щедър подарък.

Арнъм обаче бе рязък и с един замах разби на пух и прах всякакви илюзии.

— Всичко трябва да бъде продадено. Има решение на съда за разпродажбата, а парите ще бъдат поделени между мен и бившата ми съпруга.

Тук Арнъм изпусна дълбока въздишка на примирение и добави:

— А сега, позволете ми да ви заведа да вечеряме някъде навън. Тук едва ли ще можем да хапнем. Какво ще кажете за местната гостилница?

Качиха се в ягуара му, който беше доста голям, и за всички имаше място. Филип си каза, че трябва да е благодарен на Арнъм, загдето ги води на вечеря, ала не усещаше благодарност в сърцето си. Чувстваше, че щеше да е много по-добре, ако Арнъм бе казал истината. Трябваше да им признае, че е очаквал само Кристин и да излезе само с нея, както първоначално бе възнамерявал да направи. Той, Фий и Черил нямаше да имат нищо против. Така би било по-добре за тях или поне само за него. Във всеки случай би било много по-хубаво, отколкото да седи в тази тъмна, второразредна кръчма, разположена точно над супермаркета и несполучливо наподобяваща селска къща, и да се опитва да води разговор с човек, който явно нямаше търпение той и сестрите му да си тръгнат.

Според Филип, хората от поколението на Арнъм не бяха откровени, не бяха честни... Бяха прикрити. Кристин беше същата. Не говореше онова, което мислеше. Смяташе, че е невъзпитано. Филип се вбесяваше от начина, по който тя се възхищаваше от всяко ястие. Като че ли Арнъм сам ги бе приготвял! Вече извън дома си, Арнъм стана по-сърдечен и приказлив. Разпитваше Черил какво смята да прави, след като е завършила училище, задаваше на Фий въпроси за годеника ѝ и

работата му. Явно бе преодолял първоначалното си разочарование и яд. Вниманието на Арнъм към Черил я накара да заговори за баща им. Възможно най-неподходящата тема за разговор, мислеше си Филип. Но от тримата Черил бе най-привързана към баща им и дори сега още не можеше да се съвземе след смъртта му.

— О, да! Той си беше такъв! — призна Кристин, след като Черил бе споменала за страстта на баща им към хазарта. — Но трябва да знаеш, че никой от нас не пострада. Той никога не би лишил семейството си. Всъщност ние дори печелехме от това, нали? Много от приятните неща, които имаме, са дошли от облози.

— Татко и мама отишли на сватбеното си пътешествие с парите, които татко спечелил от конните залагания — каза Черил. — Но не бяха само конните залагания, нали, мамо? Татко обичаше да се обзалага за всичко. Ако чакаш с него на спирката, той веднага ще се обзаложи с тебе за това кой автобус ще дойде пръв: номер 16 или номер 32... Звъннеше ли телефонът, винаги казваше: „Залагам десетачка, Черил, че ще се обади мъж“ или „Давам петдесетачка, че е жена“. Ходех с него да гледам състезанията с кучета. Обожавах ги! Беше толкова интересно и вълнуващо! Седях там, пиех кока-кола, похапвах нещо и гледах как кучетата се разхождат насам-натам. Татко никога не ми се караше... Усети, че ще го налегне лошо настроение и току рече: „Добре! На поляната има кос и врабец. Залагаме! Давам една лира, че врабецът пръв ще отлети“.

— Целият му живот бе изпълнен с хазарта — каза Кристин с въздишка.

— И с нас! — издума Черил с неочаквано ожесточение. Двете чаши вино й бяха дошли в повече. — Ние бяхме на първо място! Хазартът беше след нас!

Вярно беше. Дори работата му бе един вид хазарт — спекулации на стоковата борса, докато един ден... Навярно в резултат на непрестанните тревоги и стрес, палене на цигарите една от друга, дългите работни дни и недоспиване, вечно с телефон в едната ръка и с димяща цигара в другата, сърцето му не издържа и спря завинаги. Сърдечното му заболяване, поради дългите дни и нощи на крак, бе останало скрито за съпругата и децата му, но то означаваше също и липса на застраховка „Живот“, липса на пари в наличност и ипотекване на къщата в Барнет, която нямаше дори застрахователна

полица. Без да има някаква причина за това, мистър Уордмън бе вярвал, че ще живее дълги години, през което време се бе надявал чрез спекулации и други форми на хазарт да натрупа достатъчно голямо състояние, с което да може да осигури семейството си, след като той си отидеше от този свят.

— Дори Флора купихме чрез едно обзалагане — рече Кристин. — Бяхме във Флоренция на сватбено пътешествие и се разхождахме по една уличка с много антикварни магазини от двете страни. Видях Флора на една витрина и му казах: „Виж колко е прекрасна!“. Къщата, която бяхме построили, не бе толкова голяма, колкото тази в Барнет, но все пак имахме много хубава градинка и аз ясно си представях Флора, застанала до езерцето. Черил, ти му разкажи по-нататък... Ама така, както татко ти го разказваше...

Филип видя, че Арнъм слуша с интерес и се усмихва. В края на краищата той им бе казал за бившата си жена, защо и Кристин да не разкаже нещо за покойния си съпруг?

— Мама каза, че статуята сигурно ще струва сума пари, обаче татко изобщо не се притесняваше от скъпи неща. Казал на мама, че лицето на статуята било като нейното... но на мен не ми се вижда така. А на теб?

— Да, може би малко прилича... — отвърна Арнъм.

— Както и да е, татко твърдеше, че я харесва, защото приличала на мама. И тогава ѝ казал: „Знаеш ли какво? Ще се обзаложим! Аз смятам, че това е богинята Венера. Ако не е, ще ти я купя...“.

— Мислех, че Венера е звезда — намеси се Кристин. — А той ми вика: „Не, не е. Венера е богиня!“. Черил ги разбира тези неща. Учила ги е в училище.

— И така двамата влезли в магазина. Човекът там говорел английски и обяснил на татко, че това не е Венера, защото Венера била почти винаги гола от кръста нагоре. Без сутиен, така да се каже...

— Това не беше необходимо да му го казваш, Черил!

— А татко защо ми го каза?! Все пак нали е изкуство? Човекът в магазина твърдял, че статуята е копие на Фарнес Флора. Тя била богиня на пролетта и цветята. Нейните собствени цветя били майски пъпки. Нали такова нещо държи в ръката си? Както и да е, татко трябвало да я купи, а тя струвала много — стотици хиляди от техните

пари... Наложило се да я изпратят по пощата, защото не им позволили да я качат в самолета...

Разговорът бе достигнал началната си точка, когато тримата бяха в къщата на Арнъм и му представиха статуята. Навярно това бе сигнал за него да поиска сметката. Когато Черил свърши, той каза:

— Караш ме да се чувствам така, сякаш не трябваше да я приемам.

В главата му като че ли защрака някаква изчислителна машина, превръщайки италианските лирети в английски лири.

— Не, наистина не мога да я приема. Прекалено скъп подарък е.

— Напротив, Джерард, искам да я задържиш — каза му Кристин вече извън ресторанта.

Беше тъмно. Филип дочу думите на майка си, макар че тя бе хванала Арнъм за ръка и двамата вървяха малко по-напред от тях. А може би Арнъм я бе хванал за ръка... не тя — него.

— За мене означава много, ако ти я приемеш. Моля те! Чувствам се щастлива, когато си помисля, че тя е тук, при теб.

Защо ли през ума на Филип мина мисълта, че Арнъм ще ги закара до гарата в Бъкхърст Хил? И дума не бе казана по този въпрос. Навярно Арнъм бе все пак влюбен в Кристин и намираше, че е съвсем естествено да се погрижи за нея. А може би се чувстваше задължен заради Флора. Филип смяташе, че първоначалната скованост бе преминала. Кристин седеше на предната седалка и бърбореше на Арнъм за околността, за мястото, където бе живяла преди и където живееше сега, за това дали отново да започне работа като фризьорка... С това се бе прехранвала, преди да се омъжи. Макар че Кристин говореше без преструвки и задни мисли, Филип се сви на задната седалка, сконфузен. Изглеждаше така, сякаш майка му се хвърляше на врата на Арнъм. Тя наистина чакаше да види „какво ще стане“ преди окончателно да реши дали да започне отново работа като фризьорка в собствения си дом.

Арнъм също заговори за своите планове. Къщата, заедно с всички мебели, трябвало да се продаде. Той и бившата му жена се били споразумели да я предложат на търг и Джерард се надяваше това да стане по време на командировката му в чужбина. Апартамент нямало да му свърши работа. Щяло да се наложи да си купи нова къща, но в същия район или някъде наблизо. Какво би казала Кристин за Епинг?

— Като дете ходех на екскурзии до Епинг Форест!

— И днес бяхме близо до Епинг Форест — рече Арнъм, — но аз имах предвид самия Епинг. Или дори Чигуел... Може би ще успея да намеря някоя къща и в Чигуел Роу.

— Винаги можеш да се преместиш някъде близо до нас — каза му Кристин.

А това беше Крикълууд и Гленалън Клоус, където тя се бе установила наскоро след смъртта на съпруга си. И най-оптимистично настроените агенти за недвижими имоти не биха посъветвали някого да се премести в този район. Филип си спомни, че Арнъм бе идвал тук веднъж. Ето защо неугледните тухлени къщи с малки прозорци в метални рамки, почернели керемиди, телени огради и проскубани дворчета не го изненадаха. Тъмнината и оскъдната светлина на уличните лампи, затулени от листака, скриваха най-грозната част. Не беше никакво си там гето, а просто беден, запуснат и занемарен квартал. Филип, Фий и Черил се втурнаха едновременно вътре, сякаш се бяха наговорили преди това. Кристин и Арнъм останаха сами, за да си кажат довиждане. Кристин обаче не се забави много. Тя почти веднага забърза нагоре по пътеката, когато външната врата се отвори и Харди се хвърли към нея с радостен лай.

— Какво ще кажете за него? Харесахте ли го? — обърна се тя към децата си.

Колата едва-що бе тръгнала и Кристин, застанала до прозореца с Харди в ръце, я гледаше как се отдалечава.

— Да, готин е — отвърна Фий, седнала на дивана и посягаща към вечерния „Стандарт“, за да научи още нещо за Ребека Нийв.

— А на тебе, Черил? Хареса ли ти? Имам предвид Джерард.

— На кого? На мен ли?! Ами да! Хареса ми. Искам да кажа, че става. Но е по-възрастен от татко, нали? Тоест, изглежда по-стар.

— Аз обаче сгафих работата, нали? Разбрах го веднага, щом влязохме в къщата му. Бях му казала преди, че трябва да се запознае с вас някой ден... Джерард се усмихна някак особено тогава и каза, че би било добре. Веднага след това ми предложи да му отида на гости следващата събота и не зная защо аз реших, че поканата се отнася за всички ни. Но, разбира се, Джерард е имал предвид само мен. Чувствах се ужасно. Видяхте ли онази маса, наредена за двама, с цвете по средата и тъй нататък?

Преди лягане Филип изведе Харди на разходка. После се върна през задния вход. Постоя за малко до вратата, загледан в празното пространство до шадравана, където преди бе стояла Флора и което сега се огряваше от бледата светлина на кухненския прозорец. Но вече беше твърде късно да се поправи стореното... Например да се върне в Бъкхърст Хил на следващия ден и да вземе обратно Флора. За това бе твърде късно вече.

Във всеки случай точно тогава не изпитваше такова чувство. Имаше само известно усещане, че работата не бе станала както трябва, а денят бе отишъл напразно.

2.

По пощата пристигна картичка с изображение на Белия дом. Бяха изминали десетина дни от посещението в Бъкхърст Хил и Арнъм беше във Вашингтон. Кристин не бе съвсем сигурна какво точно работеше Джерард. Това бе типично за нея. Ала Филип бързо откри, че той работи като менажер по износ на стоки в една английска компания. Сградата ѝ бе близо до централния офис на „Роузбъри Лон“. Фий донесе пощата в събота сутринта. Тя забеляза името на подателя и марката, но от благоприличие не прочете съобщението. Подаде я на Кристин, която прочете думите първо наум. После ги повтори на глас.

— Дойдох от Ню Йорк, а следващата седмица ще бъда в Калифорния или „Брега“, както казват тук. Времето е много по-хубаво, отколкото у дома. Оставих Флора да се грижи за къщата! С любов. Джери.

Тя постави картичката върху полицата над камината между часовника и снимката на Черил, прегърнала Харди като още мъничко пале. По-късно, същия ден, Филип я свари отново да чете картичката, този път вече с очила. Сетне я обърна и се взря в изображението на Белия дом, сякаш се надяваше, че Арнъм е поставил някакъв специален знак там. Следващата седмица пристигна писмо, но нямаше щемпел на въздушна поща. Бяха няколко листа, пхнати в плик с надпис „PAR AVION“. Кристин не го отвори пред тях, нито пък го прочете на глас.

— Мисля, че той се обади снощи по телефона — каза Фий на Филип. — Нали се сещаш? Когато телефонът иззвъня в... О, сигурно беше към единадесет и половина! Рекох си: „Кой ли звъни по това време?!“. Мама веднага скочи... Изглежда го очакваше. Обаче след това веднага се прибра в стаята си и не каза нито дума.

— Във Вашингтон тогава е било шест и половина вечерта. Тъкмо е бил приключил работата си и се е канел да излезе някъде навън.

— Не! Той сигурно вече е в Калифорния. Всичко съм изчислила! Тогава в Калифорния е било ранен следобед и тъкмо е бил привършил

обяда си. Говориха с мама по телефона цяла вечност. Явно не го интересуваше колко струва...

Филип веднага си помисли, че Арнъм е минал разговора си с Лондон за сметка на фирмата. Фактът, че бе разговарял дълго с Кристин, му се виждаше много по-важен в момента.

— Дерън и аз сме определили сватбата ни да е през май — рече Фий. — Ако Арнъм и мама се сгодят по Коледа, ще можем да направим общо сватбено тържество. Не виждам защо ти да не вземеш тази къща, Фил. Мама няма да я иска. Веднага личи, че Арнъм е богат. Ти и Джени можете да вземете къщата. Предполагам, че един ден все ще се ожените, нали?

Филип само се усмихна. Идеята за къщата му се стори привлекателна. Не бе мислил за това преди. Не че би си избрал точно такъв дом, но все пак беше къща: място, където можеше да се живее. Той все повече и повече разбираше, че това е една съвсем реална възможност. Страховете му, че тяхното неочаквано нахлуване в дома на Арнъм бе охладило чувствата му към Кристин или бе го накарала да бъде по-въздържан, се оказаха неоснователни. Нямаше други картички, а и да бяха пристигнали нови писма, Филип не ги забеляза. Имаше обаче още един телефонен разговор и няколко дни по-късно Кристин му довери, че е разговаряла дълго с Арнъм.

— Трябва да остане там още малко. След това отива в Чикаго. Надявам се, че всичко ще свърши благополучно...

Кристин говореше със страхопочитание — така, сякаш Арнъм замисляше космическо пътешествие до Марс или пък така, като че ли бе настъпила сеч в деня на Свети Валентин.

Филип бе дискретен и не спомена нищо за къщата пред Джени. Успя да се сдържи дори, когато една вечер двамата се връщаха от кино и минаха по една непозната улица. Тогава Джени посочи един жилищен блок, в който няколко апартамента се даваха под наем.

— Когато завършиш обучението си...

Сградата беше плоска и грозна, на около шестдесет години. Над входа имаше олющени от времето скулптурни елементи. Филип поклати глава и спомена нещо за високите наеми.

Джени го дръпна за ръката и каза:

— Да не би да е заради Ребека Нийв?

Филип я изгледа слисан. Повече от месец бе минал, откакто момичето бе изчезнало. Разни теории, понякога цели статии, се появяваха от време на време във вестниците, излагащи идеите на техните автори за това какво евентуално се бе случило с Ребека. Всъщност обаче нямаше нищо ново по случая, нито никакви неоспорими улики. Тя бе изчезнала така, сякаш бе станала невидима или пък се бе изпарила. В първия миг Филип дори не можа да свърже името с конкретно лице. Така решително бе изхвърлил тези омразни мисли от съзнанието си. После с неохота и неприязън си спомни за момичето.

— Ребека Нийв ли?!

— Тя е живяла там, нали? — попита Джени.

— Нямах представа.

Навярно бе произнесъл последните думи с известна студенина, защото веднага усети как Джени го погледна така, сякаш той криеше нещо. Неговата фобия беше достатъчно истинска и понякога се прехвърляше върху хора, които позволяваха на мисълта за насилието да ангажира съзнанието им. Филип не желаше да изглежда надут или превзет. Тъй като Джени очакваше от него да вдигне глава, той най-сетне насочи поглед към грозния блок, огрян от лепкавата и мъртвешки жълтеникава светлина на немошните улични лампи. Всички прозорци откъм фасадата бяха затворени. Вратата на главния вход изведнъж се отвори, някаква жена излезе и бързо се вмъкна в колата си. Джени не можеше да каже точно кой е апартаментът на Ребека, но смяташе, че е този с най-горните два прозореца вдясно.

— Помислих, че по тази причина не го харесваш.

— Не ми харесва да живея чак тук — по на север дори от Северния аутобан.

Филип си помисли колко щеше да се изненада Джени, ако й кажеше за къщата, в която можеха да живеят, без да плащат наем, ала нещо го задържаше. Някакво вътрешно чувство за благоразумие го възпря. Навярно само след няколко седмици щеше да е сигурен, но дотогава изненадата можеше да почака.

— Така или иначе, първо трябва да си намеря сваятна работа — додаде той.

За последен път Филип научи, че Арнъм се е обаждал по телефона в края на ноември. Късно една нощ той чу, че Кристин

говори с някого, наричайки го Джери. Очакваше, че веднага след този разговор Арнъм ще ги посети... или поне Фий го очакваше. Тя наблюдаваше майка си така, както една майка би следила дъщеря си за най-малката проява на оживление или промяна във външния ѝ вид. Никога не биха я попитали. Кристин не ги разпитваше за техните лични неща. Фий казваше, че намира майка си разстроена и потисната, но според Филип тя си беше както всеки друг път.

Коледа мина и курсът на Филип завърши. Вече беше служител в „Роузбъри Лон“, макар и още новак. Отговаряше за изработването на архитектурните планове и една трета от заплатата си даваше на Кристин. Щом Фий напуснеше къщата, щеше да се наложи да дава и повече от една трета, но и с това изглежда трябваше да свикне. Кротко и без да вдига много шум Кристин започна да припечелва пари, като правеше фризури на съседките си вкъщи. Филип знаеше, че ако баща му беше жив, той не би позволил Черил да работи като надзорничка в „Теско“. Не че тя остана дълго на тази служба. Успя да се задържи само три седмици, а после, вместо да си потърси нова работа, започна да получава помощи от бюро за безработни с апатично примирение.

Във всекидневната на къщата в Гленалън Клоус (в миналото на нейно място имаше две отделни стаи с розови тапети и очевидно съвсем малки, защото дори сега общата дължина на всекидневната не надвишаваше шест метра) пощенската картичка с изображението на Белия дом все още беше върху полицата над камината. Всички коледни картички бяха прибрани, с изключение на изпратената от Арнъм. На Филип му се искаше да я смъкне от камината и да я изхвърли, ала имаше тревожното усещане, че Кристин особено много държи на нея. Веднъж, хвърляйки кос поглед към картичката, той забеляза на ярката слънчева светлина, че тя бе покрита с отпечатыци от пръстите на майка му.

— Навярно още не се е върнал — каза Фий.

— Човек не може да бъде в командировка цели четири месеца!

Най-неочаквано Черил се обади.

— Мама се опита да се свърже с него по телефона, обаче номерът не отговаря. Тя сама ми призна, че телефонът му нещо не е наред.

— Нали щеше да се мести? — рече Филип замислен. — Той ни го каза. Не си ли спомняте? Преместил се е, без да ѝ съобщи.

В службата си, когато не посещаваше настоящи и бъдещи клиенти, Фил работеше или в изложбената зала на „Бромптън Роуд“, или в главния офис, близо до „Бейкър стрийт“. На паркинга, при колата си, или обядвайки в някой евтин ресторант, той често си мислеше, че може случайно да срещне Арнъм. За кратко време дори се надяваше това да стане — все пак, като го видеше, Арнъм може би щеше да се сети за Кристин. Обаче после загуби надежда и започна да се бои да не го срещне — щеше да бъде много сконфузващо...

— Мама изведнъж остаря, нали? — каза му веднъж Фий.

Кристин бе излязла да разходи Харди. На масата пред Фий лежаха купища сватбени покани, а Фий адресираше пликете.

— Изглежда много по-стара отпреди... Не мислиш ли? — добави тя.

Филип просто кимна, без да знае какво да каже. И все пак само преди шест месеца той би се заклел, че майка им изглеждаше по-млада от всякога — много по-млада, отколкото когато и да било след смъртта на баща им. Филип осъзнаваше, че Кристин беше от онези жени, които можеха да бъдат хубави само на младини. Такава беше и самата Фий. Розово-бялата кожа, свежа и гладка като кадифе на младини, бързо повяхваше. Също като розовите венчелистчета, които ставаха кафяви по краищата, щом изсъхнеха. Яркосините очи загубваха много скоро своя блясък в сравнение с кафявите. Златисторусата коса се превръщаше в сламена или пепелява... Особено ако цветът ѝ не се поддържаше с перхидрол, какъвто Кристин пазеше за косите на своите клиентки. Фий помълча малко, после каза почти без връзка с предишния разговор:

— Вие май скъсахте с Джени, нали? Искам да кажа, че щях да я поканя да ми бъде шаферка, но няма да стане, щом сте се разделили...

— Ами така изглежда — рече Филип. — Да, разделихме се. Може да се каже, че всичко свърши.

Не му се искаше да навлиза в подробности. Чувстваше, че това бе нещо съвсем лично. На никого не дължеше обяснение. Не беше правил официално изявление, каквито се правят при сериозни връзки. Не се бе оженил и дори не бе сгоден за Джени. Всъщност тя дори не бе настоявала за брак. Не беше в стила ѝ. Но двамата бяха ходили повече от година и тя естествено искаше Филип да се премести при нея или по-скоро да намерят място, където да живеят заедно... като блока на

Ребека Нийв, който видяха онази вечер. Той бе принуден да откаже, защото не можеше да напусне Кристин. По-скоро не можеше да си позволи да я напусне.

— И ти си като мама... — въздъхна Фий. — Добре че ние с Дерън сме като скала.

Този израз доста прилягаше на бъдещия ѝ съпруг. Лицето на Дерън беше красиво и въпреки това бе като издялано от камък. Филип не си задаваше въпроса защо сестра му държи да се омъжи точно за него. Избягваше да мисли по този въпрос. Може би Фий искаше да избяга от отговорностите на живота на Гленалън Клоус.

— Тогава трябва да покания Сента — рече Фий. — Братовчедка е на Дерън. Майка му каза, че трябва на всяка цена да я покания за шаферка, иначе щяла да се обиди. Освен нея, шаферки ще бъдат Черил, Дженис и една друга братовчедка на Дерън — Стефани. Нямам търпение да те запозная с нея! Тя е точно твой тип.

Филип не смяташе, че има някакъв определен тип. Беше имал всякакви приятели — високи и ниски, тъмнокоси и руси. Той намираше, че е доста трудно да се проследят всички разклонения на рода на Дерън. И майка му, и баща му бяха женени втори път, като от всеки брак имаха деца — природени и доведени. В сравнение с тях родът Уордмън изглеждаше някак оскъден и изолиран. Филип отново хвърли поглед към картичката върху полицата над камината. Без всъщност да я прочете повторно той изведнъж се сети за онова изречение, в което Арнъм съобщаваше, че е оставил Флора да се грижи за къщата. Започна да си го повтаря наум, докато най-накрая то загуби всякакъв смисъл. Започна също по-осезателно да забелязва и празното място в градината, където преди бе стояла Флора.

Един ден, по време на обедната си почивка, той откри сградата на компанията, в която работеше Арнъм — там беше главният им офис. Филип мина покрай главния вход, на път за работата си, връщайки се от закусвалнята, където бе похапнал както винаги със сандвич и чаша кафе. По някаква необяснима причина бе почти сигурен, че ще срещне Арнъм, защото навярно и той се връщаше от обяд по това време. Но макар и да не го видя, Филип все пак бе близо до истината, защото съзря колата му. Ягуарът бе спрял точно на мястото, определено за служебен паркинг на компанията, намираща се

в съседство с него. Ако го бяха попитали, Филип не би могъл да каже какъв е номерът на колата, но като го видя сега, разбра, че е неговият.

Майка му беше в кухнята и фризираше косата на една клиентка. Това беше за него едно от най-омразните неща: да се върне вкъщи и да намери кухнята обърната на фризьорски салон. Още не влязъл вътре, и усети, че майка му работи. Навсякъде се носеше остра миризма на шампоан, а когато се случеше някоя жена да иска студено къдрене, се носеше дори още по-противна смрад. Тогава вонеше на развалени яйца. Филип се караше с Кристин и я питаше защо не използва банята и какво не ѝ е наред. Банята си беше наред, разбира се, но трябваше да се затопля, а това бяха допълнителни разходи. В кухнята печката без друго гореше по цял ден.

Докато си закачваше якето, Филип чу как клиентката извика:

— Ох, Кристин! Поряза ми ухото!

Майка му не беше добра фризьорка и все ѝ се случваха такива произшествия. Понякога Филип имаше кошмарни видения, когато си представяше как някоя клиентка съди майка му за изгорената си коса или олисяло теме, или за срязаното си ухо, както стана сега. За щастие не се бе случвало да я съдят. При майка му бе извънредно евтино. Цените на нейните услуги бяха най-ниски в сравнение с всички други фризьорски салони по „Хай Роуд“. Нали затова идваха тук домакините от Гладстон Парк, продавачките и секретарките на половин работен ден, които също като нея свирепостяха всяко пени и търсеха нови начини за икономисване на пари. И как няма, когато всичко бе толкова скъпо?! Топла вода, ток (печката трябваше да се включва, въпреки че семейството им невинаги имаше нужда), всичките оцветители, гелове, лакове, спрейове! Филип бе започнал да се съмнява в ползата от дейността на майка си. Дали нямаше да е по-добре, ако си бе останала без ангажименти, както се изразяваше самата тя?

Даваше им най-много пет минути. За това време майка му трябваше да разбере, че той си е вече вкъщи. Фий беше излязла някъде. Навярно бе у Дерън. А Черил беше в банята и слушаше транзистора си. След малко се чу и шуртене на вода. Филип отвори вратата на кухнята и се прокашля. Надяваше се да го чуят, но къде ти?! Майка му бе включила ръчния сешоар. Погледът му веднага попадна върху напоеното с кръв парче памук, залепнало за долната част на ухото на клиентката.

— Предполагам, че мисис Мурхед ще иска чаша чай — рече Кристин.

Това, заедно със захарта и парчето кекс, подяждаше четирите лири и половина, които майка му взимаше за измиване, подстригване и сресване. Филип мразеше този род мисли. Чувстваше се жалък и низвергнат. Беше същият като майка си. Ако не внимаваше, щеше да стигне до крайност и да предложи чашка шери на тази гадна жена от собствените им запаси. И той би пийнал, но засега трябваше да се задоволи с чай.

— Добре ли мина денят ти, скъпи? Какво прави днес?

Кристин имаше рядката дарба да казва най-неподходящите неща, и то винаги с най-добри намерения.

— За стари жени като нас е особено удоволствие да поговорим с мъж, нали, мисис Мурхед? Колко приятно разнообразие!

Филип забеляза как изрусената и силно гримирана жена, която все още се мислеше за млада, се изпъна на стола и сви недоволно устни. Той побърза да им разкаже за къщата, която бе посетил днес, за предстоящата реконструкция на спалнята в баня, за новите цветове...

Водата в чайника кипна и засъска. Филип сложи още едно пакетче чай, макар да знаеше, че такова разточителство ще разстрои Кристин.

— Къде се намира тази къща, Филип? В някой хубав квартал, нали, скъпи?

— О, в Чигуел — отвърна той.

— Значи ще има още една баня? Така ли, скъпи?

Той кимна, подаде чая на клиентката, а чашата на Кристин постави върху кухненския плот между лака за коса и една консерва с фасул.

— Би трябвало и ние да имаме мъничко късмет, нали, мисис Мурхед? Но за съжаление това надминава и най-смелите ми мечти...

Клиентката отново се дръпна и зажумя, тъй като майка му задържа малко повече сешоара до главата ѝ.

— Все пак трябва да сме доволни и от това, което имаме. А пък Филип ми е обещал някой ден тук да направи още една баня... Ама наистина луксозна баня, много над това, което сме свикнали да виждаме в нашия квартал.

Мисис Мурхед живееше навярно през няколко улици от тяхната къща. Изглеждаше агресивна, но вероятно това бе вродено качество. Филип поговори с тях за бани, за уличното задръстване, за това, че времето бе топло, сякаш беше пролет... Мисис Мурхед си тръгна, като каза съвсем без нужда нещо от рода на това, че не оставя бакшиш, защото на истинските майстори никога не се оставяло бакшиш. Кристин започна да подрежда кухнята и напъха мокрите хавлиени кърпи в пералнята. Филип реши, че в печката се пекат картофи. Сърцето му се сви от грозно предчувствие. За вечеря майка им сигурно бе стъкмила любимия си „специалитет“ — картофи на фурна, запечени с фасул яхния от консерва.

Черил влезе в кухнята, облечена за излизане. Тя помириша въздуха и потрепери.

— Не ми се яде.

— Ти да не страдаш от анорексия? — попита Кристин разтревожена.

Тя се взря в дъщеря си, както правеше винаги — изпъваше врат и приближаваше лицето си на сантиметри от това на другия човек. Смяташе, че на такова разстояние скритите симптоми на дадената болест изведнъж ще се проявят.

— Той ще ти купи ли нещо за ядене? — продължаваше настойчиво да пита Кристин.

— Кой е този „той“?! Излизам с тайфата. Отиваме да играем боулинг.

Черил бе измършавяла и изнервена. Тънката ѝ руса коса, боядисана тук-там в зелено, стърчеше на всички страни като телена четка. Дънките ѝ бяха плътно прилепнали по краката, а отгоре носеше обемисто кожено яке. Ако не беше неговата сестра, ако не я познаваше и я срещнеше на улицата, би я взел за най-обикновена уличница. Изглеждаше ужасно! Лицето ѝ лъщеше, намазано с някакъв гел, устните ѝ бяха почти черни, а ноктите — съвсем. Сякаш бяха израстъци от черна лакирана кожа. Сигурно Черил взимаше нещо, но Филип не искаше да мисли за това. Той почти се разтрепери при мисълта, че може да е някакъв силен наркотик. Откъде взимаше пари, за да си го купи?! Нали беше безработна?! Филип я гледаше как стои до масичката на Кристин и разглежда различните флакони и шишета с новите помади за „ваянето“ на фризури. Черил потопи черния нокът на

показалеца си в една от помадите и го помириша. Интересуваше се единствено от козметика или, както тя обичаше да казва, „такъмните за разкрасяване“, но не пожела да се запише в курса по козметика, както я посъветва Фий. През рамото си Черил бе преметнала черна протрита кожена чанта. Веднъж, преди около седмица или две, Филип бе видял чантата ѝ отворена, захвърлена върху леглото. От нея се подаваха десетки банкноти от по десет и двадесет лири. На следващия ден Филип се насили да попита сестра си откъде са тези пари, а тя нито се развика, нито пък започна да се оправдава. Просто отвори чантичката си и му показа, че е празна. В портмонето ѝ имаше само половин лира на дребни монети. Затръшването на външната врата го изтръгна от спомена му. Черил вече беше излязла.

Той си наля още чай и занесе чашата си във всекидневната. Никога не бе обръщал внимание на мебелите тук, но днес като че ли за първи път ги забеляза. Причината за това бяха отново спомените му от миналото и шокът от повторната среща със света на Арнъм. Мебелите тук бяха твърде хубави за стаята, в която бяха поставени... Е, с изключение на телевизора, разбира се. Кристин бе принудена да продаде къщата и повечето неща, които притежаваше, но не и мебелите от всекидневната — дивана и креслата, тапицирани с истинска кожа, масата и столовете от махагон и още три-четири неща, купени от магазин за уникали. В тази стая всичко изглеждаше някак нелепо — прекалено голямо и в странно противоречие с камината от тухли, подобни на бисквити, модел тридесетте години на века. Предметите контрастираха с евтините талашитени врати и розовите аплици по стените. Свит на кълбо в едно от креслата, където не му беше мястото, спеше Харди.

Когато зърна колата на Арнъм, Филип най-сетне разбра онова, което толкова време отбягваше — човекът си беше вкъщи. Навярно се бе върнал още преди няколко месеца, беше се преместил и не бе оставил на Кристин новия си телефон. Беше я зарязал... или „изоставил“, както би казал някой на годините на Кристин. Денят бе станал по-дълъг и макар да бе привечер, Филип виждаше през големия прозорец шадравана и малката каменна площадка, където бе стояла Флора. Застанал до прозореца, той си спомни с каква жар Кристин бе настоявала да подари Флора на Арнъм.

Майка му влезе в стаята, понесла чиниите с картофите и фасула. Върху табличката бе сложила и чаши с вода, които бе препълнила и водата се разливаше. Филип скочи и взе подноса от майка си. Тя много се стараеше, само че в нищо не беше добра, освен в сърдечните неща. (Колко срамно, че я обвиняваше!) Биваше я да обича някой мъж и да прави така, че децата ѝ да се чувстват щастливи и сигурни. Тези нейни функции ѝ бяха дадени по рождение. Но иначе всичко, което вършеше, струваше скъпо. Много отиваше на вятъра. Беше от онези хора, които имаха много повече разходи, когато печелеха, отколкото ако просто си стояха вкъщи и не вършеха нищо.

Двамата се загледаха в телевизора и за момента това отклоняваше необходимостта от разговор. Беше едва седем часа. Филип гледаше екрана, без да вижда танцьорката в лъскава рокля с пера, която подскачаше наляво-надясно. Той забеляза, че Кристин крепеше чинията на едното си коляно, а на другото прелистваше списание за булчински рокли и от време на време въздишаше мечтателно, загледана във фрапантните фотографии на млади момичета, облечени в коприна и кринолин. Дори Фий не бе пожелала такъв тоалет. Беше се задоволила с булчинска рокля ушита у дома и съвсем скромен бюфет на крак. Разходите щяха да бъдат разделени между всички и въпреки това... А майка му тук въздишаше по рокли, струващи хиляди лири и мечтаеше за вечеря в скъп ресторант и дискотека.

Кристин го погледна и тогава на Филип му хрумна, че през своите двадесет и две години той не бе виждал майка си ядосана. А усетеше ли Кристин, че някой друг скоро ще се ядоса, лицето ѝ добиваше онова особено изражение, което имаше сега. В очите ѝ се четеше уплаха, устните ѝ леко се разтваряха — загатване за усмивка и надежда за прошка.

— Има ли смисъл да държиш онази картичка на полицата? — попита я той. Беше косвен начин да я попита за нещо, за което поначало не желаше нищо да научава, а и без друго вече знаеше отговора.

Лицето на Кристин поруменя и тя извърна очи от него.

— Можеш да я свалиш, ако искаш.

Обаче точно в този момент влезе Фий. Иначе той щеше да продължи наивно да вярва, че има някаква надежда. Сестра му влезе

подобно на ураган, като първо тресна външната врата, а след това вратата на всекидневната. Тя изгледа чиниите им, после увеличи звука на телевизора докрай, а накрая го изключи. Отпусна се върху най-близкото кресло и овеси ръце върху страничните облегалки.

— Вечеряла ли си, скъпа? — попита Кристин.

Ако Фий беше казала, че не е, Кристин щеше да се затрудни да ѝ пригответи дори сандвич. Но Фий, както винаги, поклати глава и рече ядосано:

— Не разбирам защо хората никога нищо не свършват както трябва! Защо не изпълняват онова, което обещават?! Можете ли да си представите?! Стефани още не е започнала да шие собствената си рокля! А сега изведнъж трябва да започне роклята на Сента...

— Защо Сента не си я направи сама? — попита Филип, макар да не се интересуваше много от това какво правят шаферките на сестра му.

— Ако познаваше Сента, нямаше да питаш. Не мога да си представя как тя ще седне да шие!

— Тя ли е онази братовчедка на Дерън?

Фий кимна раздражено. Явно намираше въпроса за глупав. Но после изведнъж се усмихна, навъси чело и го погледна съучастнически. Внезапно Филип осъзна колко противна му е мисълта, че тя вече нямаше да живее при тях. До сватбата ѝ оставаха само три седмици. Фий щеше да си замине и никога повече нямаше да се върне. От Черил нямаше никаква полза. Тя никога не си бе у дома. Сам щеше да се нагърби с отговорността за Кристин. А каква беше гаранцията, че това положение някога щеше да се промени, за да получи и той свободата си?

Продължаваше да вижда колата на Арнъм, паркирана до обраслата с бръшлян стена. Навярно също като Кристин, Филип бе вярвал, че Арнъм все пак е още в Америка... или може би болен... Болен от месеци в някоя болница, загубил контакт с външния свят. Или дори мъртъв...

Филип скочи на крака и обяви, че ще изведе Харди на разходка, но малко по-далече от обичайната обиколка. Защо и Фий да не дойде с него? Би било толкова хубаво. Все пак вечерта бе мека и приятна. Доста топла за април...

* * *

Вървяха по улиците между квадратните дворчета, с току-що покарала трева и напъпили дървета, оградени със зидове. Мрежата от тесни улички се простираше на един-два километра в двете посоки, а след това се сливаше с големия аутобан. При едно от кръстовищата Харди започна с интерес да разглежда някакъв телеграфен стълб, душейки енергично наоколо. Сетне знаменателно вдигна крак срещу него. Докато го чакаше, Филип заговори за Арнъм. Разказа на Фий, че е видял колата му и че според него Арнъм е зарязал Кристин. Той просто бе станал безразличен към майка им. Най-неочаквано Фий каза:

— Но той трябва да върне Флора!

— Флора ли?!

— Ами не мислиш ли, че би трябвало? Както се връща годежен пръстен при разваляне на годежа или както се връщат писма...

Фий много обичаше романтиката в художествената литература. Според Филип тя щеше да ѝ е много необходима. Щом се омъжваше за Дерън...

— Статуята е ценна — продължаваше Фий. — Не е никаква грозна гипсова отливка. Ако не иска повече да вижда мама, трябва да *изпрати* Флора обратно.

Всичко това се стори на Филип пълен абсурд. Искаше му се най-вече Кристин да не бе прибързвала толкова да поднася на Арнъм такъв неподходящ подарък.

Двамата пресякоха улицата. Харди послушно вървеше редом с тях. Щом стигнаха отсрещния тротоар, той затича напред, вирнал наперено опашка, размахвайки я дружелюбно. Филип мислеше за това колко е странно, че двама души могат да видят едно и също нещо по съвсем различен начин, макар да бяха брат и сестра. Той смяташе за обиден факта, че Арнъм бе подхранвал любовта на Кристин, а после я бе изоставил. Фий пък го изненада, че и тя е на същото мнение. А най-накрая съвсем го зашемети.

— Мама смяташе, че той ще се ожени за нея. Сума време все това си мислеше — каза Фий. — И знаеш ли защо? Сигурно не знаеш, но си наясно колко особена е тя и как понякога се държи. Също като

дете, Ще споделя с теб. Тя ми се довери тогава, но ми спомена изрично, че не бива да ти казвам.

— Какво да ми кажеш?

— Няма да ме издадеш пред нея, нали? Имам предвид това, че тя се довери на мен, защото съм ѝ дъщеря... Със синовете е по-различно. Изтърси ми го най-неочаквано. Беше като гръм от ясно небе... — Фий извърна очи към него. В тях се четеше тъга. — И този факт я е карал да се чувства сигурна, че Арнъм ще се ожени за нея. Искам да кажа... всяка друга жена изобщо не би се чувствала така или дори би мислила тъкмо обратното... Но не и мама! Знаеш каква е!

Филип не желаше да слуша повече. Той почувства как лицето му пламва и вдигна студената си длан, за да охлади кожата си. Дори да бе усетила нещо, Фий не даде вид, че забелязва.

— Онзи път, когато той дойде у нас и тя му сготви вечеря... А може би беше нещо, купено от ресторанта... Както и да е. Ние бяхме някъде навън. Е, тогава той... те... са правили секс, любили са се или както там се казва... В нейната спалня. Представяш ли си, ако някой от нас се бе върнал?! Щеше да бъде адски сконфузващо!

Филип пхна ръце в джобовете си и продължи да крачи напред, забил поглед в земята.

— По-добре да не ми беше казвала. Защо го е споделила с теб?

Собственото му вълнение го стресна. Чувстваше се така, сякаш ревнува или пък е много ядосан.

Фий го хвана под ръка. Той обаче не притисна ръката ѝ в отговор. Физическият допир го разстрои. Кучето продължаваше да подтичва пред тях. Смрачаваше се. Беше мигът, в който за кратко време всичко добиваше съвсем ясни очертания, но сякаш излъчваше някаква неземна и леденостудена светлина.

— Всъщност не зная защо ми се довери. Мисля, че е заради Сента. Нейната майка е с десет години по-възрастна от нашата. Дерън ми каза, че майката на Сента си е хванала нов любовник, който още няма дори трийсет! Съобщих на мама за това и тя тогава ми го изтърси. „Имах връзка с Джерард. Е... само веднъж“, каза ми тя. Знаеш как погрешно използва някои изрази. Имали връзка онази вечер, когато той донесъл вино и казал, че Флора много му харесва.

Филип мълчеше. Фий повдигна рамене. Той усети движението, но не я погледна. Без да си кажат нещо те едновременно се обърнаха и

тръгнаха обратно. Фий извика Харди и закачи повода за нашияника му. Не след дълго тя заговори за сватбата си, за приготовленията в църквата, за графика, по който колите щяха да пристигнат. Филип се чувстваше объркан, ядосан и ужасно разстроен, без да можеше да си го обясни.

Тази вечер нямаше да може да погледне Кристин в очите.

Когато влязоха, той веднага се качи в стаята си.

3.

Стаята беше доста малка за спалня, но като баня обещавахе да бъде просторна. Не му беше работата да пита защо мисис Рипъл иска да пожертва третата си спалня, само за да има на разположение още една баня, но все пак Филип често се чудеше на такива неща. Откакто бе започнал да посещава хорските домове, размишляваше върху най-невероятни чудатости и нелепости. Защо например мисис Рипъл държеше бинокъл на перваза на прозореца си? Да наблюдава птиците? Или съседите си?

Тоалетната масичка беше много ниска и нямаше табуретка. Ако някоя жена би поискала да се срещне и гримира пред огледалото, то тя би трябвало да седне на земята. В библиотечния шкаф нямаше никакви други книги, освен готварски. Защо ли не държеше готварските си книги в кухнята?! Филип извади ролетката от джоба си и започна да измерва стаята... Четири метра и тридесет сантиметра на три и петнадесет. А височината беше два метра и петдесет и два сантиметра. Не той щеше да изготвя плана — още не се бе издигнал толкова. Във всеки случай проектът нямаше да е кой знае какво, а съвсем обикновен и банален — баня с душ, малка вана и биде. Таванът щеше да е от черен мрамор, а плочките — млечнобели на черни и златисти цветчета.

Прозорецът трябваше да е с двойно стъкло. Филип съсредоточено правеше измерванията си. Рой искаше всяко разстояние с точност до последния милиметър! Записа всички данни. Дребният му и равен почерк изпълни цяла страница от секретарския бележник на компанията „Роузбъри Лон“. Най-сетне той се облегна на перваза на прозореца и погледна навън.

Пред очите му се разкриваше пъстър колаж от малки и еднакви по размери градинки, отделени една от друга чрез огради, увенчани с дървени решетки. Беше най-хубавото време на годината и декоративните дървета бяха покрити със свежа зеленина и бели или розови цветове. Лалетата също бяха цъфнали. Те бяха измежду малкото цветя, които Филип разпознаваше. Жълто-кафявите кадифени

цветове, изпълващи долния край на градинката на мисис Рипъл, бяха навярно цветовете на шибоя. Оттатък градинките се виждаха задните страни на цяла редица къщи. Без съмнение във всяка една от тях бяха извършени най-различни, но еднакви в същността си пристроявания — някоя таванска стая бе преобразена в спалня или пък някой допълнителен гараж или килер биваше дострояван по-късно. Това превръщаше всяка къща в отделен индивид. Само една изглеждаше така, както бе предвидил първоначалният план, но пък тя имаше най-хубавата градина. В средата на зелената полянка се извисяваше голямо дърво, отрупано с розови майски цветове. То бележеше началото на красив малък алпинеум, покрит с екзотичен килим от тъмнолилави и жълти алпийски растения.

Загледана сякаш в пъстрото многообразие от пролетни цветя, заслонени отчасти от клоните на дървото с розовите пъпки, напред градината стоеше малка статуя. Филип не я виждаше съвсем ясно, но нещо в позата ѝ му се стори познато — леко повдигнатото лице, протегнатата дясна ръка, а лявата със стрък цветя; нозете, здраво стъпили на земята и в същото време носещи се сякаш в някакъв бавен танц...

Искаше му се да може да я види отблизо. Тогава се сети, че има начин. Бинокълът беше на перваза на прозореца. Той го извади от кафеза и го вдигна пред очите си. Трябваше малко да нагласи лещите според зрението си, докато картината пред него съвсем се избистри. Беше зашеметяваща гледка... Бинокълът бе превъзходен. Филип видя статуята така, сякаш беше само на метър от нея. Виждаше очите ѝ, прелестната извивка на устата ѝ, къдриците ѝ и панделката, която ги придържаше, бадемовидните ѝ нокти, най-дребните детайли на стръкчето цветя в ръката ѝ — тичинките и венчелистчетата им...

Видя и зеленото петно, започващо отстрани на шията и стигащо до деколтето ѝ, видя и онова място на ухото ѝ, от което бе отчупено малко парченце. Той самият го бе направил, когато беше на десет години. Веднъж изстреля камък с прашката си и той закачи главата на статуята. Тогава се отчупи и парчето. Баща му много се ядоса, взе му прашката и не му даде пари за лакомства цели три седмици. Беше Флора! Не някакво подобие или копие, а самата Флора! Както бе казала и Фий, тя не бе някаква грозна гипсова отливка, серийно производство, каквато можеше да се види във всеки общински парк. Беше уникална.

Той си спомни думите на Черил, когато съвсем не на място говореше с Арнъм за баща им. Статуята беше на Фарнес Флора, която по традиция се свързваше с цветята през май.

Филип постави бинокъла обратно в калъфа, прибра ролетката и бележника си и слезе долу. При повечето клиенти той обикновено се покашляше или пък чукаше на някоя врата, за да даде знак, че си тръгва. Мисис Рипъл изобщо не беше такава. Винаги беше нащрек, пъргава и с орлов поглед. Беше жена на средна възраст, но със силен дух и много енергия, с доста остър език и навярно доста критична. Лицето ѝ лъщеше, но имаше болезнен вид, косата ѝ бе още доста черна и само тук-там имаше по някоя плътна сребърна нишка.

— Ще ви се обадя, щом проектът бъде завършен, а после ще се видим, когато започнат строителните работи — каза ѝ той.

В „Роузбъри Лон“ ги учеха да говорят с клиентите по този начин. Досега Филип не бе чувал човешко същество да пръхти, но точно това направи мисис Рипъл.

— И кога ще стане това?! — рече презрително тя. — По някое време следващата година?

Рой го предупреди за закъснението да ѝ изпратят брошурите и добави, че тя едва ли щеше да забрави. Филип я увери с най-лъчезарната усмивка, която успя да докара на устните си, че се надява да не е повече от четири седмици в най-лошия случай. Мисис Рипъл нищо не каза в отговор, остави го сам да си отвори външната врата, а тя я затвори след него.

Филип се качи в колата си (син „Опел кадет“ само на три месеца), мислейки си, както често му се случваше напоследък, че това е единственото хубаво нещо, което притежава. Всъщност дори не го притежаваше, защото колата принадлежеше на компанията.

Вместо да се върне обратно по пътя, по който бе дошъл, той зави по първата пресечка вляво, а след това отново направи ляв завой. Излезе на една тясна уличка с къщи, чиито задни части бяха обърнати към фасадата на къщата на мисис Рипъл. От този ъгъл те изглеждаха съвсем различни. Филип не бе преброил точно коя поред е къщата със статуята в градината, но бе сигурен, че ще е четвъртата или петата след жилищния блок с позеленели от влагата керемиди. Тя бе единствената, която бе останала непроменена. Ето я най-после! Да, тя беше — между къщата с кръглото прозорче и другата с двата гаража. Филип бавно

мина покрай нея. Беше вече пет и половина и работният ден бе приключил. Значи, не пилееше времето на компанията. Все още бе прекалено съвестен по този въпрос.

В края на улицата имаше Т-образно кръстовище. Там Филип зави и пое обратно. Спря колата до бордюра срещу къщата и угаси двигателя. Предният двор беше малък и имаше розова леха, макар че розите още не бяха покарали. Пред входа имаше три стъпала, вратата беше в стил от времето на Крал Онорди с прозорец в горния край. Малко над входа имаше друг кръгъл прозорец с матирано стъкло — тази бе и отличителната черта на сградата. Филип бе сигурен, че точно това я правеше по-особена.

Едната половина на този прозорец беше от прозрачно, нематирано стъкло, представляваща по-малък кръг, вписан в претенциозния семеен герб, изобразен върху целия прозорец. Точно там се мярна лицето на жена, гледаща навън. Ала тя не гледаше към Филип, който без друго не се виждаше, седнал в колата. Изведнъж жената се скри, но тъкмо, когато Филип се наклони да запали и да потегли, лицето ѝ отново се появи в рамката на прозореца. Тя го отвори и се показа до кръста навън.

Не беше съвсем млада според неговите норми, но все пак не беше и стара. Следобедното слънце огря лицето ѝ. Беше красиво, някак дръзко и агресивно. Широкото ѝ бяло чело бе обрамчено с гъсти и буйни къдрици. Тя бе на доста голямо разстояние от него, но един заблуден слънчев лъч запали малък пожар върху безименния пръст на лявата ѝ ръка, където се мъдреше венчален пръстен с диамант. За Филип това бе достатъчно доказателство, че жената е съпруга на Джерард Арнъм. Той се бе оженил, и то за тази особа. Гневът бликна в гърдите му подобно на струя кръв от дълбока рана. В първия миг, както ставаше и с кръвта, не можа да овладее гнева си. Нямаше студена струя, под която да го сложи, и той тихо изруга, скрит в колата си.

От ярост ръцете му затрепериха върху волана. Искаше му се да не бе идвал, а да си бе отишъл от мисис Рипъл по пътя, по който бе дошъл — през Хейнолт и Баркингсайд. Ако нещата се бяха развили по друг начин, можеше сега майка му да живее тук и да гледа улицата през матираното стъкло, отваряйки прозорчето, за да почувства слънцето.

Не можа да погледне Кристин в очите. Чувстваше се неловко насаме с нея. Не се сещаше дори за най-обикновени и банални думи и изречения, като например нещо за кучето или дали е платила тази или онази сметка... За първи път изпитваше такова психическо задръстване, което се бе превърнало в мания. В миналото бе страдал, когато почина баща му, беше се тревожил за изпитите, а после, докато чакаше да разбере дали ще го приемат в курса на „Роузбъри Лон“. Друга причина за безпокойство беше съмнението му, че ще си намери постоянна работа след завършването на курса. Ала нито едно от тези посегателства върху душевното му равновесие не го бе разтърсвало така, както мисълта за онова, което наскоро бе видял. А то го и плашеше, защото не можеше да разбере какво става с него.

Защо взимаше толкова присърце факта, че майка му бе спала с мъж? Известно му беше, че тя го е правила с баща му. Ако се бе омъжила за Арнъм, щеше да го прави и с него. Защо изобщо трябваше да мисли за това?! Защо непрекъснато си ги представяше и безспир си повтаряше думите на Фий от онова ужасно откровение?! Картичката продължаваше да стои върху полицата над камината. Още не бе изпълнил заканата си да я изхвърли. Тя бе първото нещо, което видя, влизайки в стаята. И сякаш не беше вече малка картичка с някакъв съвсем обикновен изглед, а огромно платно с ярки бои, разкриващо жестока, садистична сцена на полова разюзданост — точно такова нещо, което хората уж не обичат да гледат, обаче погледите им са все натам и очите им едва не изскачат от орбитите.

Двамата някак бяха сменили ролите. Филип бе станал бащата, а Кристин — неговото дете. И, разбира се, той искаше да отмъсти на прелъстителю или да го накара да се ожени за дъщеря му. Сърцето му се сви от жалост, когато я видя кротко приведена над шаферската рокля на Черил да веза търпеливо бод след бод. Ако беше отишла сама у Арнъм онзи ден, когато му подари Флора, щеше ли сега да е мисис Арнъм? Филип не можеше да се отърве от мисълта, че целокупното им отиване у Арнъм, вместо само Кристин, бе изиграло решаваща роля в брачните планове на Джерард Арнъм. Онази, другата жена с тъмните коси и диамантения пръстен, сигурно също е била кандидатка тогава и той бе избрал нея, защото тя не е била придружена от цяла сюррия деца и една мраморна статуя.

Кристин го попита дали ще има нещо против да включи телевизора. Винаги го питаше. Опита се да си спомни, дали питаше и баща му, докато беше жив, но не можа. Май че нямаше навик да го пита...

Беше редовният преглед на вечерните новини в девет часа. Даваха репортаж за Ребека Нийв. Някой я бе видял в Испания. Бяха изминали близо осем месеца от изчезването ѝ, но от време на време напомняха за нея в пресата и по телевизията. Някакъв честен и съвестен на вид мъж твърдеше, че е видял Ребека в нейния зелен тренировъчен анцуг в един курорт на Коста дел Сол. Според родителите ѝ тя бе прекарала там две от ваканциите си, но Филип си помисли, че този мъж или си въобразява, или би казал всичко, само за да го покажат по телевизията.

Филип нямаше никакво намерение да посещава отново дома на мисис Рипъл. Беше убеден, че Чигуел е едно от местата в Лондон, които никога не би искал да види. Но някъде към средата на седмицата, малко преди сватбата на Фий, Рой, който изготвяше скиците за банята, изведнъж заяви, че ще има проблем с плочките. Искаше съгласието на мисис Рипъл за някои от предложените промени, както и нови измервания на стените, разстоянията между прозоречните рамки, разстоянията между пантите на вратите и съответните ъгли... Филип не можа да се стърпи и каза, че с най-голяма точност би могъл да отгатне какви са мерките и че съгласието на собственицата би могло да се вземе и по телефона.

— Такъв отговор бих очаквал от някой новопостъпил, но не и от теб! — възмути се Рой.

Кафявите му очи гледаха студено през дебелите лещи. Когато не ръсеше блудкави цинизми, Рой говореше като в някой рекламен клип.

— Изчерпателност и педантичност са качествата, които утвърдиха компанията „Роузбъри Лон“. Те са и нейните отличителни черти.

Филип разбра, че няма измъкване. Трябваше да отиде до мисис Рипъл, но пък изобщо не бе длъжен да минава по онази улица, на която живееше Арнъм, нито пък отново да гледа Флора през бинокъла на мисис Рипъл от спалнята ѝ в задната част на къщата. Когато тръгна от

дома си, първата клиентка на Кристин за деня беше вече пристигнала и искаше боядисване на косата в бронзово червено. За първи път Филип почувства облекчение, че майка му не използва банята за такива цели. Довечера сигурно щеше да завари пода на кухнята на медночервени петна.

— Искам да изкарам достатъчно пари, за да платя сама цветята на Фий — каза Кристин, като го изпрати до вратата, дръпна предпазните гумени ръкавици от ръцете си, но нокътят на палеца ѝ се закачи в едната и тя се скъса.

Клиентите на „Роузбъри Лон“ често се държаха така, сякаш посещенията в домовете им от страна на служителите на компанията, наети, за да ремонтират същите тези домове, бяха нагло посегателство върху личната им свобода. Говореше се как един клиент бил залепил с изолиран банд вратата на кухнята си, която трябвало да се преобразува в нещо друго, и карал строителите да влизат и излизат през прозореца. Да не се разрешава ползването на тоалетна или телефон беше обичайно явление. Мисис Рипъл, предупредена за посещението на Филип, макар и не от самия него, рязко отвори вратата още при първото почукване. Сякаш беше стояла зад нея, очаквайки идването му. Той едва-що влезе вътре и тя му кресна свирепост:

— Кой ти позволи да пипаш военния бинокъл на съпруга ми?!

За миг Филип се вцепени. Да не би да го бе проверявала за пръстови отпечатаци?! Или някой съсед го бе забелязал и ѝ бе съобщил?!

— Спипах те, а?! Смяташе, че ще се измъкнеш незабелязано, нали?! — рече тя.

Филип помоли за извинение. Какво друго можеше да каже?

— Сигурно се чудиш как съм разбрала.

Когато произнесе тези думи, гъстите ѝ и леко рунтави вежди се сляха в едно, сякаш се срещнаха две космати, тъмнокафяви гъсеници. Въпреки това Филип опита да се усмихне.

— Поставям го в края на перваза, ето така: дългата страна да е успоредна на стената — обясни мисис Рипъл, а гъсениците се разделиха и отскочиха към косите ѝ. — Имам си причини за това, но не смятам да ти ги казвам. Обаче така разбрах. Бинокълът беше изместен.

— Повече няма да се докосвам до него — рече Филип и тръгна към стълбището.

— Няма да имаш такава възможност.

Тя бе махнала бинокъла. Това смути и разстрои Филип. Като повечето хора, той се страхуваше от лудостта дори и в най-леките ѝ форми. Да не би мисис Рипъл да подозираше съпруга си, че използва бинокъла, за да гледа голи жени или нещо подобно? И каква полза, ако съмненията ѝ всеки път се потвърждаваха?! Сега поне нямаше да се изкушава. Не можеше да види добре Флора без бинокъл.

Предположенията му за данните от измерванията се оказаха доста точни. Това още веднъж му напомни, че само си бе изгубил времето да идва тук. Но макар бинокълът да го нямаше, Филип все пак почувства силен копнеж отново да види Флора. Той отвори прозореца и надникна навън. Дървото бе загубило майските си цветове. Розовите листенца се бяха посипали навсякъде: в тревата, по паважа и тъмнолилавата скала в алпинеума. Всичко бе скрито сякаш под розов воал. Розови цветове бяха нападали и по раменете на Флора, както и върху протегнатата ѝ ръка. Цветята, които държеше, вече сякаш не бяха от камък, а букет свежи майски пъпки.

Но тя изглеждаше толкова далече от него. Разстоянието правеше скулптурните детайли и чертите ѝ неразличими. Филип се дръпна назад и затвори прозореца. Зачуди се дали мисис Рипъл не си бе сложила някакъв знак върху бравата на прозореца. А може би, след като той си заминеше, тя щеше да поръси рамката с прах за пръстови отпечатъци. И тогава... Тежко му и горко, ако пак дойдеше! А то сигурно щеше да стане в процеса на работата.

Мисис Рипъл го чакаше при най-долното стъпало на стълбището. Не каза нищо, но мълчанието ѝ, както и змийският ѝ поглед, подтикнаха Филип да заговори нервно и с престорена сърдечност в гласа:

— Ами... благодаря ви много, мисис Рипъл. Аз съм готов. Много скоро ще ви се обадим. Ще ви държим в течение как вървят работите.

Той мина покрай нея и бързо се отдалечи. С гърба си усещаше как очите ѝ го следят. На половината път до шосето съзря колата на Арнъм. Не беше ягуарът, а някаква друга кола, ако изобщо имаше друга кола. Сигурно ягуарът принадлежеше на компанията му, както опел кадетът — на „Роузбъри Лон“. Жената, седнала близо до него, и откъм страната на Филип, беше същата, която бе видял да гледа през прозореца на къщата със статуята. Денят бе топъл и прозорецът на

колата бе свален до долу. Ръката ѝ почиваше върху рамката му. На безименния ѝ пръст блестеше халката с диаманта, а на китката ѝ имаше диамантен часовник. Арнъм се виждаше само като тъмен, масивен силует.

Те се отдалечаваха от къщата си. Точно това оформи решението в ума на Филип... ако той изобщо можеше да вземе някакво решение и ако изобщо участваше във всичко това. Опелът дори се движеше по своя собствена воля. Ала предпазливостта и разумът му все пак се възвърнаха поне дотолкова, че да го накарат да паркира малко по-далече от къщата им.

Наоколо нямаше жива душа. В покрайнините, особено в късните следобедни часове винаги беше така. Филип си спомни как веднъж баща му му разказа за времето на своето детство, когато по улиците се разхождали хора... много хора, които ходели пеша, защото нямало много коли. Къщите, покрай които минаваше, изглеждаха като необитаеми. Гаражите бяха затворени, дворовете пусти. По цялото си протежение пътят бе ограден от свежа зеленина и наскоро избуяла, лъскава трева. Фасадите белееха, изпъстрени тук-там с жълтите цветове на шубраците от златен дъжд. Чисти, ярки, блестящи. Слънцето огряваше смълчаната земя. Цареше пълна тишина.

Филип влезе в градината на Арнъм през портата, тръгна по алеята и се отправи към дървената преграда, служеща явно за врата на коридора между гаража и самата къща. Ако вратата беше заключена, това означаваше край на акцията. Обаче не беше. Щом се озова в тесния проход, ограден с тухлени стени, Филип се сети, че не е донесъл нито чувал, нито покривало. Знаеше също, че ако отидеше до колата, за да вземе нещо подходящо за целта, то никога нямаше да се върне тук, а щеше просто да потегли и да се махне час по-скоро. В края на тясната пътека имаше нещо като вътрешен двор или по-скоро покрита с бетонни плочи тераса. В единия ѝ край имаше най-обикновен бункер за въглища, а в другия — две кофи за боклук. Арнъм бе заменил къщата в Бъкхърст Хил за една доста по-прозаична къщурка. Разбира се, трябвало е да раздели парите от продажбата с бившата си съпруга. От едната кофа се подаваше синя найлонова торба, оставена без съмнение от някой служител на общината за събиране на вторични суровини. Филип отиде до кофата и взе торбата. После прекоси полянката и застана до статуята. Отблизо нападалите по

раменете и главата ѝ цветчета ѝ придаваха запуснат вид. Той ги бръсна с ръка и издуха розовото листенце, залепнало за нащърбеното ѝ ухо, повредено от него преди много време, когато бе изстрелял камък с прашката си.

Филип клекна пред нея и се загледа в празния ѝ и малко отнесен поглед, както никога не бе правил по-рано. Очите ѝ сякаш гледаха през хората, които се взираха в нея, отправяйки се към някакви далечни, но може би величествени хоризонти. Тя беше богиня, разбира се, издигнала се над земните неща и дребните човешки нужди.

Неговите собствени мисли го изненадаха. Бяха толкова невероятни... като че ли сънуваше или бе в треска. Точно така беше бълнувал и онзи кратък период през зимата, когато бе повален на легло от тежък грип. Но защо, бога ми, Арнъм беше казал на Кристин, че Флора прилича на нея?! Или може би на самата Кристин ѝ се искаше да вярва в това?! Флора не приличаше на нито една истинска жена, която Филип познаваше, но съвсем неочаквано му хрумна, и то без всякаква логическа връзка, че ако срещнеше земна жена със същото лице, на часа би се влюбил в нея.

Посегна към Флора и я вдигна от земята. Част от розовите венчелистчета паднаха от букета мраморни цветя. Стори му се потезка от онзи път, когато я мъкна нагоре по хълма към Бъкхърст Хил. Нахлузи отгоре ѝ синия найлонов чувал, положи я върху тревата и най-отгоре върза възел. Вдигна вързопа на ръце и го понесе. Хората щяха да си помислят, че носи навит маркуч или куп градински сечива.

Тъкмо бе изминал половината път до тесния коридор между гаража и къщата, когато забеляза, че го наблюдават — някакъв мъж го гледаше от прозореца на съседната къща. Филип си каза, че не върши нищо нередно. Флора не принадлежеше на Джерард Арнъм. Или по-скоро щеше да принадлежи, мина през ума му, ако Арнъм бе направил с Кристин каквото трябваше... ако я бе обичал и се бе оженил за нея. Обаче при сегашните обстоятелства статуята със сигурност не беше негова. С поведението си Арнъм бе отхвърлил правото си да я притежава. Филип бе прочел някъде, че ако някой вземе предмет на заем и после откаже да го върне, единственото лице, което би имало право да му го отнеме, би бил истинският собственик. Такъв беше законът. Хм... а Филип беше истинският собственик. Флора бе дадена

на Арнъм на заем. Тя бе негова, но при едно условие — да се ожени за Кристин. Това се разбираше от само себе си.

Въпреки всичко Филип ускори крачка и макар Флора да му тежеше, той се затича към гаражната врата. Тъй като и двете му ръце бяха заети, трябваше да минат няколко секунди, докато успее да отвори вратата. Зад него някой извика:

— Хей! Извинявайте, ама къде сте тръгнали с онова нещо там?

Думите бяха същите — като на мисис Рипъл. Филип дори не се обърна, за да види човека, който му извика. Той хукна с всички сили. Задъха се. Флора бе много тежка, но Филип тичаше през цялото време и спря едва, когато стигна колата си. Метна Флора на задната седалка, а сам седна зад волана и трескаво закопча предпазния колан. Мъжът не беше хукнал да го гони. Сигурно бе направил нещо много по-разумно — беше се прибрал вкъщи и се бе обадил в полицията.

Внезапно видя като на лента как го уволняват и как го осъждат за извършено престъпление. Спокойно! Без паника... Човекът не беше видял автомобила и не бе записал номера му. Ръцете на Филип затрепериха върху волана. С неимоверно усилие успя да се овладее и подкара колата. Първо зави наляво, после надясно. Пред него и зад него нямаше никой. Чак когато излезе на аутобана за Баркингсайд, чу полицейска сирена. Но това не означаваше непременно, че е заради него. Защо трябваше да мисли, че е свързано с него?! Полицейските коли не се появяваха току-тъй — само, защото някакъв човек бе забелязан да носи нещо в найлонов чувал... По-вероятно би било да изпратят просто един полицаи на велосипед.

Навярно поради това че майка му бе така отчайващо безпомощна, а сестра му за нищо избухваше в сълзи, Филип бе израснал като изключително уравновесена личност. Приличаше на баща си, който бе практичен човек и, макар да бе надарен с богато въображение, бе научил как да го държи под контрол. Ето защо Филип не се поддаде на най-различните, безпочвени съмнения и когато стигна голямото кръстовище на шосе А 12 при Гантс Хил, отново бе напълно спокоен.

Флора се разклати малко насам-натам върху задната седалка. Щом спря пред изложбената зала в Илфорд, където трябваше да се отбие на връщане, Филип премести Флора в багажника, като я закрепил между резервната гума и кашона с мострени каталози на тапети. Тук,

на паркинга зад изложбената зала, той не можа да устои на изкушението да погледна Флора. Разряза найлоновия чувал с горния край на химикалката си, тъй като не успя с нокът, и откри лицето ѝ. Тя все така се вглеждаше някъде в божествените висини, а изразът на лицето ѝ бе все така спокоен и ведър. Хм, ако Флора не можеше да изпитва страст, то тя със сигурност беше нещо, за което си струваше човек да се гореещи. Като си тръгна с колата за вкъщи по-късно, отколкото друг път (Рой му бе дал дълъг списък от недоволни клиенти, на които трябваше да се обади, за да ги успокои), Филип започна да разсъждава върху постъпката си от сутринта. Защо беше взел мраморното момиче? Да предположим, че защото я смяташе по право за негова или по-точно за принадлежаща на семейството му. Струваше му се така, сякаш Арнъм бе изиграл някакъв мръсен номер, за да може да я притежава. Не биваше хората да печелят с измама.

Но след като я бе взел, какво щеше да прави с нея? Не можеше да я постави обратно на мястото ѝ в Гленалън Клоус. Ако го направеше, щеше да има сума обяснения. А трябваше да мисли и за Кристин. Трябваше да ѝ каже къде живее Арнъм сега и как бе видял Флора в градината му. Обаче това бе много деликатен и опасен въпрос и той умишлено го избягваше. Не можеше ли да каже, че статуята е копие на Флора и че я е купил от някакъв магазин или базар за градински скулптурни елементи? Не, нямаше да стане! Не и с това нацърбено ухо и зелено петно!

Дори да успееше да я внесе вкъщи незабелязано и без излишни въпроси, пак щяха да възникнат проблеми. Тяхното семейство не беше като онези, в които всеки член си имаше свой собствен живот и никой не се интересуваше от работите на другите. Семейството им беше здраво сплотено и всеки бе загрижен за останалите членове, готов да зададе най-различни въпроси по повод някоя необичайна проява. При това всеки знаеше точно къде се намира даден член от семейството им и какво прави в момента. Представи си как се изкачва по стълбите с Флора в ръце и изведнъж го среща Черил, която смаяно започва да го пита какво ли не.

Докато мислеше за това, чакайки в редицата от коли, за да светне зелената светлина, Филип погледна надясно и изведнъж видя Черил. Името ѝ и представата за нея бяха в ума му и ето че я видя. Тя излизаше от нещо подобно на дискотека или музикален магазин.

Според морето от рекламни светлини Филип не можеше да различи каква точно е сградата. Това се казва изненада! Излизаше, че невинаги се знае кой къде е и какво прави. Черил бе облечена в обичайните си дънки и черно кожено яке. На главата си бе сложила широкопола каубойска шапка с кожена каишка на ресни.

Нямаше никаква причина Черил да не е там. Тя беше свободна и не вършеше нищо нередно или поне Филип не виждаше сестра му да прави нещо лошо. Той отново трябваше да подкара колата при смяната на светофара. От червена светлината стана жълта, после зелена... Всяко забавяне от негова страна щеше да накара другите зад него да натиснат клаксоните си. В присъствието на Черил тук нямаше нищо тревожно. Разтревожи го видът ѝ и стойката ѝ.

Излезе от онази сграда така, като че ли бе пияна или дрогирана. Или беше извънредно изтощена, или някой я бе изкарал насила. Причини всякакви! Тя плачеше, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. Филип видя как сестра му наведе глава и притисна юмруци към очите си. Тогава обаче се наложи да откъсне очи от нея, за да гледа пътя пред себе си. Включи на скорост и бързо се отдалечи.

4.

Петте момичета стояха до дръпнатите завеси на големия френски прозорец във всекидневната на Кристин и позираха. Тези завеси бяха от предишната ѝ къща и затова падаха тежко. Бяха от плътен плюш, с подплата и ресни и напълно затъмняваха стаята. Лъчите на майското слънце бяха успели да се проврат единствено през тесния процепа в десния край на прозореца, образувайки ярка, тънка ивица, но дори тя изчезна, когато фотографът закрепил завесата за рамката на прозореца с помощта на скок лепенки.

Филип се чувстваше малко неудобно в официалното си сако и панталони на райета, взети на заем от фирмата „Мос Брос“. Той подаде глава през вратата, след това влезе и застана в срещуположния край на стаята. От прожекторите вътре бе станало много горещо. Фотографът бе застаряващ мъж, а дрехите му воняха на цигари. В първия миг видът на момичетата поразил Филип. Той бе уверен в собствения си добър вкус. Имаше око за стил, цветове и комбинации. Ако нямаше, сигурно не би заемал сегашната си длъжност, нито пък би я искал. Кой бе дал такъв лош съвет на Фий?! Тя бе облечена в синкавобял сатен, корав и лъщящ като парче арктически лед! Но може би изборът си бе неин... Нима не виждаше, че тази патрицианска рокля с висока яка с дълги и тесни ръкави и тясна, разкроена пола бе предназначена за висока, тънка и плоскогърда жена?!

Шапката ѝ беше от тези, които са носили известните актриси през четиридесетте години на века. Филип ги бе виждал по телевизията — шапки бомбета, предпочитани от яздещи дами, възседнали странично някой расов жребец. Само че шапката на Фий беше бяла и с неподходящо дълъг воал. Цветята пък бяха калии. Като за погребение!

Филип си спомни венеца, поставен върху ковчега на баща му. Колкото до шаферките... Те бяха направо за посмешище! Нямаше други думи за тях. Да беше ги видял в някое списание, Филип щеше да

си умре от смях. Фотографът тъкмо им нареждаше да не гледат в апарата, а замечтано да отправят очи към Фий.

Всяка една бе облечена в нещо като туника с различен цвят: розова, кораловочервена, лимоненожълта и прасковена. Имаха огромни, бухнали ръкави от някаква мрежеста материя на оранжеви петна. Изпод туниките се подаваха къси, бухнали поли от същата петниста и мрежеста материя като на ръкавите. Върху главите си шаферките носеха венчета от оранжеви и розови пъпки. Бяха гротескни! Хм, гротескни бяха, да, мислеше си Филип. „Гротескни, освен една“ — каза на себе си той и изведнъж се сепна. Черил, Стефани и някогашната съученичка на Фий, Дженис, изглеждаха смехотворни и нелепи, обаче другата... Тя бе различна. Тя беше... Филип се взря в нея и внезапно усети, че не му достигат думи.

Сигурно това бе Сента. Тя като че ли нямаше връзка със семейството си, както и с когото и да било друг. Не беше заради ръста или фигурата ѝ, защото наистина бе по-ниска от другите и много тънка и крехка. Кожата ѝ беше бяла, ала не такава, за каквато обикновено говореха хората: много светла, бледа или млечнобяла. Нейната бе седефена, като вътрешността на морска мида, а устните ѝ бяха с цвят на перла. Не се виждаше цветът на очите ѝ, но косата ѝ, която бе много дълга, права и гладка и стигаше почти до кръста ѝ, бе сребърна. Не руса, пепелива или нещо подобно... Просто с цвят на старо сребро — тук-там имаше по-тъмни кичури.

Но може би най-забележителното и най-вълнуващото нещо в нея беше приликата ѝ с Флора. Лицето ѝ имаше същия съвършен овал и очертания: правия въздълъг нос, образуващ с челото ѝ права линия, раздалечените безстрастни очи, късата горна устна, прелестната ѝ уста — нито много сочна, нито пък с тесни устни. Ако сребристите ѝ коса бе събрана с панделка отзад на тила, тя щеше да бъде точно копие на Флора.

Сента се държеше спокойно и уверено. Докато другите момичета нервничеха и непрекъснато пипаха косите, букетите или презрамките на сutiените си между отделните снимки, Сента стоеше неподвижна като статуя. Беше кротка и безстрастна също като мраморното момиче, което преди няколко дни Филип бе успял да вмъкне тайно в къщата на горния етаж, точно когато Кристин подстригваше в кухнята една от клиентките си. Само фигурата на Сента не беше като на Флора.

Костите ѝ бяха съвсем тънки и крехки. Човек би могъл да обхване с длани талията ѝ.

В този миг фотографът извика на всички да гледат в апарата и да се усмихнат за последен път. Момичето се извърна към Филип и се усмихна. За него това бе ужасен удар, защото всъщност тя не се усмихваше. Беше насилена усмивка или по-скоро гримаса — сякаш се подиграваше и пращаше по дяволите целия ритуал! Но не, не можеше да бъде! Как бе възможно нарочно да се хили така грозно?! Дори да бе истина, изглежда само Филип бе забелязал. Фотографът отново извика:

— Чудесно! Задръжте така, момичета! Тази вече наистина е последната!

Снимката бе направена и без съмнение щеше да се нареди в сватбения албум на Фий. Сега оставаше само тя да позира за „два изключителни портрета на прелестната булка“, както се изрази фотографът. Сестра му тъкмо седна, оставяйки Стефани да раздипли шлейфа ѝ, когато вратата рязко се отвори и в стаята се втурна Харди.

— О, трябва да се снимам и с него! — възкликна Фий. — Вижте го само колко е сладък! Няма нищо, че ще го прегърна... Нали току-що го изкъпаха с шампоан?

Две от шаферките седнаха на дивана, който бе бутнат до стената, но бледоликата Сента с невероятната си коса в цвят „металик“, покрила сега раменете ѝ, се поколеба миг-два и се запъти към Филип. Вървеше така, сякаш беше много по-висока — с изпънат гръб и вдигната глава, ала все пак стъпваше грациозно. Преди да го заговори той спря поглед върху устата ѝ и си помисли, че тази е най-прелестната уста на момиче, която някога бе виждал. Какъв ли можеше да е гласът?!

Устните ѝ се разтвориха и тя проговори:

— Какво особено куче... с оранжеви петна! Прилича на миниатюрен далматинец.

— В съответствие с роклите на шаферките е — рече бавно Филип, забелязвайки този факт за първи път, и се усмихна.

— Нарочно ли сте го боядисали?

Тя бе толкова сериозна, че Филип не можа да се сдържи и се разсмя.

— Всъщност майка ми, без да иска го поля с химикал, докато боядисваше косата на някаква клиентка. После го изкъпа, обаче боята

не можа да се измие.

— Аз пък си помислих, че е някаква рядка порода.

Филип очакваше гласът ѝ да е плътен, но той бе тънък. Произнасяше гласните със закръглени устни и съвсем чисто. Тонът ѝ беше безизразен — като че ли не се бе научила да говори от сблъсъка с ежедневието, а бе обучавана специално в говор. Филип забеляза ръцете ѝ, стиснали някакъв смешен букет от оранжеви лалета и розови карамфили. Дланите ѝ бяха малки, а пръстите ѝ с равно подрязани нокти като на дете. Тя го гледаше напълно спокойно. Очите ѝ бяха почти безцветни и бистри като дълбока вода, в която две капки боя бяха образували ивици вихри, размътвайки тъмнозелените дълбини.

— Вие сте Филип, братът на Фий?

— Точно така — отвърна Филип, поколеба се за миг, после добави: — Натъкмил съм се в тези одежди, защото аз ще трябва да предам булката.

— Сента Пелхъм — произнесе тя внимателно името си, изговаряйки отчетливо всеки звук, сякаш някой го записваше.

— Никога не съм чувал такова име. Звучи така, сякаш е чуждестранно.

Гласът ѝ изведнъж стана студен.

— Сента е момичето от „Летящият холандец“.

Филип не бе сигурен какво или кой бе „Летящият холандец“ (мюзикъл ли беше или опера?) и затова много се зарадва, когато чу Кристин да го вика, разтревожена.

— Филип! Филип, къде си?

— Извинете ме.

Тя не каза нищо. Филип не бе свикнал да общува с хора, които го гледаха право в очите, без да се усмихват. Той затвори вратата на всекидневната след себе си и намери Кристин в кухнята, уплашена и изтерзана от тревоги, но по-красива от всякога. Внезапната ѝ хубост го смути и изведнъж му се прииска да зажуми и никога повече да не отвори очи. Майка му беше облечена в синьо, разбира се — цвета, който най-много ѝ отиваше. На главата си бе сложила малка, кръгла, копринена шапчица в цветовете на пауново перо, тюркоазено и бледолилаво.

— Колата, която ще кара мен и лелите ти, вече е тук, а също и тази за булката!

— Добре, добре. Всички са готови.

„По-хубава е от жената на Арнъм — помисли си Филип, — по-женствена, по-сладка, по-нежна.“ Тази мисъл го изненада. Лелите му заслизаха по стълбите: едната с шапка, подобна на гъба, другата с шапка в крещящо ярки цветове... Стъпваха вдървено, обули тънки найлонови чорапи и окичени с всички възможни пръстени, гривни и огърлици, които бяха успели да намерят в кутиите си за бижута. Наоколо се носеха облаци от парфюм „Туийд“, примесен с малко „Фиджи“.

— Нали няма да забравиш да заключиш Харди горе в кухнята, преди да излезеш? — рече Кристин. — Иначе ще се изпишка върху белия килим. Знаеш какво прави, когато е развълнуван...

Филип остана насаме с Фий. Защо не беше поне малко романтична или красива?! Нищо в нейния вид не събуждаше братските му чувства и вълнения. Нямахше нито буца в гърлото, нито мили детски спомени. Лицето ѝ бе стърчено и сякаш повехнало от хиляди съмнения и тревоги. Тя застана пред огледалото, видя (или си въобрази, че видя) петънца от спиралата под долните мигли на лявото си око и затърка с нокътя на показалеца си, чиито кожички бе изгризала от нерви още преди да дойде фотографът.

— Не забравяй да сложиш венчалния си пръстен на другата ръка.

Фий нервно го изхлузи и рече:

— Изглеждам ужасно, нали?

— Хубава си.

— Ако бракът ни не потръгне, ще се разведем. Повечето хора се развеждат.

„С такива мисли в главата аз не бих се женил“ — помисли си Филип, но нищо не каза. Струваше му се, че бе започнал да крие всичко от сестра си: възгледите, мислите, чувствата си... Тя не знаеше, че Флора е горе в гардероба му, нито пък че Филип бе видял Черил да плаче на излизане от някакъв магазин на „Еджуеър Роуд“. Скоро Фий щеше да си има друг, с когото да споделя най-съкровенията си мисли. А той кого щеше да има?

Сестра му отстъпи от огледалото и се обърна назад, за да си вземе букета от калии, който лежеше върху масата. Ала вместо наистина да го вземе, Фий изведнъж се спря и се хвърли в ръцете на брат си. Цялото ѝ тяло трепереше сякаш от електрически ток.

— Хайде, стига! Недей сега — каза Филип и много внимателно я взе в прегръдките си, за да не смачка твърдата като айсберг коприна. После леко я залюля и добави: — Успокой се. Познаваш го от години. Точно за тебе е. Та той е истинската ти, ученическа любов!

Какво ли друго можеше да каже?

Навън се чу шум от кола. Спирачките изскърцаха. Някой отвори и затвори вратата. По пътеката към входа отекнаха стъпки.

— Знаеш ли за какво мисля през цялото време? — каза Фий, като се отдръпна от него и приглади роклята си. — Все си мисля, че ако онзи гаден Арнъм бе постъпил честно с мама, можехме да вдигнем двойна сватба.

Той произнесе речта си, но докато изговаряше познатите, изтъркани фрази, възхваляващи Фий и Дерън, усещаше върху себе си погледа на Сента Пелхъм. Очите ѝ го следяха някак хладно и замислено. Всеки път щом погледнеше към нея, а то се случваше често, Филип разбираше, че тя не сваля очи от него. Питаше се защо ли го прави... Боеше се, че може би изглежда смешен или грозен в сивото сако, бялата риза и сребристите вратовръзки. Така ли беше наистина? Струваше му се, че въпреки страховете сакото му стои добре. Знаеше (и още как!), че е хубав и че момичетата го харесват. За щастие генът на ниския ръст и пълнотата, откъдето и да идваше в семейството, не беше засегнал него и Черил. Филип по-скоро приличаше на Пол Макартни на младини. Върху обложката на един стар албум на „Бийтълс“ той бе видял собственото си усмихнато лице.

Празненството скоро щеше да свърши. Щяха да останат до шест часа в църквата „Света Мария“, където миришеше на туристически чай и църковни книги. Гостите, чичовците, лелите, братовчедите, приятелите от училище, колегите — бивши и настоящи — щяха да си тръгнат веднага, щом Фий и Дерън си заминеха. Кристин говореше с някакъв доста симпатичен господин на средна възраст, навярно някой от безбройните братовчеди на Дерън. Черил, която за първи път от толкова време се държеше нормално, ядеше парче от сватбената торта и хихикаше весело, застанала до двама младежи, чиито дълги коси изглеждаха несъвместими с официалните им костюми. Стефани подаде парче от тортата и на Филип. Той го пое, вдигна поглед и

срещна очите на Сента, двойницата на Флора. Стори му се, че бяха потъмнели. Странно, но зеленината, плуваща в дълбините им, бе станала някак по-наситена. По някое време тя бе свалила венчето от главата си и сега косата ѝ, гладка и лъскава като коприна, обрамчваше заобленото ѝ и съблазнително лице. Когато срещна погледа му, очите ѝ се разшириха и тя леко отвори уста, като нарочно и полека прокара езика си по долната и горната си устна. Бяха прелестни, бледорозови устни, а езикът ѝ беше червен. Филип рязко извърна глава, уверен, че Сента му се присмива.

Фий и Дерън се върнаха облечени така, както никога досега. И двамата носеха костюми: той тъмносив, а тя бял. На сватбеното им пътешествие, тази нощ в хотела, а утре в Гърнзи, нямаше начин някой да ги вземе за нещо друго, освен за младоженци, тръгнали да празнуват медения си месец. Тази бе първата сватба, на която Филип присъстваше от времето на детството си и се оказа неподготвен за спада в настроението, който почувства още с влизането в колата. Младоженците тръгнаха сред дъжд от конфети, качиха се в автомобила си, целия украсен с плакати, с надписи, с тенекиена кутия, вързана отзад, и изведнъж цялата еуфория се изпари. Хората се разотиваха. Настъпващата вечер раззина празна уста. Кристин щеше да остане с една от сестрите си. Филип трябваше да закара всички шаферки обратно в Гленалън Клоус, където бяха всекидневните им дрехи.

Всички, освен Сента. Най-безцеремонно тя му съобщи чрез Дженис, че ще се върне сама — щели да я закарат. „Ще се наложи“ — помисли си Филип леко докачен, защото след ясната утрин и слънчевия следобед бе започнало силно да вали. Дъждът допълнително помрачи настроението му, а къщата му се стори по-пуста от всякога. Трите момичета отидоха в стаята, която преди беше на Фий и Черил, а сега само на Черил. Филип пък отключи кухнята и пусна Харди навън. Преоблече се в дънки и пуловер и, тъй като дъждът бе видимо намалал, излезе с кучето за една кратка обиколка из квартала. На връщане срещна Стефани и Дженис, които тъкмо излизаха.

Сега беше моментът да поговори с Черил. Тя сигурно бе все още горе. Но не беше изкачил и наполовина стълбите, когато долови музика, идваща от стаята ѝ. В крайна сметка реши да влезе в своята. Помисли си, че ще е по-добре да изчака десетина минути. Стаята му

беше малка, твърде малка, за да съдържа повече от едно тясно легло, шкаф за дрехи, бюро и стол с висока облегалка. Макар да работеше във фирма, специализирана в обзавеждането на такива малки пространства с вградени мебели и всякакви други приспособления за пестене на място, Филип никога не бе изпитвал желание да направи някакви промени в стаята си. Нежеланието му отчасти се дължеше на това, че не искаше да подобрява Гленалън Клоус. Ще стане по-хубаво и току-виж Кристин, а следователно и той, ще се изкушат да заживеят тук завинаги. От друга страна обаче, ако Кристин бе станала мисис Арнъм и се бе изнесла в Чигуел, а тази къща бе само на Филип, тогава щеше да е съвсем друга история. Щеше да я направи по-хубава, разбира се... И още как!

Той отвори шкафа и извади оттам Флора. Беше все още в синия найлонов чувал с процепа, през който се виждаше лицето ѝ. Филип развърза възела, изхлузи торбата през главата на статуята и я постави в ъгъла до прозореца. Колко странно, че самото ѝ присъствие тук изведнъж подобряваше атмосферата. Бялата ѝ мраморна кожа, сякаш излъчваше меко сияние сред сивия, дъждовен сумрак в стаята. Дали нямаше някакъв начин да изтрие зеленото петно, което така загрозяваше шията и гърдите ѝ?! Очите ѝ гледаха някъде зад него, оживени от пламъка на някаква древна, езическа мъдрост.

Арнъм и жена му веднага щяха да забележат липсата ѝ — още щом погледнеха в градината. Съседът навярно им бе разказал вече за това как бе видял някакъв крадец да излиза от къщата, носещ вързоп, загърнат в син найлонов чувал, и двамата са се досетили каква е работата. Но Филип не мислеше, че семейство Арнъм ще свържат кражбата на Флора с него. Ако Арнъм изобщо го помнеше, той го помнеше такъв, какъвто беше тогава — доскорошен студент и новоприет курсист в курсовете на „Роузбъри Лон“, а то бе съвсем различна картина от описанието, което би дал съседът: човек в костюм и с късо подстригана коса. Арнъм може дори да е почувствал облекчение от изчезването на Флора, макар че сам сигурно не би се решил да я върне, навярно поради някакво суеверие.

Филип тъкмо се чудеше дали да се залови да изтрие зеленото петно с някаква почистваща течност или да поговори с Черил, когато я чу да го вика от площадката на стълбището. Те никога не чукаха по вратите на стаите си, но пък и нямаха навика да влизат неканени.

— Фил, тук ли си?

Филип праметна сакото и панталона, взети на заем от фирмата „Мос Брос“, върху облегалката на високия стол и го бутна пред Флора, за да я скрие. Като отвори вратата на стаята, навън нямаше никого, но миг след това се появи Черил, която излезе от своята стая, облечена в обичайната си униформа и с каубойска шапка в ръка. Косата ѝ, навита тази сутрин и вчесана на свободно падащи букли, както прилягаше на една шаферка, сега изглеждаше напълно неуместна със силния ѝ грим и зелената звезда, която бе нарисувала върху едната си скула.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита го тя.

Неизбежният му отговор бе:

— Зависи от услугата.

— Ще ми заемеш ли пет лири?

— Черил, трябва да ти кажа, че те видях в сряда на „Еджуеър Роуд“. Беше около шест и половина вечерта. Ти плачеше и като че ли залиташе.

Черил го изгледа сърдито и се нацупи.

— Не можах да спра, защото се бях напъхал в колоната, но ти вървеше така, сякаш беше пияна. Напоследък си мисля дали не взимаш наркотици, но тогава приличаше повече на пияна.

— Аз не пия алкохол — каза Черил. — Никога нищо ли не забелязваш в хората?! Не видя ли, че даже не се докоснах до онази пенеста помия на сватбата?! Една чаша вино е в състояние да ме извади от строя.

Черил сложи ръката си върху неговата и рече умолително:

— Ще ми дадеш ли на заем пет лири? Утре ти ги връщам.

— Не е въпросът в парите — отвърна Филип, макар че до известна степен беше. Той имаше съвсем малко джобни пари. — Не е там проблемът. Но какво имаш предвид, като казваш, че ще ми ги върнеш утре? Утре е неделя. Откъде ще намериш пари в неделя?

Тя го гледаше втренчено, настойчиво и с някаква отчаяна решителност.

— Черил, как ще ми върнеш парите? Откъде ги взимаш?!

— Говориш като полицаи — рече тя. — Точно както би ме разпитвало някое ченге.

— Мисля, че имам известно право да те питам — рече с горчивина Филип.

— Нямаш! Навърших осемнадесет и съм точно толкова самостоятелна, колкото си и ти. Имам право да гласувам!

— Това няма нищо общо със сегашното положение.

— Моля те! — рече жално Черил. — Моля те, просто ми дай пет лири! Ще ги имаш утре!

— Мога да почакам и до сряда, когато си взимаш социалните помощи.

Филип се върна в стаята, бръкна в джоба на панталоните си от „Мос Брос“, извади портфейла си и взе оттам последната банкнота от пет лири, която имаше. Останаха му само три лири на монети и няколко пенса.

Черил грабна банкнотата от ръката му. Щом я взе, тя я притисна към ревера на коженото си яке, усмихна се измъчено и промълви:

— Много ти благодаря, Фил.

Той не можа нищо да й каже. Влезе обратно в стаята си и седна на леглото. Чу стъпките ѝ надолу по стълбите, очаквайки обичайното затръшване на вратата. Вместо това обаче долови гласа на Черил. Тя говореше с някого, но и дума не се разбираше. Навярно майка им се бе върнала за нещо. Тя все забравяше това или онова — пари, ключове, палто, удобни обувки...

Вратата се затръшна, но не така агресивно, както друг път и къщата не бе разтърсена като при земетресение. Филип изпразни джобовете на дрехите, взети под наем, окачи ги на закачалката и ги намести в гардероба. Дъждът отново се бе усилил и сега биеше по стъклата на прозорците под напора на вятъра. Някой почука на вратата на стаята му.

Но никой вкъщи не го правеше! „Ами ако е полицията?! Представи си, че са изпратили ченгетата, загдето откъсна Флора...“ — каза си наум Филип. По гърба си усети студени тръпки, обаче нито покри статуята, нито пък я пъкна в шкафа. Просто отвори вратата.

Беше Сента Пелхъм. Съвсем бе забравил, че тя също трябваше да дойде дотук.

Беше вир-вода и все още в шаферската си рокля. Косата ѝ бе така наквасена, че от нея се стичаха малки ручейчета, а мрежестите пола и ръкави, които преди бяха бухнали и корави, сега висяха като венчелистчетата на подгизнало от водата цвете. Яркочервеният сатен прилепваше плътно по тънкия ѝ и някак крехък гръден кош и по

едрите ѝ и заоблени гърди — твърде тежки за едно толкова тъничко момиче. От студа връхчетата на гърдите ѝ бяха твърди и щръкнали.

— Има ли някъде хавлиена кърпа?

— В банята — отвърна ѝ той.

Като че ли не знаеше! Та нали сама се бе облякла тук в тази смешна рокля?!

— Най-накрая стана така, че нямаше кой да ме докара — рече тя, останала без дъх. — Трябваше да ходя пеша.

Макар че сигурно бе тичала.

— Само по тази рокля?!

Смехът на Сента бе гърлен и хрипкав. Изглеждаше много неспокойна. Тя влезе в банята и излезе оттам с две хавлиени кърпи — едната бе преметнала през раменете си, а с другата енергично подсушаваше косата си. Филип очакваше, че Сента ще влезе в стаята на Черил, но вместо това тя влезе в неговата стая и затвори вратата след себе си.

— Тук някъде имаше сешоар.

Сента поклати глава, кърпата падна и тогава тя силно разтърси косата си. Блестящите кичури се разпиляха на всички страни и Сента прокара пръсти през тях.

Филип не успя да разбере какво става. Не можа веднага да осъзнае факта, че тя захвърляше обувките си, смъкваше светлите си, изпръскани с кал чорапи. Най-сетне тънкото като тръстика момиче застана пред него и изхлузи роклята през главата си. Стоеше и го гледаше, отпуснала ръце покрай тялото си.

Стаята бе прекалено тясна за двама души и можеше да ги разделя най-много метър. В настоящия момент разстоянието между тях бе дори по-малко. Голото момиче стоеше на една ръка пред него, със странното си тънко тяло и едри, заоблени гърди. Кожата ѝ бе бяла като мрамор, а в долната част на плоския ѝ корем се виждаше малко мъхнато триъгълниче, но не сребристо или русо, а огненочервено. Каквито и съмнения да имаше Филип само преди половин минута, всичките се изпариха. Той вече знаеше какво ще се случи и какво искаше Сента. Тя се вираше настойчиво в него с онзи загадъчен поглед, който толкова често Филип бе забелязвал по време на сватбеното тържество. Той пристъпи към нея и обхвана с длани

раменете ѝ. Странно, но очакваше, че ще са студени като мрамор, обаче бяха топли, дори горещи. Кожата ѝ бе копчинено нежна и суха.

Филип бавно я притегли в обятията си, попивайки с копнеж аромата на влажното ѝ, заоблено и тънко тяло, притиснато в неговото. Тя извърна глава, търсейки устните му, а мокрите ѝ кичури го плеснаха леко по дланите. Филип потрепери от студенината им. Сента ту нещо му шепнеше, ту трепетно го докосваше с език. Ръцете ѝ трескаво започнаха да разкопчават ризата му.

— В леглото... Студено ми е. Студено ми е!

Ала тя бе гореща, сякаш се бе изтегнала на някой тропически бряг, припичайки се на слънце. От нея се излъчваше такава топлина, че студените чаршафи веднага се стоплиха. Филип дръпна дунапреновата покривка, загръщайки и нея, и себе си.

Те лежаха, здраво притиснати един в друг, сгущени в малкото тясно легло. Дъждът започна отново да бие по прозорците с все сила. Сента започна любовния акт с него алчно и настървено. Впиваше пръсти във врата и раменете му. Плъзгаше се все по-надолу и по-надолу, като го целуваше и докосваше с език, издавайки странни, задъхани вопли на удоволствие. Тя се надигна над него, а юрганът образува дъга. Косите и езикът ѝ го докосваха последователно, а устните ѝ го омагьосваха. Бяха нежни и ласкави.

— Не! — възкликна прегракнало Филип. И после пак: — Не!

Беше твърде много за него и го докарваше до състояние, в което чувстваше, че ще се пръсне. В главата си под спуснатите клепачи виждаше червени, огнени кръгове. Той изстена и с един мощен тласък я смъкна плътно върху себе си. Проникна в нея, проникна в бялото ѝ тяло, което сега бе влажно от пот, и което тръпнещо се хвърляше към неговото в някакъв примитивен ритъм. Тя го обхвана изцяло и затаи дъх. След това се отпусна леко и издиша, а после отново пое въздух и, сграбчвайки го плътно, изчака освобождаването му, както и собственото си с тих и внезапен вик на наслада.

Сребърните ѝ коси покриваха раменете му, също както лъскавите струи дъжд, които плющяха по прозорците. Филип изпитваше дълбоко и пълно удовлетворение. Сякаш дълго бе търсил нещо и най-сетне го бе намерил, само че много по-хубаво, отколкото бе очаквал. Искаше му

се да ѝ го каже някак, ала всичко, което му идваше наум, беше „благодаря, благодаря, благодаря...“. Усещаше обаче, че няма да е редно да го изрече на глас. Вместо това обхвана лицето ѝ с длан, извърна го към себе си и я целуна по устните много дълго и нежно.

Сента не бе продумала, откакто каза, че ѝ е студено и че трябва да се пъхнат в леглото, но сега вдигна глава и я опря в ръката, която я обгръщаше. Взе дясната му длан в своята лява и преплете пръстите си с неговите. А после каза с чистия си звънък глас:

— Филип...

Произнесе името му механично — така, сякаш се вслушваше във всеки звук и като че ли го поставяше на някакво изпитание, за да провери дали ѝ харесва или не.

— Филип.

Той ѝ се усмихна. Очите ѝ бяха близо до неговите, а устните ѝ — още по-близо, но без да го докосват. Филип виждаше и най-дребния детайл във всяка нежна и мека извивка на лицето ѝ, всяко сладко и заоблено ъгълче.

— Кажи името ми.

— Сента. Хубаво е името ти, Сента.

— Чуй ме, Филип. Когато те видях тази сутрин, веднага разбрах, че ти си човекът за мен. Единственият!

Тя говореше тържествено, повдигнала се леко на лакът. Гледаше го право в очите, сякаш искаше да надникне в сърцето му.

— Видях те в другия край на стаята и веднага разбрах, че ти си отреден за мен завинаги!

Филип бе смаян. Не това бе очаквал от нея.

— Търсих те толкова дълго време — продължаваше Сента, — но ето че те намерих. Прекрасно е!

Нейната разпаленост започна леко да го притеснява. Единственият начин, по който би могъл да се справи с такова неудобно положение, бе като говори повърхностно, дори малко несериозно.

— Не може пък да е чак толкова дълго време. На колко години си, Сента? На не повече от двадесет, нали?

— На двадесет и четири съм! Видя ли сега?! Всичко ще ти разкажа и нищо няма да скрия от тебе. Можеш всичко да ме питаш.

Филип не изпитваше особена нужда да я пита за каквото и да било, а само да я държи в обятията си, да я чувства до себе си и да

изпитва тази неотразима наслада.

— Търся те, откакто навърших шестнадесет години. Разбираш ли? Винаги съм знаела, че на света има само един мъж за мене и бях сигурна, че щом го видя, веднага ще разбера.

Тя докосна с устни рамото му, извърна леко глава и го целуна точно под ключицата — там, където изпъкваше и трептеше мускулът му.

— Вярвам, че душите съществуват по двойки, Филип. Нима не го чувстваш?! Когато те видях в другия край на стаята, аз бях уверена, че ти си моят двойник, другата половина на моята душа. Ето защо първото нещо, което ти казах, първата дума беше твоето име.

Филип си помисли, че всъщност първото нещо, което Сента каза, беше нещо за Харди, че е доста странно куче... Обаче какво значение имаше в крайна сметка? Тя бе в леглото му, люби се с него по най-възхитителния начин, какъвто никога не бе опитвал с друго момиче, и със сигурност се канеше да го направи още веднъж.

— Завинаги — прошепна Сента и по лицето ѝ плъзна тайнствена усмивка. Филип се зарадва на усмивката ѝ, защото не му се искаше да приеме, че тя взима всичко на сериозно. — Филип, не искам да ми казваш, че ме обичаш. Още не. И аз няма да ти го казвам, макар че те обичам. Тези думи са толкова изтъркани. Всички ги използват. Те просто не са за нас. Онова, което става между нас и което предстои, е твърде дълбоко за такива думи, чувствата ни са твърде силни.

Тя скри лице във вдлъбнатината под рамото му и бавно прокара пръста си надолу по тялото му, като отново бързо го възбуди.

— Да остана ли при теб цялата нощ, Филип?

Ненавиждаше мисълта, че трябва да ѝ откаже. Тази нощ Кристин нямаше да влезе в стаята му, но на сутринта щеше да го стори, както правеше винаги, понесла чаша чай, наводнил вече чинийката, и сребърната захарница с мокра лъжичка, бутната в захарта. Навярно нямаше да го кори, нито дори да спомене, че го е заварила с момиче в леглото, но сигурно щеше да се почувства ужасно неудобно. Щеше само широко да отвори очи и да покрие с длан устните си, но той не би могъл да го понесе. Струваше му се прекалено.

— Повече от всичко на света бих искал да останеш, но мисля, че няма да може.

Филип още не я познаваше добре и очакваше, че тя веднага ще му направи сцена, ще се ядоса или разплаче... Но Сента го изненада с лъчезарната си усмивка. Тя обгърна лицето му с дланите си и леко, и нежно го целуна по устните. Скочи от леглото, разтърси косите си, прокара пръсти през тях и каза:

— Няма значение. Ще отидем у дома.

— Ти имаш самостоятелно жилище?!

— Естествено. Сега то е и твое, Филип. Разбираш, нали? То е и твое.

Сента се забави в стаята на Черил само за миг. Преоблече се в дрехите, с които навярно бе дошла сутринта — дълга и разкроена черна пола, дълъг и широк пуловер от някаква сребриста материя, подобна на косите ѝ. Облеклото ѝ скриваше така цялостно формите ѝ, както шалварите и фереджето скриваха телата на мохамеданките. Стройните ѝ крака и тънки глезени бяха обути в черни чорапи, а нозете ѝ в ниски, черни, лачени пантофки. Когато се върна в стаята му, Сента забеляза Флора и възкликна:

— Тя прилича на мен!

Филип си спомни мига, когато видя Флора в градината на Арнъм, и как си помисли тогава, че ако някога срещне такова момиче, ще се влюби в него. Той гледаше ту статуята, ту Сента. Едва сега напълно осъзна приликата. Много често, когато някой си мисли, че даден човек прилича на друг или на някое лице от картина, в момента на съпоставянето приликата изчезва. В този случай обаче нищо подобно не стана. Двете момичета бяха като близначки — едната от мрамор, а другата от плът и кръв. Филип потрепери — като че ли пред очите му бе извършено някакво тайнство.

— Да, прилича на теб — рече той някак тържествено. — Някой ден ще ти разкажа за нея.

— Непременно! Искам да зная всичко за тебе, Филип... Всичко! Не бива да имаме тайни един от друг. Облечи се и ела с мен. Боя се да не срещнем други хора... О, майка ти или сестра ти... Не знам. Просто не желая да виждам никой друг. Мисля, че нашата първа нощ трябва да бъде свята... А ти?

Дъждът престана сякаш специално заради тях, когато двамата излязоха от къщата и се озоваха сред наводнената улица. Показа се и огненият диск на залязващото слънце, което обагри локвите и вадите и

те заблестяха като позлатени. Преди да пристъпи навън, Сента се поколеба за миг, сякаш излизането от къщата означаваше за нея скок в неизвестността. Донякъде си беше точно така, защото улицата се бе превърнала в една плитка река. Щом влезе в колата, тя си пое дълбоко дъх, а после въздъхна като че ли от блаженство или просто, защото бе щастлива. Филип седна до нея и двамата се целунаха.

5.

Тази част от Лондон Филип почти не познаваше. Кварталът бе в най-западния край на Уест Килбърн и на север от „Хероу Роуд“. Притъмняваше, а след дъжда улиците бяха съвсем пуссти. Срещу огромната училищна сграда, датираща от началото на века, се намираше центърът за раздаване на храна на социално слабите. Беше просто кухня за супа. По стълбите се точеше дълга опашка от мъже и една старица, дошла с телена кошница на колела, в която се бе свило на кълбо някакво куче. Колата мина първо покрай църквата, после край гробището, чиито кръстове бяха по-нагъсто и от дърветата в някой непроходим лес, а след това зави по „Тарзъс стрийт“.

Само голите дървета, които току-що бяха напъпили и скоро щяха да се покрият със зеленина, скриваха и засенчваха пукнатините в паважа и порутените огради. Иначе мястото би могло да мине за най-обикновен бордей. Разпукващите се пъпки улавяха светлината от уличните лампи, сякаш бяха от златно фолио, и хвърляха причудливи, ъгловати сенки.

Къщата, в която живееше Сента, бе разположена върху терасовидна площ, цялата покрита с тъмносилави плочки. Всички прозорци бяха правоъгълни и на еднакви разстояния, с изключение на фасадата, където бяха по-нагъсто. Стълбище от десетина стъпала водеше към входната врата. Тя бе от масивно дърво и някога, преди много, много години е била тъмнозелена на цвят, но сега бе така олющена и проядена, че приличаше на табло, в което някой бе забивал стрели. От стълбището можеше да се надникне над покритата с мазилка стена, която им служеше за параван. Там бе мястото, където се събираше боклукът — консервени кутии, хартия, портокалови обелки... И всичко това бе точно срещу прозореца на сутерена.

Сента отключи входната врата. Къщата бе голяма и над сутеренния етаж имаше още три, ала щом влязоха, без да знае как, Филип усети, че са сами. Това, разбира се, не означаваше, че къщата бе само на Сента. Двата велосипеда, опрени до стената, купчината писма,

нахвърляни безредно върху очуканата махагонова маса, подсказваха, че сградата има и други обитатели. Тя го поведе по коридора, а след това надолу, по стълбите, към приземния етаж. Миризмата на тази къща бе нещо непознато за Филип. Той не би могъл да я определи по друг начин, освен че мирише на всякакви нечистотии, натрупани от доста време... Това бе мръсотия, която никога не бе почиствана, нито дори премествана от едно място на друго. Миришеше на трохи, насъбрали се от години, на парцали от стари и ненужни дрехи, на умрели насекоми, на засъхнала кал и екскременти, на отдавна разсипани течности, на животински косми и изпражнения, на прах, на сажди... Миришеше на развала.

Някога подземният етаж бе използван като напълно самостоятелен апартамент... Или поне така изглеждаше. Сега всичките му стаи, освен една, се използваша за складиране на най-различни предмети, които отчасти бяха причината за тази миризма. Стари мебели и щайги с празни шишета и буркани, купища стари вестници, сгънати на купчини, стари черно-кафяви одеяла, използвани някога като такива, но впоследствие проядени от молците и разпадащи се в момента, превръщайки се в сива, мъхеста маса. Тоалетната беше от старите модели — с казанче — и бе заедно с банята. Можеше да се отделя от нея чрез една стара и провиснала, мушамена завеса. Ваната беше на четири крачета във формата на птичи нокти. Имаше само един месингов кран за студена вода, позеленял от времето и омотан с мръсни парцали.

Само стаята на Сента беше обитавана. Намираще се в предната част на къщата. Прозорецът ѝ се забелязваше отдалече. Почти цялото пространство вътре бе заето от едно голямо легло, широко близо два метра. Дюшекът беше изтърбушен, а отгоре бе застлан с лилава покривка и възглавници, които миришеха така, сякаш калъфите им отдавна не бяха подменяни. Имаше и едно огромно огледало, чиято рамка бе украсена с гипсови купидончета, плодове и цветя, от които тук-там бронзовото покритие се бе излющило, а някои клонки, стебла и цветчета бяха или нацърбени, или изобщо липсваха.

На ниската масичка в ъгъла стърчеше недогоряла свещ, закрепена в малка чинийка сред купчина восък, а до нея се мъдреше празно шише от вино. Имаше и един плетен стол, покрит с овехтели и неизползвани дрехи и някакво растение, почти изсъхнало в бронзовата

си саксия, пълна с прахоляк. На прозореца нямаше пердета, но външните капаци бяха затворени. През процепите в стаята струеше мръсна, сивкава светлина, но бе недостатъчна, за да се вижда добре. Сента запали лампата — беше електрическа крушка с ниска мощност и покрита с пергаментов абажур. Тази първа вечер, докато разглеждаше стаята, изумен и дори шокиран, Филип изведнъж изпита съмнение.

— С какво се занимаваш? — попита я той.

— Актьор съм.

— Искаш да кажеш — актриса.

— Не, не искам да кажа актриса, Филип! Нали не казваме докторица или професорка?!

Той мълчаливо се съгласи.

— Давали ли са те по телевизията? Участвала ли си в някое предаване?

Сента се разсмя, но мило и от сърце.

— Била съм в КАДИ^[1]. Сега чакам за подходяща роля, та да мога да започна кариерата си по възможно най-добрия начин. Иначе, ако започна с каквото и да е, ще бъде все едно да се подценявам, не мислиш ли?

— Не зная — отвърна той. — Нищо не разбирам от това.

— Но ще се научиш... от мен. Искам да имаш мнение за мене, Филип. Ще бъде много важно за моя свят... за нашия свят... онова, което мислим един за друг. Духовният обмен ще бъде същината на нашия съвместен живот.

Обаче същата тази вечер нямаше кой знае какъв духовен обмен. Много скоро двамата се пхнаха в леглото. В легнало положение човек можеше да види от прозореца краката на минавачите, а това от своя страна означаваше, че ако се наведеше някой от тях, то той щеше да види какво става вътре. Филип стана, за да затвори по-плътно капациите, а Сента се засмя. Въпреки това, той ги затвори. Лампата с пергаментовия абажур на ресни хвърляше мъждива, кафеникава светлина, покривайки телата им с лъскав гланц и придавайки някаква особена тайнственост на техния любовен акт. Сента изглежда притежаваше неизчерпаема енергия и жар, а също и изобретателност, които използваше съвсем съвестно. Съсредоточавайки се цялостно и до пълна забрава, тя най-накрая избухваше в задъхан, гърлен смях.

Филип вече обожаваше смеха ѝ, обожаваше изключителния ѝ глас — висок, но без да е писклив, обожаваше тона ѝ — звънък, чист и хладен.

Той възнамеряваше да си тръгне към полунощ, но бе използван и яхван многократно, поглъщан, смукан, сграбчван и притеглян в утробата ѝ и пускан навън съвсем за малко, при това с яд и неохота. Изследван от малките ѝ като на дете, но силни пръстчета, изблизан от глава до пети от грапавото ѝ като на коте езиче, най-накрая Филип бе прохленчил, въздъхнал и заспал на минутата. Последното нещо, което чу Сента да казва, преди да потъне в мъртвешки сън, беше:

— Аз не искам просто да те имам, Филип. Аз искам да съм в теб.

На следващата сутрин, неделя, събудил се малко след девет, той пристигна в Гленалън Клоус в десет часа и завари Кристин и Черил да се канят да звънят в полицията.

— Помислих си, че е направо ужасно да загубя едновременно дъщеря и син — каза майка му.

Не го попита къде е бил, но не от тактичност или дискретност, а защото след като вече беше при нея, Кристин не мислеше за това къде може да е бил и какво евентуално е правил.

Филип влезе във всекидневната и видя, че картичката я нямаше. Дали защото той ѝ бе споменал или пък защото Фий ѝ бе казала? На килимчето пред камината бе паднало малко, смачкано розово цветче. Навярно бе от венеца или букета на някоя от шаферките. Сигурно бе на Сента. „Колко смешно все пак, че мислиш за Сента по този романтичен и сантиментален начин — каза на ума си той. — Защо ти е нейно цвете, което да ти напомня за нея?!“ Филип се наведе, взе цветето и го помириса, но то нищо не му говореше. И защо ли трябваше да му говори?! Та той имаше Сента сега и отново щеше да я има довечера. Имаше истинската жена и нейната коса с цвят на старо сребро.

В стаята му влезе Черил и му подаде банкнота от пет лири. Филип усещаше всичко по съвсем различен начин в сравнение с вчера, а това бе само преди четиринадесет или петнадесет часа. Сега той бе съвсем различен човек и тревогите на Черил, ако такива съществуваха, му се струваха съвсем далечни. Те просто не бяха негова работа.

— Благодаря — каза ѝ той, но толкова разсеяно, че сестра му се втренчи в него.

Искаше му се да ѝ разкаже за Сента, но най-много искаше да може да разкаже всичко на Фий. Обаче тя бе на път за Сейнт Порт. Тъй или иначе, Сента без друго бе казала „не“.

— Не искам никой да знае за нас все още, Филип. Още не. Засега това ще бъде нашата свята тайна.

Това бе преди една седмица, през която той я виждаше всеки ден. Във вторник каза на Кристин, че ще прекара нощта другаде, а вероятно и следващата. Каза, че уж „Роузбъри Лон“ го ангажирани за някакъв строеж в Уинчестър и го били настанили в хотел. Сега за първи път Филип разбра колко е хубаво, че има майка като Кристин. Нейната наивност и отнесеност, които преди така го дразнеха, и дори по-лошо — плашеха го, че ще съспят бъдещия ѝ живот — тази явна незапознатост с конвенционалните отговори бе като дар от Бога.

Сента нямаше телефон. Имаше един апарат в коридора на къщата, поставен върху масата сред купищата писма и хартийки, но нямаше кой да вдигне слушалката му. Сигурно и други хора живееха там, ала Филип не ги виждаше, макар че една нощ се събуди от музика, която гърмеше точно над главата му. На горния етаж някой танцуваше валс.

След работа Филип тръгваше за Гленалън Клоус, където изяждаше вечерята, приготвена му от Кристин и извеждаше Харди на разходка. После подкарваше към Килбърн. Една сутрин Филип почувства истинско облекчение, когато Кристин му каза, че ще пренощува у една приятелка. Обаче щеше да му приготви вечерята. Питаше го дали ще има нещо против. С приятелката се бе запознала на сватбата на Фий. Толкова много и знаменателни неща се бяха случили на тази сватба!

Филип ѝ каза да не приготвя нищо, защото в себе си бе решил да вечеря навън. От работа отиде направо у Сента и двамата вечеряха заедно в ресторант. Това беше промяна, която внесе някаква реалност в отношенията им. До този момент Филип винаги паркираше колата в улицата между осем и половина и девет часа вечерта. Малко се тревожеше, защото кварталът не беше от най-благонадеждните. Хукваше надолу по стълбите към приземния етаж, а сърцето му биеше до пръскане. Тук, при стълбището, възкиселата миризма на плесен и

развала се чувстваше най-много, но в стаята на Сента не се усещаше толкова, защото тя винаги запалваше по някоя ароматизираща пръчица, от която обикновено замирисваше на тамян. Почти винаги го чакаше, седнала на стола до прозореца или направо на пода с кръстосани крака. Веднъж бе полегнала гола върху леглото, напомняйки му за една картичка, която някой бе изпратил на Фий от Франция — беше репродукция на известната „Олимпия“ от Мане.

Да отиде със Сента на ресторант беше ново изживяване за него. Той откри, че тя е вегетарианка и то по един доста странен начин. За щастие бе избрал да вечерят в индийски ресторант, защото Сента бе облякла някаква много странна и старинна рокля, която би могла да е останала от баба ѝ. Беше сива със сребърни нишки, втъкани в плата. Нямаше колан, макар че би трябвало да има, а на гърдите ѝ се мъдреше голяма смачкана роза от коприна. Косата ѝ се спускаше по раменете, сякаш беше воал, купен заедно с роклята. Тя си бе сложила яркозелени сенки за очи и тъмнолилаво червило. Филип не бе съвсем сигурен дали харесва точно такъв вид облекло, но се вълнуваше и възбуждаше, когато я гледаше издокарана по този начин. В евтиния индийски ресторант, където от касетофона се разнасяше музика на цитра, по книжните тапети бяха изрисувани слонове и мъже с чалми, а светлината бе слаба и мъждива, тя приличаше на някаква загадъчна богиня или жрица. Обаче устните ѝ... Колко ги загрозяваше това тъмно и мазно червило! Скриваше ги напълно... Той внимателно я помоли да го изтрие. Всъщност защо смяташе, че Сента няма да се съгласи? Тя изтри червилото си с парче тоалетна хартия и съвсем смирено каза:

— Ще направя всичко, каквото искаш. Всичко, което искаш, е правилно.

— Разкажи ми за себе си. Не зная нищо за тебе, Сента, освен че си актриса — извинявай, актьор — и че си братовчедка на Дерън. Макар че ми е трудно да повярвам...

Тя се усмихна, а после се разсмя на глас. Сента можеше да бъде много сериозна по начин, който доста би затруднил Филип, ако се опита да го имитира. Но тя също много лесно и волно се разсмиваше, както никой друг от познатите му. Той разбираше, че Сента навярно не искаше да се свързва много тясно с рода Колийър, една тайфа от

ухилени веселяци — мъжете, побъркани по спорта, а жените — по бингото.

— Майка ми била родена в Исландия — рече Сента. — Баща ми бил флотски офицер, нали разбираш, и се запознал с нея, когато акостирали в Рейкявик.

— Какво означава това „била“? Майка ти е още жива, нали?

Тя му бе казала, че родителите ѝ живеят разделени и че всеки си има партньор.

— Нали ми каза, че майка ти си има приятел, когото не одобряваш особено?

— Майка ми е умряла при раждането ми.

Той я изгледа, втрещен. Стори му се много странно. Никога не бе чувал жена да умира при раждане. Това го имаше само в старите книги!

— Станало е в Рейкявик. Там съм се родила. Баща ми е бил в открито море.

Тя го изгледа подозрително и недоволно попита:

— Защо ме гледаш така? Какво си мислиш? Били са женени, ако това се питаш!

— Сента, нямах предвид...

— Довел ме тук и скоро след това се оженил за Рита. Тя е жената, която наричам своя майка. Името на истинската ми майка е Рейдън. Рейдън Кнутсдатер. Означава „дъщерята на Канут“. Не смяташ ли, че е странно? Не „синът“, а „дъщерята на Канут“. Това е една много стара родова традиция.

Същата вечер Сента му разказа и за това как бе спечелила стипендия в театралния колеж и как бе станала най-добрата студентка на своя випуск. През ваканцията си във втори курс бе заминала за Мароко и бе живяла в Медина на Маракеш. Тъй като там било трудно за западнячките, тя трябвало да се облича като мохамеданка: с дълги до земята черни роби и фереджета, които откривали само очите и челото ѝ. През другите свои ваканции Сента бе ходила с приятели в Мексико Сити и бе преживяла едно от земетресенията там. Беше ходила и в Индия. Филип чувстваше, че няма какво толкова да ѝ разкаже за себе си. При него нямаше такива забележителни и екзотични изживявания. Смъртта на баща му, грижите за майка му, тревогите около Черил... Всичко това бе жалко и смешно!

Все пак, като се върнаха в нейната стая, пийвайки от виното, което купиха по пътя, Филип се реши да ѝ разкаже за Кристин, Джерард Арнъм и Флора. Обясни ѝ най-подробно какво се бе случило, след като бе видял мраморното момиче от прозореца на спалнята на мисис Рипъл. Сента се разсмя, когато Филип ѝ разказа как бе откраднал статуята и как бе забелязан от съседа на Арнъм. Тя дори го попита къде е било това, как се казва улицата и тъй нататък, но въпреки всичко Филип имаше усещането, че Сента не слуша внимателно неговия разказ — така, както той бе слушал нейния. Полегнала върху леглото, тя като че ли изцяло бе отдадена на своето отражение в огледалото — единствената реликва от една отдавна забравена, елегантна гостна. Обрамчено с позлатени херувимчета с по някой липсващ крак или ръка и стръковете цветя без листа, огледалото я отразяваше неясно, сякаш Сента бе потопена в млечно зеленикава вода, а бялото ѝ като мрамор тяло бе прорязано от пукнатините в стъклото.

Много скоро на Филип му хрумна, че ако тя не можеше да се съсредоточи върху неговия разказ, то бе заради силното ѝ желание към него. Той я желаеше по същия начин, но не бе свикнал с това. В миналото, когато биваше с някое момиче, обладан от силна нужда, тя или казваше, че е уморена, или „сега точно нямам желание“, или биваше в месечното си неразположение, или просто бе нацупена заради нещо, което той бе изтърсил. Сексуалните импулси на Сента бяха точно толкова силни, колкото и неговите. И слава богу! За разлика от момичетата в миналото му тя постигаше удовлетворението си лесно и бързо — също като него. Изобщо не беше необходимо да ѝ обръща допълнително внимание, за да може и тя да задоволи нуждата си. Неговите нужди бяха нейни, а нейните — негови.

Последната вечер на отминаващата седмица — нощта преди завръщането на Фий и Дерън от сватбеното им пътешествие — Филип за първи път осъзна, че вече познава Сента. Тази вечер беше като истинска бомба в живота му и той от сърце се зарадва.

Тъкмо се бяха любили, бяха се откъснали един от друг и лежаха по гръб. Филип бе отмалял и щастлив. Само един съвсем дребен факт помрачаваше насладата му и непрестанно го гризеше отвътре: как да

повдигне въпроса за сменяне на чаршафите? Как би могъл да го стори, без да я обиди и без да изглежда така, сякаш е недоволен от нея?! Беше такава глупава дреболия! И все пак миризмата на мръсните чаршафи го потискаше...

Сента също лежеше по гръб, а сребърната ѝ коса бе разпиляна по възглавницата. Някои кичури беше сплела на тънички плитки. Космите ѝ долу бяха неестествено яркочервени. Филип ги виждаше двойно — веднъж върху мраморнобялото ѝ тяло, веднъж отразени в огледалото, което бе окачено под ъгъл. Горната му част се отделяше на около тридесет сантиметра от стената. Почти без да мисли Филип импулсивно взе ръката ѝ в своята и я отпусна върху яркото, къдраво триъгълниче, като каза весело и небрежно:

— Защо си боядисваш космите отдолу?

Сента скочи на крака, отблъсквайки грубо ръката му от себе си. Тъй като бе напълно отпуснат, а и не очакваше такова рязко движение, Филип бе изненадан от удара на собствената си длан по гърдите. Лицето на Сента бе изкривено от гняв. Беше толкова разярена, че трепереше. Тя стисна ръце в юмруци и се наведе над него, заставайки на колене.

— За какво боядисване ми приказваш?! Мамка ти, Филип Уордмън! Що за нагъл тип си да ми говориш така?!

Миг-два той не можа да повярва на ушите си. Не можеше да повярва, че нейният чист, мелодичен глас изговаря такива грозни думи. Изправи се, за да хване ръцете ѝ, ала вместо това бързо се дръпна встрани, за да отбегне удара ѝ.

— Сента, Сента! Какво става с тебе?!

— С тебе става, а не с мен! Как смееш да ми говориш, че си боядисвам космите долу?!

Филип бе почти с тридесет сантиметра по-висок от нея и поне два пъти по-силен. Този път той успя да хване ръцете ѝ и да я усмири. Тя дишаше на пресекулки и се мъчеше да се изтръгне от обятията му. Лицето ѝ бе сгърчено от усилията, а Филип се смееше...

— Добре де, не е ли вярно? Та ти си руса! Не е възможно да имаш такива косми долу.

— Боядисвам космите на главата си, глупако! — почти изплю отговора си Сента.

Филип се разсмя и разхлаби прегръдката си. Все пак, очаквайки нов удар, той покри с длани лицето си, мислейки трескаво: „Ами сега, ами сега?!“. Ала Сента нежно махна ръцете му, повдигна леко лицето му и обхвана с топлите си устни неговите, целувайки го по-сладко и по-дълго от всякога. В същото време тя непрестанно го галеше по скулите и гърдите. Сетне взе ръката му, която малко преди това го бе ударила по гърдите, и я положи точно върху онова нежно кътче от тялото си, станало причина за кавгата им — огненочервеното триъгълниче и прозрачно бялата кожа на бедрата ѝ.

Половин час по-късно Сента стана от леглото и каза:

— Ама тези чаршафи наистина понамирисват. Я седни за малко на стола, та да ги сменя.

И ги смени... От тъмнолилави на смарагдовозелени. Напъха мръсните в найлоновия чувал, с който щеше да ги занесе на пране. А Филип си мислеше: „Ставаме по-близки. Тя ми чете мислите и това ми харесва. Обичам я такава, каквата е — дребна, обаче иначе е огън и жупел!“. Но малко след полунощ, оставяйки я заспала и сгушена под юргана пъхнат в чистия зелен калъф, слизайки по стълбите с тяхната вечна воня, Филип изведнъж осъзна, че всъщност не ѝ бе повярвал за боядисването на косата. Сента навярно си измисляше. Разбира се, сигурно се изрусяваше или слагаше нещо отгоре ѝ, за да изглежда сребърна — това ясно личеше. Обаче нито една червенокоса жена не би си боядисала косата в цвят „металик“. Глупаво беше!

Внезапно усети бодване отвътре. Бе от страх. Плашеше го фактът, че тя би могла да го лъже. Все пак беше съвсем дребна лъжа — нещо, което изобщо не беше важно. Навярно нито едно момиче не би го възприело като лъжа. Филип си спомни как Джени веднъж му каза, че тенът ѝ е естествен, а всъщност тя редовно се подлагаше на кварцови облъчвания.

Джени... Отдавна не се бе сещал за нея. Не бе я виждал, нито чувал, откакто се скараха през януари. Тя искаше двамата да се сгодят. Беше започнала да му говори за това още миналия октомври през ваканцията, когато отидоха в Майорка. „Не мога да се женя сега — беше ѝ казал той. — Още сума години няма да мога да помисля дори за женитба! Къде ще живеем?! Тук, с майка ми?!“ А тя му бе отвърнала: „Ако бяхме сгодени, щях да чувствам, че означавам нещо за тебе, че сме заедно, че сме двойка“. После, разбира се, излезе найаве и

истинската причина: „Мисля, че не бива да спя с теб, ако всичко това е временно. Не е редно, щом връзката ни не е сериозна“.

Джени непрекъснато му го натякваше, карайки го да ѝ обещае нещо, което той не бе в състояние да направи, а и не желаше. Раздялата му с нея се оказа много по-трудна, отколкото Филип бе очаквал, но сега му се виждаше най-мъдрото нещо, което бе направил в живота си. Колко странно бе, че я сравняваше със Сента или по-скоро каква огромна разлика имаше! Той подкара към дома си и изведнъж се разсмя при мисълта за това как Сента би пожелала от него да ходят сериозно, за да се сгодят. Нейната представа за постоянна връзка беше нещо, което Джени с дребнавото си мозъче на градска мишка никога не бе и сънувала дори: пълно посвещение, цялостно отдаване един на друг, съвършен и неповторим съюз на две човешки същества, поемащи заедно пътя си в живота.

Завръщането на Фий и съпруга ѝ накара Филип да осъзнае удивителния факт, че познаваше Сента едва от две седмици. Фий и Дерън бяха отсъствали само четиринадесет дни, а когато ги видя за последен път, Сента бе за него напълно непозната — просто едно момиче в смешна рокля на оранжеви петна, гледащо го от другия край на стаята по много странен начин, който той, глупакът, не можа добре да разбере.

От тогава до сега всичко, което изживя с нея, противно на схващането му, сочеше, че Дерън като неин братовчед, бе навярно много по-интересна и интелигентна личност, отколкото Филип бе предполагал в началото. Сигурно не беше прав за Дерън. Може би беше съвсем естествено човек да мисли, че нито един мъж не е достатъчно добър за съпруг на сестра му. Обаче сега, когато вече беше в компанията на своя зет, Филип разбра, че все пак не се бе излъгал в първоначалната си преценка за Дерън. Пълен и вече с шкембе, макар и само на двадесет и четири години, той седеше и втренчено зяпаше в екрана на телевизора. Даваха някакъв сериал и за Дерън бе сякаш жизнено необходимо да го гледа, дори и да се намираше в чужда къща. Той се бе наложил и бе гледал сериала през двете недели от сватбеното им пътешествие. Фий гордо разказваше за това, сякаш говореше за храненето на своето бебе.

Двамата се бяха върнали предния ден и бяха дошли на чай, макар че в Гленалън Клоус нямаше навик да се спазва традицията за чая в пет часа. Кристин бе приготвила един от своите кулинарни специалитети, тоест салам, нарязан на тънки парчета и спагети от консерва. След това тя щеше да направи прическа на дъщеря си и се радваше като дете на предстоящото събитие, защото Фий поне веднъж се бе съгласила. Филип си помисли, че майка му изглежда доста добре. Без съмнение след сватбата тя бе станала сякаш по-хубава, по-млада и някак по-щастлива. Едва ли беше от това, че си бе отдъхнала от грижите по сватбеното тържество и защото Фий се бе задомила. Та Кристин сама бе намекнала, че Фий на своята възраст би могла да почака малко и да не бърза да се омъжва. Това, разбира се, бе само намек. Вероятно промяната в майка му се дължеше на новата приятелка, която си бе намерила — жена на нейната възраст, с която Кристин можеше да общува. Беше си сложила розово червило, и то доста добре, без да го размазва по краищата. Бе придала на косата си златист блясък с някакъв оцветител, който до този момент пазеше само за клиентките си.

Майка му и сестра му изчезнаха в кухнята. Филип чу как Кристин прави комплимент на Фий заради морскосиния ѝ моряшки джемпър. Било толкова чудно все пак, че Фий си била купила матроски ансамбъл, модел „Гърнзи“, не другаде, а точно в Гърнзи. Сестра му започна търпеливо да обяснява, че името на джемпъра идвало от островите Гърнзи, също както името на жарсето произлизало от едноименните острови. Майка му започна удивено да възклицава.

Както винаги Черил я нямаше вкъщи. Филип остана насаме със зет си. Когато не гледаше телевизия, Дерън бе невероятно приказлив. Говореше за спорт, за новия модел „Фиат“, за задръстванията по пътищата и бе изключително многословен, разказвайки за местата, които бе посетил по време на сватбеното си пътешествие. Скалите в Гърнзи били най-високите, които някога бил виждал, и сигурно най-високите в целите Британски острови. Просто не можел да си представи каква е точната им височина! А теченията в Ламанша били много опасни... Колко плувци били загинали трагично! Филип бе ходил на екскурзии в чужбина и веднага разбра, че Дерън би бил от

онези туристи, които винаги питаха екскурзовода откога датира тази или онази сграда, колко дълбоки са тази река или онова езеро, колко висока е тази или онази планина, колко тухли са били необходими за построяването на тази или онази катедрала и колко души са взели участие в изписването на този или онзи свод.

Бяха наизвадени снимки, макар че, слава богу, сред тях нямаше диапозитиви. Филип копнееше да поговори с Дерън за Сента. Сега е моментът, мислеше си той, докато жените бяха в кухнята. Разбира се, беше дал дума на Сента да не разкрива пред никого тяхната връзка и не смяташе да наруши обещанието си. Нещо повече дори, щеше да му бъде още по-приятно да говори за нея, като в същото време скрива факта, че тя не му е само обикновена позната. Но до този момент Дерън не му бе предоставил такава възможност, тъй като продължаваше да говори безспир, завладян от любимите си теми на разговор. Филип реши да изчака удобен случай. Той вече бе изпитал сладостта от самото произнасяне на името Сента, споменавайки го с небрежен тон пред Черил и майка си и сред познати.

— Сента ли?! Онова момиче със сребърната коса, което бе шаферка на Фий? Сигурен съм, че е излязла много добре на снимките.

Понякога правеше и по-дръзки изявления, като например:

— Никой не би допуснал, че онова момиче Сента, което бе шаферка на Фий, може да бъде роднина на Дерън, нали?

Баща ѝ беше брат на майката на Дерън. Направо не беше за вярване... Нито чертите, нито цветът на кожата, нито косите или пък очите им имаха нещо сходно. Бяха съвършено различни по фигура и биха могли да са от различни раси. Косата на Дерън бе жълта, гъста и доста твърда, като четина. Очите му бяха сини, лицето мъжествено и красиво. Страните му бяха румени. След време щеше да има гуша, а носът му да заприлича на огромна ягода. Дерън не беше сложен човек. Все едно че бе карта „вале“.

Той започна да прибира снимките в жълтия плик. Настъпи кратко мълчание и Филип използва случая, за да каже:

— Не съм виждал братовчедка ти Сента от сватбата.

Дерън вдигна очи и миг-два го гледа, без да каже нещо, сякаш бе слисан. Изведнъж Филип бе обхванат от паника и кой знае защо му хрумна, че Дерън просто ще отвърне: „Аз нямам такава братовчедка!“

или дори „Кой?! Ааа, ти сигурно имаш предвид Джейн... Тя винаги е твърдяла, че просто я наричат моя братовчедка“.

Обаче изражението върху лицето на Дерън не бе смайване. Просто, както винаги, той бавно схващаше. По устните му бавно плъзна хитра усмивка.

— Значи я харесваш, а, Филип?

— Не я познавам — отвърна Филип. — Виждам съм я само веднъж.

И тогава той разбра, че бе изрекъл първата си лъжа заради Сента. Учуди се защо ли го прави, но смело продължи:

— Тя ти е първа братовчедка, нали?

Това бе твърде сложно за Дерън и той смотолеви глуповато:

— Първа ли, втора ли... Де да знам. Знам само, че майка ми ѝ се пада леля, а баща ѝ ми е вуйчо. Това по моите сметки показва, че сме братовчеди. Нали така? Хайде, Филип, признай, че ти харесва — додаде накрая Дерън, връщайки се към по-близка за него тема.

Той просто очакваше утвърдителна усмивка и Филип без много труд успя да я изобрази върху лицето си.

— Много е особена тая Сента — рече Дерън, като му намигна. — Само да видиш къде живее! Истинска кочина е! Фий не пожела дори да стъпи там, когато правеха роклите и другите неща... И беше напълно права! А Сента можеше да има чудесен дом при вуйчо Том във Финчли... Тя нещо откача. Просто трябва да се прегледа.

Макар да знаеше, че се издава с всяка своя дума, Филип все пак не можа да се сдържи и попита:

— В такъв случай Фий не я познава много добре, нали?

— Не се тревожи, приятелю. Аз я познавам. Ще те заведа при нея, ако искаш.

Дерън не говори повече за Сента, а отново се впусна да разказва с жар за височините в Гърнзи, дълбочините, теглата, мерките и амплитудите в температурата. Филип го остави да говори известно време, без да го прекъсва, но после се извини, като каза, че има среща. Сента го очакваше в девет часа. Преди да излезе, той се качи горе, за да провери нещо в стаята си. Беше му хрумнало, че Фий би могла да надникне там след неговото излизане. Нямахше причина да го стори, щом никога преди не го бе правила, ала внезапно Филип бе спокоден от лошо предчувствие или просто най-обикновено безпокойство.

Мраморното момиче стоеше открито и неподвижно в ъгъла между прозореца и шкафа за дрехи.

Беше девет часа без десет минути, ала все още не бе съвсем тъмно. Сумракът караше повърхността на статуята да свети сякаш отвътре, като перла и все пак по човешки жива. Беше като живата Сента. Не бе така самоуверена, но нейният звезден поглед, зареян някъде към далечни хоризонти, бе същият като на Сента. Ами тези плътни и сочни устни в отлична хармония с правия и изящен нос? Дори косата си Сента връзваше на опашка по същия начин, когато излизаха навън, а около главата ѝ се виеха ситни къдри, образували се от тъничките плитчици, на които я сплиташе през деня. Внезапно Филип бе обладан от силното, но все пак нелепо желание да целуне тази мраморна уста, да притисне своите устни към нейните, тъй сочни и меки на вид.

Той разбираше, че незабавно трябва да потисне този свой импулс. Отново уви статуята, но не със студения найлонов чувал, а с един стар вълнен пуловер и я пъкна в гардероба.

Разговорът за Сента и това да чуе някой друг да говори за нея (тук Филип се бе почувствал като предател, но наистина се бе съмнявал и изпитвал страх), да вкусува мелодичното ѝ име върху устните си, да го чува произнасяно с небрежен тон от някой друг... Всичко това някак го възпламени, изпълвайки го с нов и мощен заряд. Желаше час по-скоро да бъде с нея, задъхваше се от нетърпение, докато чакаше в колата и ругаше, когато трябваше да спре на червен или жълт светофар. Щом стигна, той хукна по стълбите към подземния етаж. Цялото му тяло бе сковано от болка и копнеж по нея. С трескави, трепереци пръсти Филип пъкна ключа в ключалката, отвори вратата и до него достигна миризмата на горяща ароматизираща пръчица. Тогава пристъпи и влезе в пращната, зловонна и тайнствена обител.

[1] Кралска Академия за Драматично Изкуство (англ.). — Б.пр. ↑

6.

Под майското дърво с отдавна опадалите цветове, което сега си бе най-обикновено зелено дърво, стоеше статуята на Купидон с обичайните лък и стрели. Филип не можеше да я разгледа, защото бинокълът все още го нямаше... както и всичко останало в стаята. Мисис Рипъл бе изпълнила изискванията на „Роузбъри Лон“ и бе махнала готварските книги, камината, излишната дървения и балатума. Сега стаята бе просто черупка.

Купидонът се стори доста забавен на Филип. Той знаеше, че това е богът на любовта и се чудеше дали Арнъм го бе избрал по тази причина или просто, защото статуята му бе харесала. Преди месец Филип щеше да бъде оскърбен и раздразнен от този заместител на Флора, но през изминалите седмици той доста се бе променил. Дори не си спомняше защо я бе откраднал. Осъзна, че вече не мрази Арнъм. Просто бе станал безразличен, дори приятелски настроен към него. Гневът му се бе изпарил. Та той най-спокойно можеше да му каже „здраси“, ако го види, и да го попита как е!

Мисията на Филип тази събота, която по правило се смяташе за почивен ден, беше да дойде тук, за да разгледа къщата и да провери дали стаята бе готова, както стопанката бе заявила по телефона. Човек никога не можеше да вярва на клиентите си! Майсторите на „Роузбъри Лон“ щяха да дойдат в понеделник.

Филип затвори вратата след себе си и слезе долу. Мисис Рипъл го чакаше при най-долното стъпало.

— Не съм в състояние да им приготвям чай.

— Няма нищо, мисис Рипъл. Те не го и очакват.

Всъщност щяха да очакват, но какъв смисъл имаше да спори? Не беше нужно също да я подготвя, че ще си има неприятности, защото майсторите щяха да отсъстват по половин час в единадесет и в три часа, за да изпият по един чай в близкото барче.

— Ще видите колко са сговорчиви. Освен това ще бъдете особено доволна от начина, по който почистват след приключване на

работата си.

— Няма да търпя да ми пушат или да слушат транзистори!

— Разбира се, че няма — отвърна Филип.

Най-сетне мисис Рипъл можеше сама да го съобщи на работниците. Ясно беше кой ще спечели битката.

Тя затръшна с все сила вратата след него. Нищо чудно, че таванът се бе напукал. Филип тръгна по пътеката към колата, в която седеше Сента и го чакаше.

Сега за първи път тя бе излязла с него след вечерята в индийския ресторант, макар че Филип прекарваше с нея всяка вечер от седмицата, с изключение на една, когато оставаше вкъщи с Кристин. Сента казваше, че нямало смисъл да се хранят навън. Личеше, че за нея храната не е от особено значение, макар да обича шоколадови бонбони и вино. Тя нито веднъж не му сготви нещо. Филип често си спомняше забележката на Фий, че Сента не можела сама да си ушие роклята, когато той още не я познаваше. Филип бе попитал сестра си защо Сента не може сама да си ушие роклята, а Фий му бе отговорила, че ако я бил познавал, нямало да пита. Е, сега вече я познаваше и наистина нямаше нужда да пита. Същото правило важеше за готвенето, както и за всеки род домакинска дейност. Повечето сутрини Сента се излежаваше и ставаше едва късно следобед. Когато не беше с него, животът ѝ бе пълна загадка. Дори да си беше у дома в няколкото случая, когато той ѝ позвъни, тя не вдигна слушалката, макар Филип да почака доста време, за да може Сента да се качи до телефона на горния етаж.

Съвместният им живот на отшелници беше чудесен. Половината нощ прекарваха в леглото ѝ, а това бе най-прекрасното усещане в живота му до този момент. Въпреки всичко обаче той чувстваше, че някак си не е редно, не е *реално*. Би трябвало да са заедно не само за секс, а също и за да поговорят, да споделят мислите и чувствата си... Като я покани да дойде с него до Чигуел, за да направи проверката си в къщата на мисис Рипъл, а после да обядват някъде навън и да се разходят с колата, Филип очакваше, че Сента ще откаже, ала бе приятно изненадан, когато тя каза „да“. Още повече се зарадва на думите ѝ, повтарящи собствените му мисли, че двамата трябва да са по-често заедно — през свободното си време и всяка минута, в която не са на работа.

— Но ти изобщо не работиш, Сента — каза ѝ той с шеговит тон.

— Вчера ходих на пробни снимки за една много хубава роля в игрален филм. Не можах да я получа. Дадох я на Миранда Ричардсън, но режисьорът доста ме хареса и каза, че съм забележителна.

— Миранда Ричардсън!

Филип бе смаян. Фактът, че името на Сента бе произнесено заедно с това на Миранда Ричардсън, говореше много за нейните актьорски способности. Той бе поразпитал за КАДИ, когато Сента спомена, че е посещавала лекции там. Беше наистина училище по актьорско майсторство и означаваше все едно да си учил в Оксфорд.

Но оттогава Филип започна да се съмнява. Беше ужасно да се съмнява човек, особено ако изпитваше такива чувства, каквито той хранеше към Сента. Въпреки всичко обаче в най-скришното кътче на съзнанието му се таеше съмнението. Недоверието му се появи един ден, когато тя му каза, че всеки следобед ходи в някакъв спортен център на „Флоръл стрийт“, за да се поддържа във форма. Там играела гимнастика и балет и се срещала с много артисти и танцьори. Един следобед Сента му каза, че с двама свои приятели пила чай у Уейн Слийп.

Филип не ѝ повярва напълно. Просто тя украсяваше истината и това бе всичко. Навярно бе минала през „Ковънт Гардън“ и бе видяла Уейн Слийп на отсрещния тротоар и може би веднъж бе отишла в някой спортен център, за да поиграе аеробика. Имаше такива хора... За тях истината бе твърде грозна и сурова и затова им бе нужно да я разкрасяват. Не беше точно лъжа... Никой не би го нарекъл така. Сигурно Сента разказваше за него на приятелите си, които и да бяха те. Ала Филип би заложил живота си, че тя не казваше за истинското му положение на младши сътрудник в компания, занимаваща се с преустройство на бани и кухни. Нито пък споменаваше, че той живее с майка си в Крикълууд. Пред другите Сента навярно го представяше като специалист по вътрешна архитектура от Хемпстед.

Тази мисъл го накара да се усмихне, когато влезе в колата. Тя се обърна към него и го попита какво му се е сторило толкова смешно.

— Просто се чувствам щастлив. Чудесно е да излизаме двамата с теб, както сега.

Вместо отговор тя се сгуши в него и притисна меките си и топли, розови устни в неговите. Филип се запита дали мисис Рипъл не ги

гледа от прозореца.

— Скоро ще сме заедно завинаги, Филип — рече Сента. — Сигурна съм. Вярвам, че това е нашата скрита карма.

Само преди няколко дни тя му бе направила хороскоп, а тази сутрин му бе казала, че неговото число е осем, след като бе направила някакви изчисления с името му.

Сента заговори за нумерологията, разказвайки му как неговото число изпращало вибрациите си към планетата Сатурн. Осем означавало мъдрост, натрупване на знания чрез собствен опит, стабилност, търпение, чувство за отговорност...

Филип зави по улицата, на която живееше Арнъм и посочи къщата му на Сента. Тя не й обърна особено внимание, но го изглежда с недоволство. Филип се почувства виновен. Думите й бяха справедливи — той не я слушаше много внимателно.

— Вие хората с число осем често се показвате студени и безчувствени към онези, които обичате и на които би трябвало да вярвате — каза Сента.

— Студени?! Безчувствени?! — възкликна Филип. — Ти се шегуваш! Шегуваш се, нали, Сента?

— Така е, защото се боите да не ви помислят за слаби. Последното нещо на света, което вие хората с число осем бихте искали да ви се случи, е някой да ви сметне за слаби.

Обядваха в една гостилница и забравиха за онова, което Сента наричаше „тайните кодове на вселената“. След обяда паркираха колата в една малка и тясна уличка в Есекс, където почти не се мяркаха туристи, а Сента го поведе между дърветата и двамата правиха любов върху тревата.

Филип се питаше дали я обича, дали е влюбен в нея. Онзи първи път тя го бе помолила да не й казва, че я обича, да не й говори за това. Щяха винаги да бъдат заедно, да станат едно цяло — бяха се намерили един друг. Но беше ли влюбен той? Знаеше ли какво наистина означава този израз, използван толкова често, че бе станал банален и изтърган?

Желание, похот дори, ако щете, страст, абсолютната и неизменна нужда да я обладава отново и отново... Да, Филип изпитваше всичко това и непрекъснато мислеше за нея. По време на дългите си

пътувания, когато обикаляше къщите, определени за реконструиране от „Роузбъри Лон“, Сента бе неизменно в мислите му, изпълваше съзнанието му, когато той бе с Рой или когато бе вкъщи с Кристин и Черил и дори, когато бе в собственото си легло, макар прибирайки се от Килбърн, а то бе в малките часове, да бе толкова изтощен, че мигновено потъваше в дълбок сън. Понякога в мислите си Филип ѝ говореше. Казваше ѝ желанията и страховете си, което не смееше да стори пред жената от плът и кръв. Въпреки че мълчеше, докато той говореше, истинската Сента сякаш не го слушаше. А когато от нея се очакваше да отговори, тя обикновено му казваше нещо за мистичното значение на плюсовете и минусите или изричаше някое чудато твърдение, което потвърждавало факта, че двамата с Филип били сродни души и можели да общуват без думи.

Но как би могъл да бъде нейната друга половина, сродната на нея душа, ако не бе сигурен дали я обича?!

В края на юни Кристин и Черил заминаха заедно на почивка. Филип много се зарадва. Когато скъса с Джени, той анулира заявката си за туристическа екскурзия до Гърция, на която трябваше да отиде заедно с нея. За щастие тогава не се записа да почива с майка си и сестра си. Сега щеше да бъде сам със Сента цели две седмици.

В известен смисъл беше неприятно, че се налагаше да остане в Гленалън Клоус, но трябваше все пак някой да се грижи за Харди. Ала пред себе си Филип признаваше, че макар всяка вечер да пътуваше до „Тарзъс стрийт“, това му харесваше, защото Сента бе там. Той копнееше за нейната стая, а от възбуда и вълнение чак дъхът му секваше. Всъщност още не бе свикнал с тази къща и едва ли щеше да може да я приеме. Нечистотиите и миризмата все още го притесняваха, а и самата сграда бе някак зловеща. Не се мяркаха други хора, не се чуваше никакъв звук, освен от време на време онази музика на горния етаж и шумът от стъпките на танцуващи двойки. Би трябвало да се тревожи за това, че Сента живееше тук. Ако наистина беше умен и с чувство за отговорност, каквито би трябвало да са всички хора с кармично число осем, Филип би се страхувал, че приятелката му живее в тази част на Лондон, в такава западна къща. Нощем по „Тарзъс стрийт“ се разхождаха пияници, по ъглите дебнеха хулигани, а

бездомниците лежаха направо на улицата или клечаха пред входовете на къщите. Защо това не го безпокоеше? Дали защото (боже, каква мисъл!) Сента сякаш бе създадена за такова място и се чувстваше така добре в този квартал, както и останалите му обитатели?

Веднъж, на път за жилището ѝ, Филип зави по „Гарзъс стрийт“ и видя особено на вид момиче, което вървеше точно срещу него. Носеше се плавно по улицата в черна, дълга до земята рокля, а около главата си бе увила шал на червени ивици. Приличаше на африканка. Щом той излезе от колата, момичето го докосна по ръката и му се усмихна, като го погледна право в очите. Секунда по-късно Филип осъзна, че това е Сента. Само за миг (един ужасен миг!) той бе помислил, че тази жена е проститутка, която му се предлага.

Кристин и Черил щяха да пътуват за Корнуол. Напоследък Филип не се бе сещал за сестра си. Страхотно чувство за отговорност притежаваше, няма що! Сега обаче се чудеше как ли Черил щеше да се справи с този свой навик, докато си почиваха с Кристин в Нюкий. Алкохол или наркотици... Е, те се намираха навсякъде, мислеше си Филип. Спомняйки си епизода от миналото със Сента, облечена като африканка в онази мръсна улица, той се зачуди дали страховете му все пак не бяха напълно основателни. Сестра му сигурно печелеше пари за своята пагубна привичка чрез проституцията. Със свито сърце Филип си спомни петте лири, които Черил му върна, удържайки съвсем точно думата си — на следващата сутрин, след като ги бе заела.

Филип ги закара до „Падингтън Стейшън“. Кристин носеше памучна рокля на дребни цветчета и бяла жилетка, която сама си бе изплела през дългите зимни вечери. От разстояние недостатъците в плетката не личаха. Той ѝ каза, че изглежда доста „приятно“ (нарочно използва нейната любима дума), но си беше самата истина. Контрастът между нея и Черил, облечена в дънки, тениска с Мики Маус отпред и черно кожено яке, будеше смях. Сестра му вече не изглеждаше млада, не приличаше на момиче, нито дори на човешко същество. Кожата на лицето ѝ изглеждаше отпусната и груба, очите ѝ гледаха нагло. Беше остригала косата си до кожа.

— Много ниска подстрижка — рече Кристин.

— Не знам какво е ниска подстрижка. Това е прическа „лачена глава“.

— Е, щом ти харесва, значи сигурно е приятна — отвърна Кристин. Това бе най-острата забележка, на която бе способна.

Филип ги остави близо до рампата за багаж, извади куфарите им и, тъй като нямаше къде да паркира, подкара обратно към Крикълууд, чудейки се какво ли можеше да излезе от сестра му. Тя не бе научена на нищо, нямаше работа, нито пък имаше шанс да намери. Беше ужасяващо невежа, нямаше интимен приятел, нито пък какъвто и да било друг приятел и изглеждаше пристрастена към някакъв навик, чиято природа Филип се боеше да научи. Но както много често се случваше напоследък, тези мисли бяха изместени от представата за Сента. Веднага щом изведеше Харди на разходка, щеше да се отпрати към Килбърн, за да прекара остатъка от деня с нея. Искеше му се да успее да я убеди да дойде с него в Гленалън Клоус и да остане през нощта.

За първи път Филип разходи Харди, както подобаваше. Горкото куче напълно го заслужаваше. Напоследък все му се налагаше да направи по една бърза обиколка из квартала и толкова. Филип заведе Харди до Хампстед Хийт и го разходи из горичката между Испанската пътека и Долината на здравето, отправяйки се към Хайгейт. Юни беше хладен, сух и облачен месец. Ярkozеленият цвят на тревата и потъмният нюанс на листата на дърветата успокояваха очите и някак странно налагаха покой. Кучето подтичваше пред него, като от време на време спираше и възбудено душеше с муцуната си около заешките дупки. Филип мислеше за Сента, за нейното бяло като мрамор тяло, възголемите ѝ гърди и връхчетата им, които не бяха нито кафяви, нито розови, а съвсем блед нюанс на розова перла. Ами онова медно розово пухче в долната част на корема ѝ... Беше като китка огнени цветя.

В представите му Сента притежаваше очите на езическата богиня Флора. Мислеше за гласа ѝ и за думите, които изричаше. Сега Филип се сецаше с умиление за дребните, невинни лъжи, които тя му казваше: че си боядисвала косата например че уж се явила на пробни снимки за онзи филм, че се била срещнала с Уейн Слийп... Ами онази история за майка ѝ, която уж била от Исландия и умряла по време на раждането ѝ? И това сигурно бе измислица. Та нали веднъж Фий бе споменала, че майката на Сента си има млад любовник?! Умряла при раждане... Друг път!

Истината беше, че Сента обичаше да фантазира. Нямаше нищо лошо в това. Някои от историите, които си бе измислила, целяха да го впечатлят, а това извънредно много го ласкаеше. Фактът, че момиче като Сента искаше да му направи впечатление, беше огромен комплимент. Някъде бе чел, че хората, чийто живот е празен, и за който действителността е нетърпима, обичат да фантазират. Когато мислеше по този начин за нея, в него се надигаше желание да я пази и сърцето му се стопляше от обич и нежност. Щом се замислеше за нея така, Филип не изпитваше никакво съмнение, че я обича.

Достигането до такива трезви и мъдри заключения го караше да се чувства приятно извисен. Сигурно имаше нещо вярно в нумерологията, защото именно той беше един от онези, които придобиваха знания чрез собствен опит и помъдряваха. Филип смяташе, че не може вечно да се подчинява на фантазиите ѝ, но при сегашното положение той не бе нито заблуден, нито пък напълно лишен от илюзии. А това бе хубаво. Ако трябваше да бъде откровен, Сента не го лъжеше. Не такова беше намерението ѝ. Просто искаше да изглежда пред него още по-блестяща и вълнуваща, отколкото бе в действителност. „Но не е възможно Сента да бъде по-вълнуваща“ — помисли си Филип. А що се отнасяше до блясъка... За него бе най-добре, когато си я представяше като малко, сладко и обичливо момиченце, каквото тя наистина беше дълбоко в себе си и страстната любовница, която все пак си беше най-обикновена жена с обичайните съмнения и тревоги.

На път за „Тарзъс стрийт“ Филип напазарува. Купи китайски специалитети за вкъщи от един ресторант. Ако тя не искаше да ги яде, той щеше да го стори. Купи също бисквити и плодове, две бутилки вино и една голяма кутия шоколадови бонбони „Терис Мунлайт“. Сента му струваше много по-малко отколкото Джени, защото твърде рядко излизаха навън. По тази причина Филип бе често разточителен за нещата, които ѝ носеше вкъщи.

Пред входа на къщата ѝ някакъв старец, облечен в подобна на женска мушама дреха, вързана с въженце през кръста, ровеше из натрупаните на улицата боклукчийски чували. Въпреки табелите по електрическите стълбове, гласящи, че замърсяването на улиците представлява опасност за околната среда, хората тук, в този забутан квартал, изхвърляха боклуците си, натъпкани в найлонови чували,

направо зад счупените перила покрай тротоарите и така се образуваха купчини от воняща смрад. Старецът измъкна половинка хляб, увит в целофан, и отново пъкна ръка в чувала, търсейки навярно някое парче „Рокфор“ или остатъци от хашиш. Филип забеляза как просякът измъкна някакви тъмночервени и лепкави пилешки кости. Скъпите специалитети, които носеше, го накараха да се почувства още по-гузен пред стареца, отколкото ако го бе срещнал с празни ръце. Той бръкна в джоба си, напипа монета от една лира, извади я и му я подаде.

— Благодарско, бащице! Господ да те поживи...

Притежанието на монетата съвсем не го смути и той продължи старателно да тършува из купчината чували, пълни със смет. Дали не трябваше да му даде пет лири? Филип се затича нагоре по външните стъпала и влезе в къщата. Както обикновено, вътре бе мръсно и цареше пълна тишина. Предната нощ бе валяло като из ведро и ясно се виждаше, че някой бе минал с мокри обувки по теракотените плочки, а грайферните му подметки бяха оставили следи в прахта, стигащи чак до стълбището.

Миризмата на горящата в стаята й ароматизираща пръчица този път бе по-силна. Усещаше се още от стълбите, водещи към сутерена, където се смесваше с вечната, възкисела воня, лъхаща от тъмните дълбини на тази къща. Тя го очакваше в стаята си. Понякога, както сега, Сента обличаше японско кимоно на избелели сини и розови цветя. На гърба бе избродирана розова птица с дълга и извита опашка. Косата й бе вдигната нагоре и закрепена със сребърно гребенче. Тя протегна ръце и го притегли в своите спокойни и меки чувствени обятия, за които цялото време на света нямаше да стигне. Леко и нежно Сента го целуна по устните, а сетне целувката й стана страстна, дълбока, поглъщаща...

Оригинално боядисаните щори все още се крепяха на рамката на прозореца. Тя ги бе спуснала до долу. Немошната светлина на юнския ден не стигаше дотук. Лампата гореше, абажурът бе наклонен така, че снопът жълти лъчи осветяваше леглото, което бе така разхвърляно, сякаш Сента току-що бе станала от него. До пръчицата от сандалово дърво мъждукаше и свещ, която почти догаряше сред разтопения в чинийката восък. Цялата стая се отразяваше в огледалото — потънала в прах и мръснолилави, сребристи и златисти оттенъци. Можеше да е полунощ или което и да е време. Тътенът от уличното движение ясно

се чуваше, а понякога потракваха и колелата на бебешка количка или велосипед.

Филип отвори едната бутилка вино. Сента не искаше да яде — не ядеше месо. Седна с кръстосани крака върху леглото и от кутията с шоколадовите бонбони започна да си избира онези, които най-много обичаше. Виното пиеше от зелена, матирана, стъклена чаша. Филип не обичаше вино. Не харесваше нито вкуса му, нито ефекта, който то оказваше върху него — главата му се замайваше, в устата му загорчаваше. Не понасяше никакъв алкохол, освен бирата. Но Сента искаше той да пие заедно с нея. Щеше да се чувства неудобно да пие сама. С цветните чаши обаче работата се оказа лесна. Не се виждаше дали вътре има вино или вода. Щом нямаше как да избегне пиенето, Филип реши да си налее малко, ала веднага можеше да се отърве от виното, като го излееше в саксията с единственото стайно растение, което Сента притежаваше — някакъв много устойчив сорт аспидистра^[1]. Това растение, издържащо на тъмнина, суша и пълна занемареност, бе започнало да разцъфтява, откакто бе подложено на специалната си винена диета.

Сента се съгласи да вечерят навън, но както винаги с нежелание. Беше десет часа, когато се върнаха на „Гарзъс стрийт“. Бяха оставили колата и отишли пеша до малкия италиански ресторант, намиращ се на Фърнхед Роуд. Сега отново вървяха пеша по улицата, обхванали се един друг с ръце през кръста. На път за вкъщи Сента изведнъж стана доста любвеобилна. Спираше, прегръщаше го и го целуваше. Филип чувстваше как желанието ѝ стремително нараства — като пронизващи лъчи, като мощни, трепетни вибрации. В миналото често бе виждал двойки да се прегръщат и целуват по улиците, явно забравили за всичко друго наоколо, погълнати един от друг, целуващи се, милващи се, отдали се един на друг и откъснали се напълно от околния свят. Той никога не се бе държал така до този момент и дори, като някой стар моралист, се бе възмущавал от такова поведение. Ала сега Филип откри, че разпалено участва точно в такъв акт, наслаждавайки се и ликувайки при удоволствието, което изпитваше от целувките на улицата под светлината на уличните лампи, обгърнат от мрака и притиснат до стената в тъмното преддверие.

Когато влязоха в стаята, Сента вече не можеше да се сдържа. Тя бе алчна и лакома за него и за любовта му. По горната ѝ устна бяха

избили капчици пот. Челото и мраморната ѝ кожа лъщяха като в треска. И все пак, когато се пъгнаха в леглото, тя бе много по-сладка, нежна и щедра, отколкото когато и да било, отдавайки му се изцяло, вместо да го обладае, давайки му всичко от себе си, вместо да взима. Всяко нейно движение сякаш имаше за цел да му доставя наслада — ръцете, устните, езикът ѝ работеха само за него. Сента задържа кулминационния си момент дотогава, докато той не се освободи. Бавен и мощен прилив на радост го заля. Беше нещо като малки вълни, които все повече и повече нарастваха, превръщаха се в грамадни водни стълбове и се стоварваха с все сила отгоре му, както и върху цялата стая. Подът потрепери, огледалото издрънча... От гърдите му се изтръгна страстен и радостен вопъл, който се, превърна в ликуващ вик... а Сента го обхващаше все по-плътно и по-плътно и се притискаше към него във все по-забързан ритъм, като най-накрая изсмука от него и своето собствено удовлетворение.

Филип лежеше и мислеше: „Следващия път аз ще ѝ дам това, което тя ми даде сега... Ще го направя заради блаженството, което ме накара да изпитам“.

Откъде можеше да знае, че само след миг-два с едно съвсем незначително свое действие и една зле подбрана дума, той щеше завинаги да заличи тази възможност?

Косата ѝ бе разпиляна по възглавницата и сякаш изпускаше сребърни искри към лицето му. Кичурите ѝ блестяха като дълги, остри парчета крехко стъкло. Руменината по бузите ѝ бе избледняла и лицето ѝ отново бе бяло... Чисто, без нито една бръчица. Кожата ѝ бе гладка като вътрешността на някое восъчно — перлено цвете. Широко отворените ѝ очи бяха като кристали, изпъстрени със зелени нишки, виещи се като водорасли. Той прокара длани през косата ѝ и взе между пръстите си няколко кичура. Веднага усети колко остри и здрави бяха те.

Бе завъртял лампата с абажура така, че да осветява лицата и очите им, пълни със страст, но сега светлината падаше точно върху темето на Сента. Филип се взря в сребърния, лъскав кичур, който държеше в ръцете си, и на часа възкликна без изобщо да се замисля:

— Корените на косата ти са червени!

— Разбира се. Казах ти, че я изрусявам. Е, ходя на фризьор, за да ми я изрусят.

Гласът ѝ не бе сърдит, но издаваше леко раздражение.

— Ще отида пак да я изруся. Трябваше да го направя още миналата седмица — добави тя.

— Значи ти наистина я изрусяваш и този сребърен цвят е изкуствен?!

— Казах ти, Филип! Не помниш ли, че ти казах?

Той се засмя. Беше щастлив, отпуснат, безгрижен... Засмя се и поклати глава.

— Не ти повярвах. Честно да ти призная, изобщо не ти повярвах тогава...

Онова, което се случи в следващия миг, бе съвсем неочаквано.

Сента скочи и застана на колене и длани върху леглото. Приличаше на див звяр. Устните ѝ бяха разтеглени в грозна гримаса, оголвайки зъбите ѝ. Косата ѝ висеше. Липсваше само вълчата опашка... Изведнъж очите ѝ станаха кръгли, в тях се появи студен блясък и тя просъска нещо през стиснатите си зъби. Филип се надигна леко и се дръпна назад.

— За бога, какво ти става?!

Гласът, който му отвърна, бе непознат за него — нисък, гърлен и груб, треперещ от ярост.

— Нямах доверие в мен! Не ми вярваш!

— Сента...

— Не ми се доверяваш! Как можем да бъдем едно цяло тогава?! Как можем да се слеем и да бъдем една душа щом ти не ми вярваш, щом нямах никакво доверие в мен?!

Гласът ѝ внезапно се усили и зазвуча протяжно. Беше като вой на сирена.

— Аз ти дадох своята душа, поверих ти най-съкровени неща на сърцето си, оголих се цялата и ти показах всичко в мен, а ти... ти просто се изплю отгоре ми и осра всичко! Ти ме съсипа!

И тогава тя се нахвърли отгоре му, стиснала ръце в юмруци. Искаше ѝ се да издере лицето и очите му... Филип бе мъж, и при това с тридесетина сантиметра по-висок от нея, тежеше два пъти повече от нея. Но въпреки всичко доста усилия бяха нужни, за да я усмири. Сента непрестанно се извиваше в стегнатата му прегръдка, мятеше се,

хвърляше се насам-натам, съскаше, хапеше... Филип почувства остриете ѝ зъби да се врязват в ръката му. Рукна кръв. Той бе изненадан от силата ѝ. Бе жилава и гъвкава като кабел, по който минаваше електрически ток. И по същия начин, когато токът прекъсна, тя изведнъж утихна.

Съпротивата на Сента отслабна и тя се свлече така, сякаш умираше... като животно с прекършен врат. Утихвайки, тя все още потръпваше. С това дойдоха и сълзите. От гърдите ѝ с вой се изтръгнаха страховити хлипове. Сента се давеше, поемаше шумно въздух като астматичка и отново започваше да плаче, хлипайки сърцераздирателно. Филип я държеше в прегръдките си, съкрушен и нещастен.

[1] Вид азиатска момина сълза; семейно щастие. — Б.пр. ↑

7.

Той не посмя да я остави сама и стоя при нея цялата нощ. Изля и последните глътки вино от бутилката в едната от зелените чаши. Сента почти не говореше, само плачеше и се притискаше към него. Но Филип се изненада от лекотата, с която тя веднага заспа — веднага щом виното свърши и завивката бе дръпната отгоре ѝ.

Той обаче не заспа така лесно. Лежеше буден и се вслушваше в шума от танцуващите нозе там, горе над него: едно, две, три... едно, две, три... Мелодията достигаше до него на вълни — валс „Тенеси“... Беше нещо от Лехар, като че ли... Филип рядко помнеше имена, но Кристин имаше много плочи.

В стаята винаги ставаше студено през нощта. Беше лято и навън бе топло, но тук вътре от стените изпълзяваше някаква мразовита влага... Стаята, разбира се, бе наполовина в земята. Не след дълго Филип стана, вдигна щорите и отвори малкото прозорче в горния край. Ароматизиращата пръчица бе изгоряла докрай и възкиселата смрад отново бе изпълнила пространството.

Лицата и телата им, сгушени едно в друго, очертанията им под лилавата памучна завивка — всичко това се виждаше по такъв начин в мътното огледало, че приличаше не толкова на отражение, колкото на платно, нарисувано с тъмни маслени бои от стар майстор. Над главата му стъпките не преставаха: едно, две, три... едно, две, три... пим-пам-пум, пим-пам-пум... Започваха от стената при прозореца и огледалото на Сента затреперваше. После се понасяха през стаята и стигаха до вратата... Сетне пак обратно до прозореца. Ритъмът на музиката най-после го потопи в дълбок сън.

На сутринта Филип трябваше да си отиде вкъщи, за да се погрижи за кучето. Нещата винаги изглеждаха толкова различни сутрин. През отворения прозорец в стаята бе нахлул свеж въздух. Долавяше се и лек полъх на зеленина от някой заден двор, който по изключение не бе запълнен с разглобени на части автомобили или пък с натрошени тухли и вар.

Филип приготви нес кафе, извади хляб, масло и портокали. Сента бе мрачна и притихнала. Очите ѝ бяха подпухнали, челото — навъсено. Той се боеше, че там, където го бе ударила с юмрук, имаше синина. Старото замъглено огледало му показва, че окото му е кървясало и че около него наистина се образуваше синина. Китката му бе отекала — там, където Сента го бе ухапала. Следите от зъбите ѝ бяха останали тъмночервени.

— Ще се върна след няколко часа.

— Сигурен ли си, че искаш да се върнеш?

— Разбира се, Сента. Знаеш, че искам. Виж, съжалявам за онова, което казах... че не ти вярвам. Беше нетактично и глупаво.

— Не беше нетактично. Това показва, че ти изобщо не ме разбираш и не се чувстваш едно цяло с мен. Търсих те цял живот и когато те намерих, разбрах, че това е моята карма. За тебе обаче не е. За теб аз просто съм интимна приятелка.

— Ще те убедя, че не си права, дори да ми трябва цял ден за това! Защо не дойдеш с мен? Така ще бъде по-добре. Нима ще стоим все в тази стая?! Ела с мен!

Тя не се съгласи. Докато се качваше по стълбите, Филип с яд си мислеше, че не тя, а той е нараненият. Веднъж, докато правеше пломба на един от кътниците му, неговият зъболекар му каза, че ухапването от човек е много по-опасно от това на животно. Ама че смешна мисъл! Нищо нямаше да му стане от нейното ухапване... Чудеше се само как да го скрие от другите, докато оздравее.

Харди получи обичайната си кратка разходка и заради гузната си съвест Филип му даде малко повече от кучешката консерва „Кеноумийт“, въпреки че за такива дребосъци като Харди, това не се препоръчваше.

Филип се изкъпа и сложи пластир върху раната си, но после го махна. Ако Сента го забележеше, щеше да си помисли, че се превзема и че иска нарочно да покаже на всички какво му е направила. Така или иначе, трябваше да сложи лепенка на окото си. Кой знае какво щеше да каже Рой на сутринта, но нямаше намерение да се тревожи за това сега.

Запита се дали да не купи вино за Сента... Но пък ако не купеше нищо, така щяха да имат напълно основателна причина да излязат навън. Денят беше прекрасен, небето бе чисто, а слънцето вече

припичаше. Мисълта да прекара целия ден в онази подземна стая го потисна. За първи път не чувстваше желание към Сента. Можеше да мисли за нея, без да изпитва необходимостта да прави любов с нея. Може би след събитията от предния ден това бе съвсем естествено.

Когато пристигна, Филип се спря за миг преди да изкачи външните стъпала и погледна към прозореца на стаята ѝ. Сента отново бе спуснала щорите. Той влезе в къщата и заслиза по стълбището към сутерена. В стаята ѝ този път не гореше ароматизираща пръчица. Тя отново бе в леглото и дълбоко спеше. Филип почувства разочарование и дори се ядоса. Ако знаеше, щеше да се забави повече, за да свърши някоя работа, оставена за неделния ден, да поиграе тенис с Джеф и Тед, както правеше понякога или да отиде да поплува в „Суис Котидж“. Можеше поне да си донесе неделния вестник.

Той седна на единствения стол в стаята и се загледа в Сента. Почувства прилив на нежност към нея и някак си му стана мъчно. Прииска му се да я докосне. Съблече се, легна до нея и я обгърна с ръка — така, както се бе сгушила.

Сента се събуди към един и половина. Облякоха се и отидоха до близкия бар. Тя бе спокойна и мълчалива, вгълбена в себе си и не обръщаше голямо внимание на онова, което Филип ѝ говореше. Той все още не чувстваше желание към нея, но се радваше, че е в нейната компания. Все повече и повече се изненадваше, че на времето дори не я бе сметнал за хубава. Когато излязоха навън, нито една от жените по улицата не можеше да се мери с нея по хубост. Тя си бе сложила сребърната рокля с клюмналата сива роза отпред и сребърните обувки с невероятно високи и тънки токове. Изведнъж бе станала висока. Беше затъкнала косата си зад ушите, на които се полюшваха дълги обеци от кристални висулки като на полилей. Мъжете се обръщаха след нея, хвърляйки похотливи погледи към голите ѝ бледи нозе, тънката ѝ талия и едрите ѝ гърди, ясно очертани под плътно прилепналата ѝ рокля. Филип бе горд, че е с нея и кой знае защо — малко нервен.

На връщане Сента му заговори за странните окултни неща, които я интересуваха, за хармонията и многопластовите вибрационни честоти, за красотата на съзвучието във вселената, за съществуващите

модели на дисхармония. Филип се вслушваше по-скоро в мелодията на гласа ѝ, отколкото в думите, които изричаше. Сигурно в актьорското училище я бяха научили да говори с тази дикция и този сопранен тембър. Говорът ѝ беше като песен. Тогава се сети, че не ѝ вярва много за КАДИ. Колко трудно и сложно бе всичко, когато човек не знаеше на какво да вярва и на какво не!

Когато влязоха в къщата, го обхвана боязън за това как ли щяха да прекарат остатъка от деня. Можеше ли да се държи по съвсем обикновен начин с нея — просто да седи, да бъде с нея, да правят нещо... не непременно любов... да бъде заедно с нея — така, както бяха баща му и майка му? Тя сигурно щеше да поиска да се люби с него и той се уплаши, че няма да може. Отдъхна си, когато Сента седна на леглото и му посочи стария плетен стол. Искала да поговори с него... Имала да му каже нещо.

— Какво означавам аз за тебе, Филип?

— Всичко — отвърна просто и искрено той.

— Обичам те — рече Сента.

Толкова простичко и нежно му го каза, така по детски непринудено, че го заболя сърцето. Беше го помолила да не ѝ го казва и му бе обещала тя също да не го прави. Така че сега Филип разбра — беше дошло времето да се каже истината. Той протегна ръце към нея, ала Сента поклати глава. Тя сякаш гледаше през него, вираше се някъде далече с очите на Флора. Докосна ръката му и леко прокара пръста си по раната върху китката му.

— Казах ти, че не бива да говорим за това, докато не сме сигурни. Е, аз съм сигурна сега. Обичам те. Ти си другата моя половина. Бях незавършена, преди да те открия. Съжалявам, че те нараних снощи. От мъка си загубих ума. Ударих те и те ухапах, защото така дадох отдушник на скръбта и нещастията си. Вникваш ли в смисъла на думите ми, Филип?

— Разбира се.

— А ти обичаш ли ме така, както аз те обичам?

Случаят бе някак тържествен. Трябваше да се покаже като силен и сериозен човек. Нарочно придавайки на гласа си известна доза решимост, Филип каза:

— Обичам те, Сента.

— Де да беше достатъчно само да го кажеш, Филип. Обаче не е. Трябва да докажеш любовта си към мен, а аз моята към теб. Мислих за това цялата сутрин, докато те нямаше. Лежах тук и мислих как всеки от нас трябва да направи нещо голямо, за да докаже любовта си.

— Много добре — рече Филип. — Аз ще го направя. Какво искаш от мен?

Тя мълчеше. Кристално зелените ѝ очи, загледани до този миг в някакви незнайни хоризонти, се спряха върху него и срещнаха погледа му. Нямаше да е като с Джени... да се сгодят или нещо подобно. Сента не беше такава. Нито пък щеше да поиска от него да ѝ купи нещо. Филип потръпна при мисълта, че Сента би могла да поиска от него да си среже вената, за да могат двамата да смесят кръвта си. Това вече беше нейният стил и Филип щеше да го направи, макар и да не му харесваше.

— Вярвам, че животът е едно голямо приключение — каза Сента. — Зная, че и за тебе е така, защото ти усещаш нещата по същия начин като мен. Животът е ужасен и красив, и трагичен, но повечето хора го правят обикновен. Когато ти и аз правим любов, ние достигаме до един момент на изострено съзнание — миг, в който всичко изглежда ясно и красиво, а чувствата ни са така мощни и наситени, та сякаш изпитваме всичко за първи път, по един съвършен начин. Ами така трябва да бъде винаги, трябва да се научим как да го правим... не с вино или наркотици, а като живеем, използвайки максимално нашето съзнание и като непрестанно караме всяка фибра от нашето тяло да чувства живота.

Филип кимна. Сента бе говорила за това и на връщане от бара. Най-ужасното нещо обаче беше, че на него му се доспа. Бе ял много на обяд и бе изпил половин литър бира. В момента най-много му се искаше да се сгуши с нея на леглото, докато и двамата заспят. Признанието ѝ, че го обича, го направи извънредно щастлив, но с това желанието му за сън се усили и той усети нещо като лек прилив на похот... Но тази работа можеше да почака, докато се наспяха, а телата им отпочинеха. Тогава щяха да бъдат топли и отпуснати и... Филип посегна към ръката ѝ.

Тя се дръпна и предупредително вдигна показалеца си.

— Някой е казал следното: за да можеш да твърдиш, че си изживял всичко докрай, трябва да си извършил четири неща. Знаеш ли

кои са те? Сега ще ти ги кажа: да засадиш дърво, да напишеш стихотворение, да правиш любов с някого от собствения си пол и да убиеш някого.

— Първите две... хм, дори първите три... сякаш нямат много общо с последното.

— Не се присмивай, Филип. Ти твърде много иронизираш. Има неща, с които човек не бива да се подиграва.

— Но аз говорех сериозно! Смятам, че няма да направя нито едно от нещата, които спомена, обаче надявам се това да не означава, че не съм живял изобщо.

Филип я гледаше, любувайки се на очите ѝ — големи и ясни — и устата ѝ, която никога нямаше да му омръзне...

— Когато съм с тебе, Сента, аз наистина чувствам, че живея.

Това бе покана за любов, но Сента не ѝ обърна внимание. Много тихо и с някакъв дълбок трагизъм в гласа тя каза:

— Аз ще ти докажа, че те обичам, като убия някого заради тебе, а ти трябва да убиеш някого за мен.

Откакто се бяха върнали, едва сега Филип усети колко е мръсен въздухът в стаята и колко лошо мирише леглото, колко претъпкан е чувалът с мръсното бельо... Той стана, за да дръпне щорите и да отвори прозореца. Опря се на рамката, дълбоко пое от свежия въздух, нахлуващ от „Тарзъс стрийт“, и подхвърли през рамо:

— О, да! Кого си набелязала?

— Не е нужно да е някой специален. Всъщност по-добре да не е. Някой скитащ по улиците нощем. Ето, тази там става.

Сента посочи навън през отворения прозорец към една от фигурите, настанили се на улицата. Беше старица, която се прехранваше с боклуците от сметищата, опряла гръб в перилата, ограждащи сутерена.

— Някой като тази жена... Който и да е. Това не е важно — продължаваше Сента. — Важното е да го направим. Извършването на такова ужасно деяние поставя човека извън рамките на обикновеното общество.

— Ясно.

Гърбът на старицата приличаше на боклукчийска торба, оставена на хората от чистотата, за да я приберат. Не беше за вярване, че в тези дрипи се криеше човешко същество, което имаше чувства и можеше да изпитва радост и болка. Филип бавно се извърна от прозореца, но не седна. Облегна се на изпочупената и нащърбена рамка на огледалото. Лицето на Сента бе напрегнато и съсредоточено, но въпреки това нищо не изразяваше. Филип си помисли, че тя говори като някой, който произнася реплики от някаква пиеса, и то доста бездарно.

— Аз ще знам какво си направил за мен и ти ще знаеш онова, което съм сторила за теб, но никой друг няма да знае. Ние ще споделим помежду си тези ужасни тайни. Трябва да сме сигурни, че всеки от нас означава за другия много повече, отколкото целия свят... Ако ти можеш да направиш това за мен и аз — за теб...

— Сента — започна Филип, като се мъчеше да запази спокойствие, — аз съм сигурен, че ти не говориш сериозно. Всички тези неща са твои фантазии. Вероятно си мислиш, че ще успееш да ме заблудиш, но грешиш.

Лицето ѝ изведнъж трепна и тя откъсна поглед от далечните хоризонти, като се взря в очите му. Гласът ѝ все още бе хладен и безучастен, но в него се почувства и враждебност.

— Какви неща?

— О, няма смисъл! Аз знам и ти също!

— Не знам. Какви неща?

Не му се искаше да говори за това, че му беше нужно потвърждение или нещо подобно, но просто така се случи и Филип каза:

— Ами, щом искаш да чуеш... Цялата тази история за майка ти, за всичките ти пътувания по света, за това, че уж си се явявала на прослушване заедно с Миранда Ричардсън. Зная, че това са просто бълнувания, фантазии... Не исках да го споменавам, но какво мога да направя, когато ми говориш за убийства, та да сме докажели един на друг, че се обичаме?!

Докато говореше, Филип непрекъснато си вдъхваше кураж, за да се подготви срещу реакцията ѝ. Очакваше, че тя ще се нахвърли върху него, както предната вечер. Обаче Сента бе спокойна и неподвижна като статуя. Бе сложила ръце в скута си и ги гледаше някак вцепенено. Сетне вдигна очи към него и каза:

— Значи, Филип, ти не вярваш на това, което казвам?

— Как да ти вярвам, когато ми приказваш такива неща?! На някои твои истории вярвам, но...

— Добре. На какво не вярваш?

Той всъщност не ѝ отговори.

— Виж, Сента, нямам нищо против твоите фантазии. С много хора се случва да фантазират. Така правят живота си по-интересен. Не съм против фантазиите ти и когато става въпрос за семейството ти, за актьорската ти кариера, но да се убиват хора... Толкова е грозно и безсмислено! Пък освен това е и губене на време. Сега е почивен ден. Неделя е. Бихме могли да се забавляваме някъде навън. Чудесен ден е, а ние седим тук, в тази... ами, честно казано, отвратителна дупка, докато ти ми обясняваш как трябва да убия онази нещастница, седнала отвън, на улицата.

Изведнъж Сента се превърна в олицетворение на музата на трагедията — мрачна и сериозна. Изглеждаше така, сякаш му съобщаваше някаква ужасна новина, отнасяща се до семейството му или до смъртта на любими хора.

— Аз съм абсолютно, напълно, съвсем сериозна — рече тя.

Филип почувства как лицето му се стегна, подобно на маска. Той се взря в нея и навъси чело, мъчейки се да я разбере.

— Не може да бъде!

— Ти сериозно ли говориш, като казваш, че ме обичаш и че би направил всичко за мен?

— Ами да, но в границите на разумното — отвърна намусено Филип.

— В границите на разумното! Направо ми се повръща! Не виждаш ли, че онова, което е между нас, не може да бъде разумно? То е извън разума!

— Значи ти наистина го вярваш — промълви с горчивина Филип.

— Или поне така си мислиш, което е същото при сегашното ти състояние.

— Аз съм готова да убия някого, за да докажа любовта си към теб и ти трябва да направиш същото.

— Ти си луда, Сента. Точно така — луда си.

Гласът ѝ прозвуча сякаш от много далече. Бе студен като камък.

— Само да си посмял да ми го кажеш още веднъж...

— Няма... аз само се пошегувах. О, за бога, Сента! Хайде да говорим за друго, моля те! Нека да направим нещо... Не можем ли да забравим всичко това? Та аз дори не си спомням как стигнахме дотук!

Сента стана и се приближи към него. За най-голям свой срам Филип покри с длани лицето си, за да се предпази от евентуален удар.

— Няма да те нараня — рече му тя с презрение.

С малките си като на дете ръце Сента махна дланите му и го погледна право в лицето. Тънките ѝ точета я правеха доста по-висока и тя трябваше съвсем леко да вдигне очи.

— Отказваш ли да го направиш, Филип? Отказваш ли?!

— Разбира се! Ти може би не знаеш, всъщност още не ме познаваш, но аз мразя самата мисъл за извършване на убийство или каквото и да било насилие. Това не само ми е противно! То ме отегчава! Не мога да гледам филмите на ужаса, които дават по телевизията, пък и не искам. Не ме интересуват! А ти ми казваш, че трябва да убия някого! Що за престъпен тип си мислиш, че съм?!

— Мислех, че си другата половина на нашите слети в едно души.

— О, престани с тези глупости! Такава помия е! Всичките гадости за карма, съдби и други подобни тъпотии! Време ти е да пораснеш вече и да заживееш в действителността! Говориш за живот... Нима мислиш, че живееш, като лежиш по цял ден, свряна в тази мръсна кочина, и като непрекъснато си измисляш разни неща, за да се покажеш пред хората? До гуша ми дойде! Слушах за пътешествията ти до Мексико и Индия и до къде ли не, за майка ти от Исландия, за „Летящият холандец“... А сега ми разправяш, че трябва да убия някаква си скапана скитница, за да ти докажа, че те обичам!

Сента изсъска като разярена котка и с две ръце го удари толкова силно, че Филип залитна. Ако не се беше хванал за позлатената рамка, щеше да падне. За миг огромното огледало така се разтресе, че за малко да се разбие в главата му. Веригата, която го крепеше за стената, издрънча, но когато Филип го хвана с две ръце шумът утихна и огледалото си остана на мястото. Щом се обърна назад, видя как Сента се хвърли по очи върху леглото и цялото ѝ тяло се разтърси от конвулсии. Той леко я докосна. Тогава тя се надигна, седна и започна да крещи. Бяха ужасни викове, като че ли механични... От гърдите ѝ се изтръгваха пронизителни и накъсани писъци, а устните ѝ бяха грозно разтеглени. Приличаше на озъбена тигрица.

Филип постъпи така, както бе чул, че се прави в такива случаи и както пишеше в книгите — удари я през лицето. В миг Сента млъкна, побледня като платно, задави се, задъха се и притисна длани към бузите си. Цялата трепереше. Изминаха няколко секунди и тя прошепна през пръстите си:

— Донеси ми малко вода.

Гласът ѝ бе немощен и слаб, като на болен човек. Изведнъж Филип се уплаши за нея. Той излезе от стаята и тръгна надолу по коридора, минавайки покрай вратите на другите стаи. Най-накрая стигна до порутената баня, която бе редом с тоалетната. Тук над ваната, от покритата със зелена плесен стена, стърчеше един-единствен кран, увит в мръсни парцали. Филип напълни една голяма порцеланова чаша с вода, изпи я, после я напълни отново. Водата имаше вкус на метал. Сетне той се върна при нея. Сента седеше върху леглото, увита в лилавата покривка така, сякаш беше студен зимен ден. А навън, отвъд уличните перила все още се виждаше гърбът на старицата, наметната с някакъв кафяво-зелен елек. Тя сякаш не бе чула виковете на Сента. Сигурно толкова много неща бе чула в живота си, та бе станала напълно безучастна към всичко.

Филип поднесе чашата към устните на Сента и ѝ помогна да изпие водата. Държеше се с нея така, като че ли наистина бе болна. После нежно я обгърна с ръка през врата. Усети как тялото ѝ трепери, а кожата на шията ѝ гореше като в треска. Сента послушно изпи водата до последната капка. Сетне отметна назад глава, отскубвайки се от пръстите му, които я галеха. Отдръпна се от него и взе чашата от ръцете му. Действията ѝ бяха съвсем спокойни и безропотни. Точно по тази причина онова, което последва, бе истински шок за Филип. Той изобщо не го очакваше. Сента запокити чашата в другия край на стаята. Тя се удари в стената и се разби на парчета.

— Махай се! — изкрещя Сента. — Изчезвай! Ти съсипа живота ми! Мразя те! Не искам да те виждам повече!

8.

Колата на Дерън — стара, но много здрава таратайка — бе спряла до тротоара, а предната ѝ врата бе отворена. На стъпенката, изтегнал се на слънце, спеше Харди, но щом надуши появата на Филип, се събуди и радостно хукна към него. Изведнъж Филип се сети, че Фий се бе уговорила да дойде тази неделя, за да си вземе останалите неща. Когато той влезе в къщата, сестра му вече слизаше по стълбите с куп дрехи в едната ръка и плюшено мече в другата.

— Какво ти е на окото? Да не си се бил с някого?

— Удариха ме — отвърна Филип, опитвайки се да се придържа към истината. Следващата му реплика вече беше лъжа. — Взеха ме за друг.

— От вчера сутринта те търся. Звънях поне сто пъти!

— Не си бях у дома. Напоследък често ме няма.

— Виждам. Помислих, че си се изнесъл. Окото ти изглежда ужасно! В някоя кръчма ли се сби?

Майка му не го разпитваше. Така че Филип не смяташе да позволи такава волност на сестра си. Тя отиде до колата, обърна се и извика:

— Горкото куче! Откога е само?

Той не отговори, а вместо това попита:

— Да ти помогна ли?

— Добре... Тоест, благодаря ти. Аз наистина разчитах, че ще бъдеш тук, Фил.

Фий тръгна пред него нагоре по стълбите. В стаята, която сега беше само на Черил, вратите на гардероба бяха отворени и върху едното легло бяха натрупани рокли, палта и поли. Ала първото нещо, което Филип видя, първото нещо, върху което се спря погледът му, бе роклята, бутната сред другите дрехи, на дъното в гардероба... Шаферската рокля, която Сента бе съблякла онзи първи път, когато правиха любов.

— Сигурно много ѝ е харесала тази рокля — рече Фий. — Няма начин да не ѝ е харесала! Личи, че просто я е смъкнала от себе си и я е захвърлила. И както виждам, сигурно първо е била съвсем мокра.

Филип мълчеше. В главата му нахлуха спомени. Фий взе съсипаната рокля и я огледа: коприната бе цялата на петна от дъждовните капки, мрежестата материя бе изпомачкана, подгъвът бе разпран.

— Искам да кажа — обади се отново Фий, — че я разбирам, ако не харесва тази рокля. Това е моят вкус, а не нейният. Но човек би помислил, че все пак ще я е грижа за чувствата ми, нали? Тоест, не би трябвало да я захвърля в този вид. Горката Стефани! Толкова нощи не спа, докато я завърши.

— Предполагам, че не го е направила нарочно.

Фий свали огромния куфар от най-горния шкаф и започна да подрежда в него дрехите си.

— Да знаеш, че е много особена. Поканих я да ми бъде шаферка само, защото майката на Дерън специално ме помоли за това. Каза, че Сента щяла да се почувства отхвърлена. Сигурна съм, че изобщо не би се чувствала така. Те наистина са съвсем различни и напълно са се изолирали от роднините си. Така де! Поканих родителите на Сента, но те не дойдоха. Дори не отговориха на поканата ми.

— Споменаха ми, че майка ѝ била чужденка, но починала. Предполагам, че някой нещо не е доразбрал — рече Филип с престорено безразличие.

Той отново изпита познатото и необяснимо вълнение при небрежното изговаряне на името ѝ. Очакваше Фий да отрече думите му, наблюдаваше я и чакаше момента, в който тя щеше да се обърне с иронично свити устни и набърчен нос — физиономията, която правеше винаги, когато чуеше някоя измислица. Фий сгъна шаферската рокля и каза:

— По-добре да я взема. Сигурно ще успея да я почистя. Някой може да я хареса. За мене е прекалено тясна. — Фий затвори капака на куфара и додаде: — Да, има нещо такова. Майка ѝ починала при раждането ѝ. Била родом от някаква много особена страна... Гренландия ли беше? Не, Исландия! Вуйчото на Дерън е бил в търговската флота. Акостирали в Исландия... или както там се казва... и се срещнал с тази жена. Майка ѝ и баща ѝ обаче били против

женитбата им, защото вуйчо Том не бил офицер или нещо такова... Както и да е, те се оженили, но той трябвало отново да отплава. Тя родила бебето, тоест Сента, и починала от някакви ужасни усложнения при раждането или нещо подобно...

Значи всичко бе вярно! Филип бе слисан. Едновременно изпита безмерно доволство, облекчение и ужас. Искаше му се да зададе още хиляди въпроси, но Фий каза:

— Вуйчо Том... предполагам, че сега трябва така да го наричам... Той отишъл и взел бебето. Роднините на починалата били луди хора. Поне така казва майката на Дерън. Искали да задържат детето при себе си. Вуйчо Том я довел тук и скоро след това се оженил за леля Рита. Тя е тази, която си има млад любовник. Ще вземеш ли този куфар, Фил, а аз ще нося зимното си палто и двете кукли.

Натовариха колата. Филип направи чай. Беше топло и слънчево и седнаха да го изпият в градината. По едно време Фий каза:

— Така ми се иска мама да не беше давала Флора. Тя придаваше изисканост на цялата къща.

— Да, имаме нужда от това.

Филип започна да прехвърля в ума си различни идеи относно Флора. Защо да не направи алпинеум специално за нея? Нищо не бе пипано в градината, откакто се бяха настанили тук. Единствено тревата косяха от време на време. Пък и само това имаше — трева, оградена от три страни с мрежа и... бам!... току в средата на градината се мъдреше шадраванът. Опита се да си представи Флора сред малък алпинеум от цветя и ниски кипариси като фон, но какво щеше да каже на Кристин?

— Ела да вечеряш у нас някой път — рече му Фий. — Сигурно не си падаш много по специалистите на мама, но поне не трябва сам да си готвиш.

Филип прие поканата и се разбраха за четвъртък. Дотогава щеше да се види със Сента поне три пъти, така че би било съвсем в реда на нещата да прекара една вечер без нея, както обикновено правеше, когато Кристин си беше вкъщи. Щом Фий си тръгна, Филип изведе Харди на разходка. Тръгна по посока на Брент, като излезе през задната врата и пъкна ключа в джоба си.

Думите на Сента, когато му каза да се маха, защото винаги е съсипал живота ѝ, Филип не прие сериозно. Сега, разбира се, той

виждаше, че е сгрешил. Естествено бе Сента да се гневи, щом бе говорила самата истина, а той не ѝ бе повярвал. Защото тя не го бе излъгала, а това бе най-изумителното нещо. Значи всичко бе вярно... Щом не бе излъгала за произхода на майка си и за това, че е умряла при раждането ѝ, то сигурно и другите истории бяха истински — за пътуванията ѝ, за Кралската академия за драматично изкуство, за срещите ѝ с известни личности. Естествено бе да се ядоса... Та Филип толкова брутално заяви, че не ѝ вярва! Положението беше доста деликатно. Сега вече нямаше как да ѝ каже, че ѝ вярва, защото бе разпитал сестра си. Трябваше да измисли нещо. Предвид думите на Фий, гневът на Сента бе лесноразбираем. Филип се бе държал като тесногръд грубиян, който виждаше хората съвсем обикновени, просто защото живееше в един най-обикновен еснафски свят. Нима тогава истерията и онази необузdana, яростна болка за това, че не ѝ вярват, бяха накарали Сента да говори за доказване на любовта му към нея?! Не си спомняше кое бе дало начало на това недоразумение — неговите собствени изявления или неверието му, или желанието ѝ той да убие някого заради нея... Филип реши да изглади всичко, без да губи време. Щеше да заведе Харди обратно вкъщи и веднага да тръгне за „Гарзъс стрийт“.

Да заспи така внезапно и да се събуди едва късно през нощта бе нещо, което Филип изобщо не очакваше. Но той почти не мигна предната нощ, а в петък бе дремнал само няколко часа. Върна се с Харди от разходката, нахрани го, хапна малко хляб и сирене, качи се горе да се преоблече и легна за малко, колкото да подремне за десетина минути. Когато се събуди, беше тъмно. Отдавна се бе стъмнило. Зелените, фосфоресциращи цифри на часовника показваха, че е тридесет и една минути след полунощ. Срещата им, прочувственото му извинение и молбата му за прошка трябваше да почакат до утре. „Е, вече е днес“ — помисли си той, като още веднъж потъна в обятията на съня. Този път по изключение Харди не бе затворен в кухнята, а лежеше свит до краката му в долния край на леглото.

Събуди го закачливото близване на Харди. Филип бе забравил да навие будилника, но се успокои, защото беше едва седем часа. В стаята струеше мека слънчева светлина. Макар и толкова рано, по въздуха вече се чувстваше, че денят щеше да бъде слънчев. Един прекрасен ден, изпълнен с ведрина и радостен оптимизъм, лъхащи от

безоблачните и обвити в лека омара небеса. Старите хора наричаха такава небе „избистрено“. Дъждът и студът бяха сякаш явления от друга планета.

Филип се изкъпа, избърсна се и изведе Харди в градината. Това трябваше да му е достатъчно за сутринта. Вчерашната разходка би трябвало да му стигне за два-три дни напред. Облече чиста риза и костюма, който компанията „Роузбъри Лон“ изискваше от служителите си да носят, когато посещаваха клиенти. Трябваше да провери как върви преустройството на някаква баня в Уембли и да хвърли око на предстоящото оборудване на един санитарен възел в Кройдън. Уембли не беше далече, но водопроводчиците щяха да започнат работа в осем и половина. Той бръкна в джоба на дънките си, които бе носил вчера, и напипа ключовете. Имаше две връзки — на едната бяха тези от колата, на другата — ключът за „Гленалън Клоус“, за външната врата на офиса, а през последния месец и ключовете за „Гарзъс стрийт“. За най-голямо свое изумление Филип забеляза, че ключовете за къщата на Сента ги нямаше.

За неговия дом и за офиса бяха налице. Ключодържателят беше най-обикновена халка, така че нямаше как другите да изпаднат. Дали Сента не ги бе взела?! Той седна на леглото. Почувства студ, макар че денят бе топъл. Ръцете му, стиснали халката само с двата ключа на нея, изведнъж овлажняха. Лесно беше да се сети какво бе станало. Докато той се беше бавил с чашата вода в банята, Сента бе извадила своите ключове от халката.

По пладне, когато имаше половин час обедна почивка, Филип се опита да ѝ се обади от един уличен автомат. До този миг не бе успял да накара някого на „Гарзъс стрийт“ да вдигне слушалката. Сега се повтори същото. Вече у мисис Финигън, той извърши нещо, което бе в пълен разрез с правилата в „Роузбъри Лон“ — помоли я да се обади от нейния телефон по лична работа. Ако беше някоя като мисис Рипъл, мисис Финигън щеше да направи голяма история от това и да му изнесе цяла лекция, но тя просто го помоли да поръча разговора си чрез централата, като го заплати веднага. Филип така и направи, но беше все едно, защото никой не се обади.

Той измери малката спалня, която мисис Финигън искаше да превърне в баня с пълното ѝ обзавеждане — тоалетна, вана и биде. Каза ѝ, че този проект едва ли ще може да се осъществи, изслуша

възраженията ѝ, поспори с нея извънредно учтиво, усмихна се, съгласи се, когато мисис Финигън му заяви, че още е доста млад и не би ли размислил... Тя го гледаше право в очите и сякаш премисляше нещо. Когато приключваха, бе станало вече пет часа и петнадесет минути, а това бе часът на най-голямото пътно задръстване в Лондон.

Когато стигна „Хероу Роуд“, беше седем часа. Направи остър завой и пое по „Кайро стрийт“. Спря до един най-обикновен павилион и купи вино, бисквити и шоколадови бонбони с ментов пълнеж за след вечеря. Тези бяха единствените бонбони, които имаха. Сега, почти стигнал до къщата на Сента, Филип усети как в гърдите му се надига болезнено вълнение.

Старецът в женската мушама седеше, опрял гръб в уличните перила малко по-нагоре от къщата, в която бе жилището на Сента. Все още носеше мушамата, макар че бе много горещо — паважът ярко блестеше под слънчевите лъчи, а асфалтът се топеше. По лицето му бе набола жълтеникава брада. Той бе заспал, опрял главата си върху куп парцали, които бе подложил, за да направи по-меко коравото желязо. В скута му се въргаляха най-различни остатъци от храна: парче изгорял хляб, един кроасан в целофан и буркан, пълен до половина с мармалад. Филип реши да даде на стареца още една монета от една лира веднага, щом се събудеше. Не разбираше защо този жалък и презрян бездомник толкова много го вълнуваше. В края на краищата навсякъде имаше такива като него — мъже и жени. Той не беше единствен. Събираха се тук, защото Центърът „Майка Тереза“ беше наблизо.

Входните врати на сградите, обитавани от много наематели, често биваха отворени, но Филип никога не бе заварвал външната врата на къщата, в която живееше Сента, отворена. Сега също бе заключена. Нямаше звънец. Не беше и като онези къщи, които имаха цяла колона от звънци при входната врата и върху всеки имаше спретнато картонче с името на съответния наемател. Месинговата халка, с която посетителите можеха да почукат, отдавна беше почерняла. По пръстите му полепна чернилка. Филип тракаше с халката, но напразно.

Сента бе извадила ключовете си от халката, защото не искаше да го вижда. Не желаше той да се връща при нея. Такава бе истината, ала не му се искаше да я погледне в очите. Филип се наведе и надникна през процепа за писма. Виждаше се само телефонът върху масата и

тъмният коридор, водещ към сутерена. Щорите на нейния прозорец бяха спуснати, въпреки горещината. Това създаваше впечатлението, че я няма. Всички нейни прослушвания и срещите ѝ с известни личности... Всичко това бе вярно.

Филип се отдалечи, прекоси улицата и погледна към горните етажи. Над сутерена имаше още три. За първи път оглеждаше къщата така. В миналото беше винаги прекалено забързан, за да поспре и да я огледа... беше прекалено нетърпелив да влезе, за да бъде час по-скоро с нея.

Покривът не беше кой знае колко висок... Сиви керемиди, оградени с нещо като нисък парапет — единствената украса на тази иначе сурова на вид фасада. Стената бе прорязана от три реда безлични, правоъгълни прозорци на голямо разстояние един от друг. На един от первазите имаше счупено сандъче за цветя, което някога бе боядисвано с бронзова боя. Няколко бронзови люспи все още лъщяха по него. Двете изсъхнали растения в сандъчето бяха привързани за тънки пръчки.

Филип усети, че старецът се е събудил и го наблюдава. Измъчваше го някакво болезнено суеверие, свързано с този бездомник. Ако го пренебрегнеше и отминеше, никога нямаше да види Сента. Но ако му дадеше нещо по-голямо, то щеше да бъде в негова полза там, на онова тайно и непознато място, където всеки получаваше според размера на своята благодетелност. Един презрян човечец навремето му бе казал, че онова, което даваме на бедните, това и ще отнесем със себе си, когато си отидем от този свят. Макар че почти не можеше да си го позволи, Филип извади банкнота от пет лири от портфейла си и я положи в протегнатата вече длан.

— Купи си нещо свястно за вечеря — продума Филип, силно смутен.

— Благороден си, бащице. Господ да те поживи — теб и близките ти.

„Ама че странна дума! Бащице...“ — помисли си Филип, връщайки се в колата. Откъде ли идваше?! Дали така са казвали на затворническите надзиратели в миналото или пък на майсторите в работилниците? Той потрепери, макар че в колата бе горещо и задушно. Старецът все още седеше върху паважа и с неизразимо благоговение и доволство разглеждаше банкнотата. Филип се върна в

„Гленалън Клоус“. Направи си кафе, приготви си сандвич с препечен хляб и фасул от консерва, изяде една ябълка и излезе с Харди за кратка обиколка из квартала. Много по-късно същата вечер, към девет и половина, той отново позвъни по телефона, но и този път никой не се обади.

На следващата сутрин пристигна картичка от Кристин. Виждаше се възвишението Сейнт Майкъл на южния бряг в Корнуол. Кристин бе написала: „Не сме били на това място и едва ли ще отидем, тъй като не е включено в нашата екскурзия, но тази беше най-красивата картичка в магазина. Искане ми се да беше дошъл с нас и заедно да се бяхме радвали на топлото време. Много любов. Мама и Черил“. Обаче Черил не бе написала собственоръчно името си. Беше само почеркът на Кристин. Внезапно Филип си спомни кой му бе казал, че парите, които човек дава на бедните, са всичко, което ще получи след смъртта си. Беше Джерард Арнъм. Бе се срещнал с него един-единствен път и той му бе казал точно това. А когато отидоха в онази... гостилница ли, кръчма ли беше... Кристин бе повторила думите на баща му: „О, ами човек не може да ги отнесе в гроба си...“

Когато Арнъм престана да ѝ се обаждат, дали Кристин се бе чувствала като него сега?! Що за глупости! Сента просто се сърдеше! Цупеше се и го наказваше. Може би щеше да бъде така още няколко дни. Трябваше да е готов да ги издържи. Може би най-доброто решение беше да не се опитва да влиза в къщата отново. Стига толкова за днес! Ала същата вечер, докато караше към дома си, той изведнъж осъзна, че не може да устои на магнетизма на „Тарзъс стрийт“. Малко преди това бе звънял и от „Ъксбридж“. Беше по-горещо отколкото предната вечер и някак по-влажно, по-задушно. Филип свали стъклата на прозорците до долу и ги остави така. В главата му се въртеше глупашкото суеверие: „Ако ги затворя и заключа колата, тя няма да ме пусне, но ако ги оставя отворени, тя ще ме пусне и тогава ще трябва да се върна, за да ги затворя и заключа“.

Старецът си бе отишъл. От него бе останал само един парцал, закачил се в долната част на железните перила. Филип се изкачи до входа и заблъска с металната скоба. Когато си тръгна, погледна надолу към нейния прозорец и му се стори, че щорите се размърдаха. Помисли си, че те сигурно са били отворени преди това и Сента или някой друг ги е спуснал, щом е чул стъпките му по външните стълби. Но може би

си въобразяваше... Заблуждаваше се. Във всеки случай сега щорите бяха спуснати.

В сряда той успя да се сдържи да не ходи до „Тарзъс стрийт“, но по-тежко нещо в живота си не бе изпитвал досега. Започваше да копнее... да жадува за нея. Този копнеж не беше само сексуален, но беше и такъв. Времето продължаваше да е горещо, а това правеше състоянието му още по-непоносимо. Лежеше гол, покрит само с един чаршаф и си мислеше за онзи първи път, когато Сента бе дошла при него в това същото легло. Обърна се по корем, сграбчи възглавницата си и простена. Когато заспа, Филип за първи път се освободи насън. Не беше го правил от години. Сънуваше, че се люби с нея в леглото на „Тарзъс стрийт“ и за разлика от всички други подобни сънища той наистина правеше любов с нея — беше проникнал дълбоко в тялото ѝ и с движенията си се насочваше към един от техните ликуващи споделени върховни моменти, когато той викаше от наслада и щастие... Веднага се събуди от собствения си вик и захлипа. Обърна се и бедрото му се допря до нещо мокро.

Но не това беше най-лошото. Най-лошото беше, че бе изпитал радостта, а знаеше, че тя не е истинска и че нищо не се бе случило в действителност. Филип стана много рано и смени чаршафите. „Трябва да я видя! — помисли си той. — Не мога да карам така! Не мога да си представя още един такъв ден! Наказа ме достатъчно. Знам, че сбърках, че бях невъзпитан, бездушен, жесток дори... Но тя не може вечно да ме наказва! Трябва да ми даде възможност да ѝ обясня, да ѝ се извиня...“

Какъв майтап — една най-обикновена къща в един най-обикновен бедняшки квартал на Лондон, но... никой не можеше да влезе вътре. Вратите нямаха резета, бяха съвсем обикновени. Прозорците също. Филип караше по една от Лондонските улици на път за мисис Финигън в Кройдън. Тогава го осени странната идея, че в къщата на „Тарзъс стрийт“ не живееше никой друг, освен Сента. Тази огромна казармена постройка се обитаваше единствено от Сента, която живееше в сутерена... Би могъл да счупи прозореца.

Плановете, които Рой грижливо бе начертал за мисис Финигън, представяха баня само с душ и размери колкото на средно голям кухненски шкаф.

— Искам истинска баня — рече мисис Финигън.

— Тогава ще трябва да се лишите не от четвърт, а от половината си спалня.

— Но тя трябва да е достатъчно голяма, за да събира две големи двойни легла или поне две по персон и половина!

— Мислили ли сте за легла, разположени едно над друго? — попита я Филип.

— За хора на вашата възраст е удобно, но повечето ми приятели са над шестдесетте.

Филип я попита дали може да използва телефона ѝ. Тя се съгласи, като отново постави условието да си заплати разговора. Филип се обади на Рой за съвет. Рой, който напоследък беше в необичайно за него ведро настроение, му каза, че може да съобщи на „тъпата, дърта пръдла да си намери по-голяма къща“.

— Не, недей — рече той вече по-сериозно. — Предложи ѝ баня с вана за сядане. Всъщност такава баня е доста добра, особено ако с единия крак си в гроба, а с другия... — тук Рой се засмя на шегата си — ... си стъпил върху сапуна!

Чрез централата Филип се опита да се свърже и с „Гарзъс стрийт“. Все пак Сента може би вдигаше слушалката от време на време... Би трябвало! Ами ако я търсеше нейният импресарио?! Или пък се окажеше, че някои от пробните снимки са успешни? Никой не отговори. Филип предложи ваната за сядане на мисис Финигън, а тя реши, че ще трябва да си помисли... Сигурно имаше начин да се влезе в къщата. Нима на никого не отваряше вратата?! Можеше да е човекът от топлофикацията или електрификацията за плащане на сметките... Или пощальонът с някой колет? А може би тя не се обаждаше, защото се сещаше, че по това време само той можеше да звъни?

Филип приключи разговора си рано. Беше късно да се върне в офиса, но твърде рано, за да приключи с работата за деня. Обаче той приключи. Ами всички онези съботи, които бе работил, без да му ги заплатят? Беше пет часа без двадесет минути. Намираше се в Уест Хампстед. Дори при най-голямо задръстване му трябваша само десет минути...

Откъм Хампстед Хийт се разнесе глух гръмотевичен тътен. Мисис Финигън бе споменала, че ще се разрази буря, за да изчисти атмосферата. Яркия ствол на гигантска светкавица изведнъж изникна над покрива на „Трайсикъл Тиътър“ и пусна разклоненията си по

тъмновиолетовото небе. Дъждовни капки, едри като старите пенсове, закапаха по прашния паваж на „Гарзъс стрийт“, оставяйки тъмни петна. Старецът отново бе тук и съсредоточено ровеше в кофата за боклук, от която се подаваха червени найлонови торби. Филип застана пред входа на къщата и погледна нагоре. Този път забеляза, че на нито един от прозорците нямаше пердета, освен полуспуснатите щори на прозореца с изсъхналите растения... и тези на Сента.

Сигурно и миналия път ги бе имало, но Филип не бе обърнал внимание. Не беше сигурен обаче... Не можеше да си спомни. Сама ли живееше Сента всъщност? Или може би се бе нанесла тук самоволно? Днес нямаше намерение да блъска със скобата по външната врата. Вместо това Филип се наведе и почука на прозореца на Сента. Разбира се, щорите бяха спуснати. Почука още веднъж, но по-силно. Раздруса и железната пръчка, разделяща двете стъкла. По тротоара минаха мъж и жена, но изобщо не му обърнаха внимание. Можеше да е истински крадец, който да се опитва да влезе в къщата, за да задигне нещо, но те бяха напълно безразлични и не го удостоиха дори с поглед.

Филип изкачи външните стълби, забравяйки за решението си да не чука на входната врата. Застана там и заблъска яростно със скобата. Страховит гръм разтърси терасата, която бе част от къщата. Някой в съседната сграда затръшна прозорец. Дъждът се стовари изведнъж, като каскада от сребърни водни стълбове. Филип се дръпна назад, но от време на време до него достигаха дъждовни капки и го пронизваха като студени игли. Той продължаваше да чука механично, макар вече да бе сигурен, че в къщата нямаше никой. Тъй като сам не би могъл да издържи да слуша това тракане по вратата, без да направи нещо, Филип бе сигурен, че и никой друг не би могъл да го стори.

Когато дъждът понамаля, той хукна към колата. Видя, че старецът е седнал върху най-горното стъпало на едно доста по-голямо външно стълбище, отколкото това на Сента. Седеше под островърхия покрив над терасата пред входа, оградена с дървени подпори, и гложгаше остатъците от печено пиле. Сента никога не напускаше за дълго стаята си. Би могъл да я почака да се върне. Изненада го фактът, че само преди няколко дни той се питаше дали е влюбен в нея. Нима е бил напълно сляп и объркан за собствените си най-съкровени чувства?! Дали бе влюбен в нея?! Ако тя се появеше в този миг на улицата, Филип направо би се хвърлил в краката ѝ! Не би могъл да се

отдели от нозете ѝ, би ги прегръщал, би целувал ходилата ѝ, би плакал от радост само за това, че я вижда и е отново с нея, дори тя да не желаше да му проговори...

След като чака цели два часа, унесен в мисли по нея, представяйки си как тя се появява в далечината и постепенно приближава, Филип излезе от колата, изкачи външните стъпала и отново заблъска по вратата. Когато беше у мисис Финигън, той дори си помисли да разбие прозореца. На бетонния перваз между перилата и стената на къщата бе паднала тухла. Филип прескочи перилата, стъпи на тясната пътечка и взе тухлата. Случайно погледна през рамо, за да види дали старецът го гледа и тогава забеляза униформения полицаи, който се разхождаше по улицата. Пусна тухлата на земята, върна се в колата и подкара нагоре по „Килбърн Хай Роуд“.

Там спря пред един „Макдоналдс“, влезе вътре, изяде един хамбургер, а после изпи две бири в един „Били Мълигънс“. Наближаваше осем и половина, ала бе още светло. Дъждът бе спрял, макар че тътенът от гръмотевиците още не бе заглъхнал. Мисис Финигън бе сбъркала. Бурята изобщо не прочисти въздуха. Върна се на „Тарзъс стрийт“ и заблъска със скобата по вратата. Сетне зачука по стъклото на сутеренния прозорец. Не след дълго прекоси улицата и огледа къщата от отсрещния тротоар. Тогава видя, че щорите по средата на фасадата бяха все още спуснати. Навярно винаги си стояха спуснати и той само си бе въобразил, че преди обяд са били вдигнати. Филип започна да мисли, че полудява. Вероятно всичко това бе илюзия... това, че тя живееше тук, че изобщо някой живееше тук, че я бе срещнал, че я бе любил, че я обичаше... Сигурно бе луд и всичко това бе част от заблудата му. Може би бе болен от шизофрения. В края на краищата кой можеше да каже какво е шизофренията, докато не се разболееше от нея?

Като се върна вкъщи, завари бедния Харди да скимти от страх и да се крие от бурята под масата. Купичката му за вода бе празна. Филип я напълни, сложи малко от кучешката консерва в чинийката му, но когато горкото животинче не пожела да яде, той го взе в скута си, за да го успокои. Ясно беше, че Харди иска само Кристин. В далечината се чу тътен от гръмотевица и кучето се разтрепери така, че козината му се разтресе. „Не мога повече! — помисли си Филип. — Не мога да

живея без нея! Какво ще правя, ако не я видя отново, ако не мога да я докосна, да чуя гласа ѝ?“

Той взе Харди под мишница, отиде до телефона и набра номера на Сента.

Даваше заето.

Никога не се бе случвало преди. Значи все пак се обаждаха и други хора. Някой отговаряше на позвъняванията. Или в най-лошия случай някой оставяше телефона отворен, за да може да дава сигнал „заето“ на тези, които се опитваха да звънят. В него се надигна сляпа надежда. Последната гръмотевица се изтърколи и затихна. Из притъмнялото небе се откриваха ясни звездни полета, редом с планини от облаци. Филип отнесе Харди в кухнята и го постави пред чинийката с храната. Мъничкото кутре започна предпазливо да похапва и точно тогава телефонът иззвъня.

Филип отиде до телефона, затвори очи, стисна ръце в юмруци и отпрати мълчалива молба към небето: нека да е тя, нека да е тя! Вдигна слушалката, каза „ало“ и чу гласа на Фий. В същия миг, още преди сестра му да каже каквото и да било, той се сети.

— О, господи! Трябваше да вечерям с теб и Дерън!

— Какво става с тебе?!

— Затънали сме до уши в работа. Прибрах се късно и...

Ах, колко добре и често лъжеше напоследък!

— Забравих... Съжалявам! — заизвинява се той.

— Ще съжаляваш я! Представи си, аз също ходя на работа! През обедната почивка ходих да напазарувам и дори ти приготвих пай.

— Нека да дойда утре и тогава ще го изям.

— Утре с Дерън ще ходим на гости у майка му. А ти къде ходиш?! Какво става с тебе? В неделя също не беше наред, окото ти беше синьо и какво ли още не... Щом майка замина и с тебе стана нещо! Направо откачих да седя тук и да те чакам!

„И ти, и аз откачихме, Фий“ — помисли си Филип, а на глас каза:

— Съжалявам, наистина... Може ли да дойда в неделя?

— Ами може...

За първи път Филип имаше такова изживяване — да копнее за любимия, жадуван глас и да чуе съвсем друг. За свой срам, макар че в стаята нямаше никой друг, освен Харди, Филип усети как очите му се пълнят със сълзи. Ами ако тя не се криеше от него, а просто нещо ѝ се

бе случило? С неохота той си спомни за Ребека Нийв, която бе изчезнала и която не отговаряше на телефона, когато я търсеха. „Гарзъс стрийт“ беше истинско гето в сравнение с квартала на Ребека Нийв. Представи си улицата нощем и празната къща...

Но все пак там някой говореше по телефона. Смяташе да позвъни отново и ако сигналът още бе „заето“, щеше да попита в централата, дали говорят по телефона. Мисълта, че след миг-два можеше да чуе гласа ѝ, се оказа твърде много за Филип. Той приседна до телефона, наведе се напред и изпусна дълбока въздишка. Не можеше да си представи, че вероятно след пет минути или дори по-малко щеше да се върне в колата и да подкара към Крикълууд, надолу по Шутъп Хил в посока „Гарзъс стрийт“. Филип набра номера.

Вече не даваше „заето“. Чу сигнала „свободно“. Беше го чул у мисис Финигън и още тридесет-четиридесет пъти през последните няколко дни. Сигналът прозвуча четири пъти, после прекъсна. Чу се мъжки глас.

— Здравейте! Аз съм Майк Джакопо. В момента не сме вкъщи и не можем да говорим с вас, но ако желаете да оставите съобщение, името и телефона си, ние ще ви се обадим веднага, щом се върнем. Моля, говорете след сигнала.

Още от първата дума, произнесена студено и механично, Филип разбра, че това беше телефонен секретар. Чу се едно-единствено пронизително „бийп“. Той затвори телефона, питайки се дали тихото му и сепнато „ах“ се бе записало върху лентата на автоматичния секретар на Майк Джакопо...

9.

Фий и Дерън си купиха апартамент с огромен заем за срок от четиридесет години. Дадоха им тази възможност само, защото бяха толкова млади. Филип седеше в техния малък и светъл хол с изглед към входа на новопостроения базар и се чудеше как сестра му и Дерън щяха да изтърпят такова нещо цели четиридесет години... Като четиридесет брънки от тежка верига на шията.

Апартаментът им беше в Уест Хендън, където имаше силна индийска община и повечето магазини за хранителни стоки продаваха леблебия, индийски подправки и нахут. Сградата беше почти нова, но по качество бе средно ниво. Ако бе разположена в друг квартал, те просто нямаше да могат да си го позволят и дори цял живот да изплащаха заема си, нямаше да могат да го изплатят. Дерън каза, че без друго първите няколко години щели да изплащат само лихвите. Жилището им се състоеше от хол, спалня и кухня, където Фий се разпореждаше като истинска домакиня. Тя приготвяше картофи огретен и от време на време проверяваше кулинарното си творение през стъклената вратичка на новата си микровълнова фурна. Апартаментът имаше и баня с душ и вана за сядане — точно, каквато Филип бе предложил на мисис Финигън. Дерън му призна, че цял месец не е взимал вана и се разсмя. Филип си го представи как повтаря тази своя шега пред колегите си, възхитен от собственото си остроумие.

— Не, сериозно! Свикнал съм да взимам само душ. Пет пари не давам за ваната. Знаеш ли, че индийците не се къпят във вани? Какво ти каза онзи човек в магазина, Фий... как му беше името... някакво тяхно име, индийско...

— Джалал! Името му е Джалал. Каза, че неговите хора ни се смеели, заедно се киснем в собствените си мръсотии.

— Като се замислиш — рече Дерън, — ние точно това правим... тоест, тези от нас, които имат вани.

Последва подробна статистическа информация за семействата в Англия, които имали бани с една и две вани или бани само с душ.

— Искаш ли да вземеш душ, докато си тук, Филип? — попита го накрая Дерън.

Филип не бе ходил на „Тарзъс стрийт“, откакто бе чул онзи глас, записан на автоматичния секретар. През нощта в четвъртък не можа да мигне. Беше сигурен, че Майк Джакопо е любовник на Сента. Те живееха заедно. Ето защо на касетата бе записано „ние“, вместо „аз“. Джакопо я бе изоставил и, за да му покаже, че не я е грижа, Сента бе използвала Филип, завеждайки го в онази тайна, подземна стая. А след три седмици... Джакопо се бе върнал и Сента бе устроила тази сцена на Филип, за да се отърве от него. В теорията му имаше известни празноти, но той се придържаше към нея, като от време на време леко я видоизменяше. Издържа така петък, събота и неделя до вечерта. Тогава внезапно му хрумна, че Джакопо може да е някой от останалите наематели. Той навярно живееше на приземния етаж. „Ние не означаваше непременно той и Сента. Би могло да бъде той и всеки друг.“

Сега, докато седеше заедно с Дерън и Фий, Филип се сети, че може да получи отговор на всичките си въпроси, като просто ги попиташе. Обаче продължеше ли да пита за Сента и зададеше ли само още един въпрос, те щяха да се досетят. „Истината е — помисли си той, — че не ме е грижа за Джакопо. Аз просто искам да си я върна... Искам да я видя и да говоря с нея!“

Дерън бърбеше за новия модел „Роувър“, за футбол, за футболната запалнянковщина в Германия... Тримата изядоха огретена, после хапнаха от десерта и Дерън извади цветните диапозитиви. Бяха поне стотина. Нямаше как, Филип трябваше да ги разгледа. Снимките от сватбата бяха излезли вече — онези, направени от възрастния фотограф, който миришеше на тютюн. Изведнъж той се улови, че гледа Сента, облечена в шаферската си рокля. Нима само това заслужаваше?! Да я вижда на снимка с още четири други момичета?! Пък и сам той да гледа снимката в присъствието на още двама?! Дерън седеше до него, а Фий надничаше през рамото му. Филип чуваше оглушителните удари на сърцето си и се питаше дали сестра му и зет му също ги чуват.

— Личи, че е играла на сцена — рече Дерън.

Филип почувства как сърцето му ускорява ритъма си и как ударите му стават още по-оглушителни.

— Така ли? — успя да каже той с пресипнал глас.

— Ами то се вижда. Когато завърши гимназия, постъпи в онзи колеж за драматично изкуство. Обича да се фука, нали? Гледайте само как е застанала!

Фий го покани на обяд в неделя. Щяла да приготви агнешко печено. Филип смяташе, че няма да може да го понесе. Каза ѝ, че има много работа вкъщи, която напоследък бил поизоставил. На сутринта вече съжаляваше, че ѝ бе отказал. Денят се точеше тягостно. Чувстваше се самотен, но не се обади на Фий. Изведе Харди на разходка до Хийт, мъчейки се да измисли някакъв начин за влизане в къщата, който да не изглежда като взлом. По-късно същата вечер, когато все още бе светло, той позвъни на „Тарзъс стрийт“, но отново чу механичния глас на Джакопо. Филип затвори телефона, без да каже дума, като отчаяно се мъчеше да запази трезвия си разсъдък. След около минута той отново набра номера и щом чу сигнала, каза:

— Обажда се Филип Уордмън. Моля, бихте ли предали на Сента да ми се обади — Сента Пелхъм, която живее в сутерена? Моля, съобщете ѝ, че въпросът е спешен.

Кристин и Черил щяха да си дойдат в сряда. Филип не можеше да понесе мисълта да бъде с други хора, да разговаря с тях, още веднъж да слуша разкази за туристически забележителности... Той лежеше буден в тъмното, слушаше лекото почукване на дъждовните капки по стъклата на прозорците и си мислеше за това как честният разказ на Сента за нейните преживявания му се бе сторил фантазия...

През нощта дъждът се усили и на сутринта валеше като из ведро. Филип мина с колата през наводнените улици и пристигна в Чигуел, за да провери дали майсторите работят и дали всичко е наред с банята на мисис Рипъл.

Този път той дори не погледна към градината на Арнъм. Заради Сента бе загубил интерес към всичко и всички. Тя бе обсебила мислите му, беше се настанила в съзнанието му, лежеше на леглото му... Нали оттам се бе вмъкнала във вътрешния му свят?! Филип се движеше като бездушна марионетка. Беше като някой зомби.

Грубият глас на мисис Рипъл кънтеше... Тя се оплакваше за нещо, но за Филип това бяха просто звукове — неприятен, дразнещ

шум. Мисис Рипъл негодуваше за това, че в мрамора на бидето ѝ имаше едва забележима пукнатина, по-скоро съвсем лека драскотина. Обаче тя искаше цялостна подмяна на мрамора. Филип сви рамене и каза, че ще види какво може да направи. Единият от майсторите му намигна. Филип го видя и също му намигна.

Последния път, когато идва тук, Сента беше с него. Тя го бе целунала в колата близо до къщата на мисис Рипъл, а по-късно бяха излезли извън града и се любиха сред тревите, скрити от стволовете на дърветата. Трябваше да си я върне обратно. Беше отчаян. Още веднъж си помисли да разбие прозореца, да разкъса щорите, ако потръбва и да се провере през тях. В мислите си той се виждаше как разбива прозореца, влиза в стаята и вижда Сента, която го чака, клекнала в единия край на леглото и отразена в голямото огледало. Представяше си и друга картина: как нахълтва в стаята през разбити стъкла и трески и я намира празна.

„Гарзъс стрийт“ бе грозна, когато я огряваше слънцето и отвратителна, когато валише дъжд. Една от вечните боклукчийски торби се бе разкъсала и навсякъде по улицата и тротоара се валяха предимно хартии. Бяха като ярки петна върху платното на някой художник сюрреалист. Мокра от дъжда опаковка от бисквити бе полепнала върху един от електрическите стълбове, подобно на общинска обява. Нанизани върху остриите шипове на перилата се мъдреха разкъсаните страници на някакъв евтин роман. Подгизнал от водата вестник се въргаляше редом с кибритени кутии и картонени опаковки от сокове. Филип излезе от колата, минавайки през огромна локва, в която плуваше кофичка от кисело мляко. Фасадата на къщата беше непроменена, с изключение на счупеното сандъче за цветя. То се бе препълнило и водата се стичаше по тъмнокафявите тухли. Щорите на двата прозореца — нейния и този на горния етаж — си оставаха все тъй спуснати.

Той стоеше под дъжда и гледаше къщата. Какво ли друго му оставаше?! Забеляза в сградата някои подробности, на които в началото изобщо не бе обърнал внимание. В левия ъгъл на най-горния прозорец вляво имаше лепенка на организацията „Грийнпийс“. Върху боядисаната рамка на щорите на един от прозорците на мецанина беше написано нещо с молив, а до него се мъдреше рисунка, измайсторена също с молив. Ала разстоянието бе голямо и не можеше да се различи

ните надписът, нито рисунката. Зад стъклата на прозореца по средата на последния етаж се виждаше зелено шише, поставено върху перваза, малко встрани. Продължаваше да вали, а небето бе също така сиво, както и плочите на покрива. Забеляза, че от островърхия навес над главния вход една тухла липсваше.

Филип се изкачи по външните стълби (на второто стъпало се мъдреше кучешко говно) и заблъска по вратата. След миг-два се наведе и надникна през процепа за писма. Този път видя телефона, коридора, водещ към сутерена, и още нещо — нещо ново... До телефона на масата имаше две писма.

Когато се върна вкъщи, Филип се преоблече, окачи костюма си да съхне, подсуши косата си с хавлиена кърпа и си спомни как онзи първи ден Сента бе поискала хавлия по същата причина. Изпържи си бекон с яйца, но когато ги изсипа в чиния и ги постави върху масата редом с хляба и маслото, изведнъж загуби апетит. Телефонът иззвъня и сърцето му подскочи. Усети го чак в гърлото си. Ала щом вдигна слушалката, не можа да издаде никакъв глас. Беше по-скоро някакво прегракнало хриптене.

— Добре ли си? Звучиш особено.

— Нищо ми няма.

— Обаждам се, за да те питам дали да донеса нещо в сряда за мама. Нали разбираш? Малко шунка или нещо друго...

Въпросът, който Филип копнееше и умираше да зададе, бе изместен от съвсем друг, и при това много по-маловажен.

— Сента учила ли е в КАДИ? Нали това е съкращението на Кралска академия за драматично изкуство?

— Какво?!

Той повтори въпроса си. Усещаше, че му прилошава.

— Не знам! Откъде бих могла да зная?!

— Попитай Дерън. Моля те!

— Защо искаш да знаеш?

— Фий, просто го попитай!

Той чу как сестра му повтори неговия въпрос пред Дерън. Гласът ѝ бе изпълнен със злостен сарказъм. Двамата сякаш започнаха да се карат за нещо. Нима Фий трябваше да се омъжи за ученическата си любов, за да разбере, че той просто бе трудно схватлив?! Не след дълго тя се върна на телефона.

— Дерън каза, че веднъж е ходил там с брат си, за да гледа някаква постановка, в която Сента участвала. Не приличало много на театрална сграда, нали разбираш? Било по-скоро като голяма къща... някъде в западната част... Ийлинг, Ектън или нещо такова.

— КАДИ е до Британския музей в Блумсбъри. Сигурен ли е, че не е било там?

— Той казва, че е сигурен за Ийлинг. Какво ти е, Фил? Какво ти става? Защо все за Сента питаш?

— Няма такова нещо!

— Дерън пита дали искаш да ти продиктува номера ѝ. Каква ирония на съдбата?! Та той го знаеше по-добре от собствения си телефонен номер, от рождената си дата, от адреса си...

— Отговорът ми на този въпрос е „не“. Но на това, което попита в началото, казвам „да“. Купи един хляб и ако можеш, донеси нещо за вечеря, Фий.

Когато му каза довиждане, сестра му вече се смееше.

Филип седна и потъна в размишления. За него това бе ново... това, че някой можеше едновременно да си измисля и да казва истината... Защото в крайна сметка точно така излизаше. Сента му бе казала истината за някои неща, а за други бе украсила фактите. Там, където истината ѝ допадала, тя му я бе съобщила такава, каквата е, а там, където не бе така наситена с драматизъм, тя си бе фантазирала. А той самият не го ли правеше? Не го ли правеше всеки един от нас? И в цялата тази схема къде бе мястото на нейната молба той да докаже любовта си към нея? Фантазия ли беше или действителна молба за истински действия?

Не след дълго Филип набра номера ѝ. Този път автоматът не беше включен и телефонът звънеше, но никой не отговаряше.

Беше късна нощ. Небето бе забулено в облаци и не се виждаха нито луна, нито звезди. Бе сякаш обвито в мъгла, а в далечината се мяркаха червените опушени покриви на къщите. Студеният и влажен въздух сякаш проникваше в костите. На ъгъла на „Тарзъс стрийт“ и „Цезария Роуд“ стояха трима мъже на възраст колкото Филип. Единият беше цветнокож, а другите бели и безлични. Единият от белите носеше три халки на дясното си ухо. Филип ги забеляза, защото блеснаха на

светлината от фаровете. Мъжете се обърнаха, изгледаха колата, изгледаха и него, когато излезе навън, но нищо не направиха.

Старият просяк бе изчезнал. Филип не го бе виждал, откакто времето се влоши. Улицата беше все тъй потънала в боклуци — смачкани хартии, картонени кутии, пликчета от сокове с все още стърчащи от тях сламки... Зеленикавата светлина от лампите се отразяваше в мокрия, лепкав паваж, перилата и лъскавите гюруци на смълчаните автомобили. По „Самария стрийт“ се зададе бездомно куче, което подтичваше, забързано към някаква незнайна цел. Навярно то бе оставило и купчината изпражнения върху едно от стъпалата на външното стълбище. Псето зави зад следващия ъгъл и се загуби от погледа му. От листата на дърветата все още се отцеждаха дъждовни капки.

Внезапно Филип почувства нещо странно: като че ли някакъв инстинкт или вътрешен глас го питаше какво прави тук... Нима търсеше страстна любов и партньорка за цял живот в този отвратителен квартал?! Защото коя жена с възможност за избор би избрала да живее в най-забутания северозападен край на Лондон, в такава воняща дупка?! Тази неприятна мисъл се изгуби така внезапно, както се и появи. За пореден път Филип уморено огледа фасадата на къщата и през пролуките на затворените щори върху средния прозорец на мецанина той забеляза сноп светлина.

Взе стъпалата на два скока. Входната врата беше отворена, тоест не беше заключена. Не можеше да повярва на очите си! Някъде отвътре се носеше валсова музика — същата, която бе слушал толкова ноци подред, докато лежеше буден до Сента: „Синият Дунав“. Внезапно музиката утихна, после се чу ръкопляскане. Филип отвори вратата и влезе. Отново прозвуча музика. Идваше от стаята вляво с щорите на прозорците. Този път беше тангото „Ревност“. При всичките си идвания Филип почти не бе забелязал вратите по коридора, не бе и помислял, че зад вратите има стаи... Гледаше само час по-скоро да отиде при Сента. Тази стая сигурно бе точно над нейната.

Навярно бе вдигнал шум, макар и несъзнателно... Или някой бе чул накъсаното му дишане, или пък някоя дъска бе проскърцала под краката му, но вратата вляво изведнъж се отвори и на прага застана мъж, който му кресна:

— Какво, майната ти, правиш тук?!

Филип сякаш окаменя, слиян както от вида на жената в стаята, така и от грубия тон на мъжа. И двамата бяха във вечерно облекло. Напомняха му за филмите от тридесетте години с Фред Астер и Джинджър Роджърс, които даваха от време на време по телевизията. Но после Филип забеляза, че всъщност бяха съвсем различни. Жената беше около петдесетгодишна, с гъста и дълга грива от посребрели коси, загрубяло и прорязано от бръчки, но все пак хубаво лице и загладено, гъвкаво тяло, по което плътно прилепваше овехтяла рокля от червена коприна. Китка от изкуствени мръсночервени и розови цветя красяха деколтето на роклята и потрепваха при всяко вдишване на жената. Кавалерът ѝ бе елегантен, макар че бе небръснат и невчесан. Лицето му бе бледо и изпито, косата — светлоруса. Беше само с няколко години по-голям от Филип, който с мъка продума:

— Извинете... Търся Сента — Сента Пелхъм. Тя живее долу. Външната врата беше отключена.

— Господи! Сигурно пак я е оставила отворена! Винаги е адски небрежна... — рече жената.

Мъжът отиде до касетофона и намали звука.

— Сента отиде на някакво събиране — каза той. — А ти все пак кой си?

— Филип Уордмън. Приятел съм на Сента.

Неизвестно защо, жената се засмя.

— Значи ти си оставил съобщение на нашия телефонен секретар?

Тогава този мъж бе Майк Джакопо!

— А вие... вие тук ли... живеете? — заекна Филип.

Отговори му жената.

— Аз съм Рита Пелхъм и къщата е моя. Известно време бяхме на север... Заради състезанията.

Филип нямаше представа за какво точно му говореше тя, но разбра, че тази жена бе майката на Сента, а Джакопо — младият любовник, за когото бе говорила Фий. Толкова се смути, че не можа да каже нито дума повече. Само едно нещо имаше значение и то беше, че Сента бе излязла, за да отиде на някакво събиране.

Джакопо отново усили звука и пак се разнесе мелодията на тангото. Те се притиснаха плътно един в друг с опънати десни ръце и изправени глави. Рита се изви назад, прихваната от Джакопо, а косата

й докосна пода. Джакопо добре владееше стъпките на тангото. Когато двамата минаха покрай вратата, той я затвори с крак. Съвсем бяха забравили за Филип. Той излезе, като завъртя секретната брава и затвори външната врата след себе си.

„Тарзъс стрийт“ бе напълно безлюдна. Цветнокожият и двамата бели мъже си бяха отишли... заедно с радиото от колата му, която Филип бе оставил отключена, и шлифера му от задната седалка.

Едва когато се прибра и си легна, му хрумна, че би могъл да остане на „Тарзъс стрийт“ в колата си и да я чака, докато тя се върнеше... цяла нощ дори, ако това бе нужно! Не бе помислил за това по-рано, тъй като кражбата на радиото от колата му и на скъпо струващия му шлифер, който Филип все още изплащаше с кредитната си карта, го бяха разстроили извънредно много. Може би трябваше да помоли Рита да го пусне да пренощува в стаята на Сента... Не, не! Те не биха се съгласили!

Фактът, че къщата бе на Рита, някак си променяше нещата. Това означаваше, че също като него, Сента живееше при майка си... Е, не беше съвсем същото, но все пак положението ѝ беше подобно на неговото. Погледната от този ъгъл, ситуацията не му се виждаше чак толкова ужасна. Сента живееше при майка си и не беше виновна за нечистотията, боклуците и вонята.

Филип заспа и я сънува. В съня си той бе в нейната стая или по-скоро в огледалото и оттам наблюдаваше всичко: леглото, затрупано от тъмнолилавите възглавници и юргана; плетения стол с дрехите ѝ, праметнати върху него; щорите, спуснати до долу; вратата, която водеше към коридорите и миризмите от отровна смрад. Вратата бе затворена и подпряна със стол. Филип седеше в огледалото така, като че ли бе в някакво езеро със зеленикава вода, в която плуваха малки животинки и подобни на пипала водорасли. От другата страна на огледалото пълзеше охлюв, оставяйки след себе си влажна, слузеста диря. Сента влезе в стаята, като блъсна силно вратата и преобърна стола. Тя приближи огледалото и се взря в неговата зеленикава прозрачност, но не видя Филип. Не го видя дори, когато лицата им се допряха, разделени само от студеното и влажно стъкло...

На сутринта той разходи Харди из целия квартал, като стигна чак до „Кинтейл Уей“ и „Локливън Гардънс“. На връщане срещна пощальона, който му връчи картичка и писмо. Картичката беше от Кристин, макар че двете с Черил трябваше да пристигнат днес, а писмото бе от една от сестрите на Кристин. Този път пощенската картичка представяше улица в Нюкий, а посланието на Кристин гласеше: „Навярно ще се върнем преди картичката да пристигне и затова няма да ти пиша подробности. Кръстчето отбелязва къде се намира нашата стая, макар Черил да казва, че не е вярно, защото сме на третия етаж. Много любов. Мама“.

Филип постави писмото за Кристин върху полицата над камината. Те рядко получаваха писма. Ако някой роднина искаше да се осведоми за тях, просто се обаждаше по телефона. Но защо пък той да не пише на Сента?! Можеше да адресира плика на служебната пишеща машина и тя нямаше да разбере от кого е писмото. Вчера не би и помислил за такова нещо, но изведнъж всичко се бе променило. Рита и Джакопо бяха там, а те сигурно получаваха писма. До телефона бе видял два плика, когато надникна през процепа на вратата. Ако пристигнеше писмо за Сента един от двамата щеше да ѝ го предаде и тя щеше поне да го отвори. А щом разбереше, че е от него, щеше ли да го изхвърли?

Тъй като в колата му вече нямаше радио, Филип бе напълно отдаден на мислите си, докато караше към главния офис в Уест Енд. Чудеше се какво точно да ѝ пише, за да не ѝ позволи да захвърли писмото...

Той почти нямаше лична кореспонденция. Не си спомняше кога за последен път бе изпращал такова писмо, да не говорим пък за любовно! А това писмо трябваше да е любовно. Обикновено, когато използваше перото или, както най-често се случваше, когато диктуваше на машинописката в отдела, Люси, резултатът биваше от рода на: „Уважаема мисис Финигън, с настоящото потвърждаваме, че получихме чека ви с първата вноска на стойност хиляда лири за извършената работа, съгласно договора. Ако имате някакви въпроси, моля, потърсете ме в изложбената зала по всяко време...“. Все пак можеше да пише и любовни писма. Беше сигурен, че може. От препълненото му с копнеж сърце вече бликаха готови фрази и изрази. Филип бе готов да се извинява и да моли за прошка. Нямаше нищо

против да го стори. Изобщо не му се струваше унизително. Ала тя го бе помолила да докаже любовта си към нея...

Рой, все още в добро разположение на духа, го хвана да адресира плика на пишещата машина на Люси.

— Ха така! Значи пишеш любовните си писма в работно време?!
— рече шеговито той.

Странно колко близо до истината стигаха хората понякога, при това съвсем непреднамерено! Филип измъкна плика от машината. Без съмнение Рой смяташе, че той наистина пише писмо на мисис Рипъл, защото каза:

— Новата поръчка мрамор за тази стара кранта бе одобрена. Можеш ли да й съобщиш, че материалът ще бъде при нея утре по обяд?

Филип опита да се свърже с мисис Рипъл чрез телефона върху бюрото на Люси. Няколкото му опита бяха безуспешни, защото линията бе заета. Докато чакаше, той прегледа „Дейли Мейл“, вестникът, който Люси си бе купила. Прочете съобщението за ИРА; за някакво куче, спасило господаря си от удавяне в Гранд Юниън Канал; за убийството на някаква жена в Саутхол... Филип отново вдигна слушалката и набра номера на мисис Рипъл.

— Ало? Кой там?

Гласът ѝ прозвуча рязко. Като че ли произнесе една-единствена дума, а не цели три. Филип ѝ предаде съобщението на Рой.

— Е, най-сетне! — рече тя. — Само че мене няма да ме има. Аз излизам.

Филип ѝ каза, че отново ще ѝ се обади. Беше го осенила страхотна, грандиозна идея! Истински шедьовър! Така го поразил, че той взе да го усуква и да мънка, неспособен да намери точните думи.

— Какво рече?! — избоботи мисис Рипъл.

Филип се стегна и отвърна:

— Трябва да се посъветвам с колегата си, мисис Рипъл. С ваше позволение ще ви се обадя след пет минути.

И сякаш за да не надникне някой в мислите му, Филип затвори вратата. Той отново взе вестника и прочете за втори път съобщението за убийството на жената в Саутхол. Защо ли не се бе сетил за този изход преди?! Беше толкова лесно... Просто следващият ход в играта. Защото за Сента всичко това бе игра. Но игра, в която и той трябваше

да участва. Мисълта да си имат своя тайна дори го привличаше, макар да не знаеше каква точно е стратегията на партньорката му. Това правеше играта още по-вълнуваща.

Тя бе фантазьорка, която казваше и истината за своето житие-битие. Филип все още не можеше да го приеме, но знаеше, че тази е най-точната преценка за Сента. Той бе открил още една черта в нейния характер. Сента би искала нейният любовник — а може би съпруг? — да има същия полуизмислен свят като нейния. През краткия период на тяхното общуване Филип бе успял навярно да я разочарова с това, че не умееше да разкаже нищо интересно от миналото си. Най-важното беше Сента да знае, че той си измисля и дори да го очаква. Та нали самата тя го правеше?! Такъв беше стилът ѝ на живот. Внезапно Филип се видя като извънредно глупав и нечувствителен. Защото се бе показал като един твърде дебелокож глупак и не бе откликнал на поканата ѝ, една съвсем обикновена и невинна покана за обща мечта, той бе причинил на нея и на себе си цялата тази мъка, както и десетте най-ужасни дни в своя живот.

Вратата се отвори и в офиса влезе Люси. Тя вдигна телефонната слушалка, като я задържа на една ръка разстояние, за да се предпази от гръмотевичния глас на мисис Рипъл.

Филип съчиняваше писмото на масата в хола, където бе прекъсван на няколко пъти. Първо Харди искаше разходката си. Филип го разходи до „Кинтейл Уей“, върна се и започна отново: „Скъпа Сента...“.

Обръщението му се видя студено. Замени го с „Мила Сента“ и макар никого в живота си да не бе наричал мил или мила, така му хареса много повече. „Мила Сента, липсваш ми ужасно. Преди не съм знаел какво е да ти липсва някой. Моля те, нека вече никога да не се разделяме така!“ Искаше му се да спомене и сексуалната страна на тяхната връзка, начина, по който бяха правили любов, но някаква дълбока, вътрешна стеснителност го възпря. Беше чудесно откровение — открито и волно — но думите го смуцаваха.

Чу се прищракване на ключ. Сигурно беше Кристин, макар и да бе още рано за нея. Беше забравил, че и Фий ще дойде, за да донесе

хляб и шунка. Носеше също и датски курабийки, цяла кошница с ягоди и кутия сметана.

— На кого пишеш?

Филип бе покрил листа със списание, което му служеше за подложка, но едното ъгълче се подаваше. Никой нямаше да повярва на истината и затова Филип я съобщи напълно невъзмутимо и спокойно.

— На Сента Пелхъм, разбира се.

— Хубаво е да си пишете. Дано да имаш късмет... А, добре, че стана дума за нея! Онази шаферска рокля, която тя така любезно беше захвърлила... Взех я от химическото чистене и е направо супер! Кажу на мама, че заедно с роклята прибрах и зимното ѝ палто. Ще го окача в гардероба ѝ.

Филип почака да чуе затръшването на външната врата.

„Мила Сента, опитвах се да те видя. Не помня колко пъти идвах до жилището ти! Разбира се, сега знам защо не искаше да ме пуснеш, нито да ме видиш. Но моля те, не го прави никога повече! Ужасно боли!

Мислих много за онова, което ме помоли да направя. През цялото време мисля за теб. Не се сещам за никого и за нищо друго и естествено мислих и за твоите думи — да извърша онова нещо, за да ти докажа, че те обичам. Аз лично смятам, че доказателството е преживяното от мен досега от деня, в който те оставих, а ти си взе ключовете...“

Може би трябваше да задраска последното изречение. Звучеше като упрек или хленчене. Боботенето на някаква кола навън го сепна. Сигурно беше Кристин. Филип отново покри писмото със списанието, отиде до външната врата и я отвори. Майка му беше сама, без Черил. Кожата ѝ бе загоряла от слънцето, страните ѝ бяха румени, а косата изрусяла. Изглеждаше млада и красива. Костюмът, който бе облякла, беше нов за Филип — ленен джемпър в естествен цвят. Беше много по-семпла и изискана дреха от всичките ѝ предишни облекла. Харди се спусна покрай него и с радостно джафкане се хвърли върху Кристин.

Тя взе Харди, изкачи външните стълби, приближи се към Филип и го целуна.

— Каза ми да взема такси. Така и направих. Беше толкова хубаво, но ми струваше повече от пет лири! Казах обаче на шофьора, че не е честно. Този апарат или таксиметър, или както там се нарича,

работи дори когато таксито е спряло и чака да премине задръстването. Тогава апаратът не трябва да се върти! Но шофьорът само се засмя.

— Какво е станало с Черил?

— Странен въпрос ми задаваш. Ами... качи се в таксито заедно с мен и се вози около десет минути. Завихме по една голяма улица с много и все хубави магазини и изведнъж тя каза на шофьора да спре, защото искала да слезе. Рече „довиждане“ и изчезна. Видя ми се много странно наистина, тъй като всички магазини бяха затворени.

„Еджуеър Роуд“ — помисли си Филип, а на глас каза:

— Е, как прекара в Корнуол?

— Спокойно беше — отвърна Кристин. — Много спокойно.

Винаги така казваше, дори когато я питаха как е прекарала Коледа.

— Бях повечето време сама — додаде тя, но това не беше оплакване — просто съобщаваше факта. — Черил искаше да излиза самостоятелно. Така де! Нали разбираш? Младо момиче е! Не ѝ трябва някаква лелка да се мъкне след нея. Я как ми се зарадва Харди! Много добре изглежда, миличкият! Хубаво си се грижил за него.

Кристин се взря с разбиране в преливащите от любов очи на Харди, сетне вдигна поглед към лицето на Филип и рече:

— Не мога да кажа същото за теб, Фил. Виждаш ми се блед и измъчен.

— Нищо ми няма.

Заради дезертърството на Черил Филип трябваше да прави компания на Кристин, вместо да продължи с писмото. Не можеше да се качи горе и да зареже майка си, когато това бе първата ѝ вечер у дома. Връщайки се мислено назад към десетте най-ужасни дни от своя живот, Филип си каза: „Колко време пропилях! Колко много време!“. А можеха да бъдат заедно всяка нощ, всяка нощ! Само ако не се бе показал такъв глупак...

Чак след десет и половина вечерта той отново се захвана с писмото. Кристин искаше да си легне рано. Тя прегледа бележника си и видя, че за утре в девет часа сутринта имаше клиентка за подстригване, измиване и сресване със сешоар. Филип седна на леглото, сложи върху коленете си един стар училищен атлас, отгоре — списанието, а върху него — листа.

„Мила Сента, липсваш ми ужасно...“

Той започна да чете написаното. Не беше кой знае колко доволен, но знаеше, че по-добре не би могъл да го съчини.

„Не мога да си представя защо вдигнах такава врява, когато ти предложи да докажем любовта си един към друг. Знаеш, че ще направя всичко за теб. Ще го направя, разбира се! Бих го направил и сто пъти за теб! Бих го направил само за да те видя отново! Обичам те. Сигурно вече го знаеш, но аз ще ти го повтарям, защото то е всичко, което искам да знаеш. И ще ти го докажа! Обичам те. Обичам те с цялото си сърце. Сега и завинаги. Филип.“

10.

Тя не му отговори.

Филип знаеше, че Сента е получила писмото му. Тъй като не се доверяваше на пощенските служители, той лично го отнесе на „Гарзъс стрийт“, когато отиваше с колата на работа и собственоръчно го пусна през процепа във вратата. После надникна и видя как пликът лежи направо върху червените и черните теракотени плочки — зад вратата нямаше изтривалка за обувки. В къщата беше съвсем тихо, щорите на прозореца в сутерена бяха спуснати, а също и тези на другите два прозореца на горния етаж. Телефонът бе скрит зад купчина брошури, списания и най-различни пликове от писма.

Щом бе осенен от идеята да ѝ пише, или по-скоро — щом написа онова, което трябваше, Филип не бе вече нещастен, а изпълнен с надежда. Това негово приповдигнато състояние на духа бе напълно безпочвено. Написването на едно писмо и собственоръчното му пускане нямаше да му върне Сента. Филип го знаеше. Знаеше, че е така, особено когато човек се опираше само на логиката. Но в емоционален план той бе решил проблемите си, бе сложил край на мъките си, беше я спечелил отново. В службата си беше отново весел и бе почти същият, както преди онази неделя... преди да ѝ каже онези думи и преди тя да му обърне гръб.

А по какъв начин Сента щеше да се върне при него? За това Филип изобщо не бе помислил. Сигурно щеше да му се обади по телефона. Обаче тя никога не го бе търсила по телефона в миналото. Нито веднъж! Филип изобщо не си представяше как Сента би му писала писмо в отговор на неговото. Дали да не я посети, както правеше в миналото? Бяха изминали само две седмици и все пак беше минало. Четвъртък отмина, но Филип не ходи на „Гарзъс стрийт“. В петък ѝ се обади от телефона в службата си. Отговори му механичният глас на Джакоповия телефонен секретар, Филип остави същото съобщение, както предния път. Молеше Сента да му се обади. Сега обаче добави, че трябва да го стори тази вечер и остави телефонния си

номер. Колкото и странно да бе, хрумна му, че Сента може да не го знае. В нейната къща едва ли имаше телефонен указател.

Вечерта Кристин изведе Харди на разходка. Филип си остана вкъщи. Каза на майка си, че очаква художествения директор на компанията да му се обади от главния офис. Кристин вярваше на всяка негова дума. Дори на това, че фирма като „Роузбъри Лон“ имаше художествен директор, който би работил в петък вечер и би се съветвал с младши асистент, какъвто всъщност бе Филип. Докато майка му беше навън, той изживя най-тежкото нещо, което би могло да се случи на човек в емоционалния му живот: да чака отчаяно до телефона, молейки се да му се обади любимия образ, да дочака обаждането и накрая да се окаже, че е сестра му.

Фий искаше да знае дали Кристин ще може да ѝ направи косата, ако дойдеха с Дерън за вечеря в неделя. Сестра му имаше особена слабост към изрусените кичури. Обикновено Филип не знаеше какви са ангажиментите на майка му, но малко преди това бе чул как Кристин казва на приятелката си по телефона, че вечерта в неделя ще излиза, защото в шест часа трябвало да направи косата на една от клиентките си, която била скована от артрит. Фий каза, че ще се обади по-късно, когато Кристин се върне. На това Филип отвърна с „добре“, макар че ако Сента не се обадеше дотогава, той щеше да се втурне като луд и да сграбчи телефонната слушалка, когато сестра му позвънеше отново, с надеждата, че ще е Сента.

Всъщност точно това се случи, защото Сента не се обади, обаче Фий позвъни. А Филип отново изживя надеждата, както и угасването ѝ... Отново изживя отчаянието. До полунощ Сента не се обади и той си легна.

В събота следобед Филип отиде с колата до „Тарзъс стрийт“. Старецът в женската мушама бе намерил отнякъде дървена количка, или по-скоро каручка, и бе натрупал съкровищата си върху нея, подредени в цилиндрични пластмасови контейнери, прилични на декоративни възглавници и боядисани в ярки цветове: „Теско“ — червен контейнер, „Маркс и Спенсър“ — зелен, „Селфридж“ — жълт и синьо-бял контейнер за останките от аптеките „Бутс“. Старият просяк бе седнал най-отгоре, наглеждайки своите богатства, подобно на някой император, възкачил се в колесницата си. Ядеше някакъв мазен сандвич, а мръсните му пръсти оставяха в белия хляб черни следи.

Той махна със сандвича си към Филип. Изглеждаше особено весел. Устните му се разтеглиха в широка, глуповата усмивка, откривайки зелени и проядени зъби.

— Я виж к'во си купих с твоите пет лири, бащице! — извика просякът и ритна дървената си каручка. — Сега си имам мой транспорт. Пък и само туй мърша̀во конче стига да го тегли.

След такова словоизлияние Филип нямаше друг избор, освен да му даде монета от една лира. Все пак трябваше да получи нещо в замяна.

— Как се казваш? — попита той стареца.

Просякът не му отвърна направо.

— Викат ми Джоули.

— Винаги ли стоиш тук?

— Тук и на „Цезария“ — изфъфли старецът. — Ходя и до Илбърт.

— Виждал ли си едно момиче да излиза от тази къща?

— Детето със сивата коса ли?

На Филип се стори странно такова описание на Сента, но кимна утвърдително.

Старецът спря да дъвче и рече:

— Да не си някой бандит?

— Кой, аз?! Глупости!

— Едно ще ти кажа, бащице, тя е вътре сега. Дойде си преди десет минути.

Най-безсрамно просякът протегна длан. Филип не знаеше дали да му вярва или не, но все пак му даде още една монета. Плаха надежда запърха в гърдите му, че вратата навярно отново е оставена отключена. Обаче само след миг тази негова надежда стана на пух и прах. Когато погледна към нейния прозорец, Филип забеляза, че щорите са леко повдигнати. Той се прехвърли през ниската ограда на външното стълбище и клекна на пътеката, откъдето можеше да надникне в стаята ѝ. След две седмици — като се изключат сънищата му (да, само сънищата!) — този единствен поглед разтуптя сърцето му, а кръвта зашумя в ушите му. В стаята нямаше никой. Върху плетения стол бяха метнати дрехите ѝ — сивата рокля и чифт лилави чорапогачи. Сигурно току-що ги бе свалила, защото още пазеха

формата на краката ѝ. Леглото бе покрито с лилавата завивка и възглавниците.

Този път Филип не блъска със скобата по вратата. Старецът го гледаше и се усмихваше... с известно съчувствие може би. Филип му каза довиждане, макар силно да се съмняваше, че отново ще го види. Върна се вкъщи, като през цялото време си повтаряше, че трябва да го понесе, да гради живота си без нея, смело да върви напред без нея... Унило заизкачва стъпалата към стаята си. Когато влезе вътре, без да мисли много, той сложи стола пред вратата и извади Флора от гардероба. Лицето ѝ, гъстите ѝ ситни къдрици, загадъчната ѝ усмивка и зареян поглед вече не му напомняха за Сента. Всичко това събуждаше в него съвсем ново и непознато чувство. Искаше му се да я удари с всички сила, да я разбие на дребни парчета с някой чук, а после да ги стъпче с крака на прах. За човек, който мразеше насилието във всичките му форми, тези усещания бяха обезпокояващи и срамни. Той бързо върна Флора обратно в скривалището ѝ. Сетне легна по корем върху леглото и за най-голяма своя изненада и срам започна болезнено да хлипа без сълзи. Плачеше, а очите му бяха сухи. Беше заровил лице във възглавницата си, за да не го чуе Кристин, ако случайно се качеше на горния етаж.

Едва в неделя по обяд надеждата го напусна окончателно. Фий беше дошла, за да може Кристин да изруси косата ѝ след обяда. Черил си бе вкъщи и Филип я виждаше за първи път след нейното завръщане от Корнуол. Тя обаче не остана вкъщи за дълго. Като хапна или поточно побутна с вилицата си оттук-оттам печеното пиле, притоплените картофи и пресния зелен фасул, много по-добре приготвени от друг път, Черил стана от масата и пет минути по-късно излезе. Преди това оставайки за малко насаме с Филип, тя го помоли да ѝ заеме пет лири. Той ѝ отказа, защото нямаше, добавяйки безцелно може би, че е много странно, гдето тя иска пари в неделя. Филип седеше до масата пред стъклената си купа, пълна с компот от праскови (всъщност само две половинки от праскова) и си мислеше: „Никога вече няма да видя Сента. Това беше... Всичко свърши. Край! Свърши се!“. Най-страшното нещо беше, че той изобщо не виждаше как ще може да изкара още една такава седмица. Щеше ли някога пак да дойде неделя? А той щеше ли да оживее дотогава? Щеше ли да издържи мъките на още една ужасна седмица?

Като приключиха със съдовете, Кристин и Фий завзеха кухнята. Кристин никога не взимаше пари на Фий и Черил за труда си, когато им правеше косите, но им позволяваше да си плащат препаратите, които тя използваше. В момента Кристин и Фий спореха за това каква част от днешните препарати Фий трябваше да заплати.

— Да, скъпа, но ти ни купи тази прекрасна шунка, ягодите и сметаната, а аз ти платих само за хляба — обясняваше Кристин.

— Ягодите са подарък, мамо. За мене е удоволствие и ти го знаеш.

— Затова пък да ти направя косата е удоволствие за мен, скъпа моя.

— Сетих се какво ще направим тогава! Каж ми колко струва пепеляворусата боя... Ще искам и балсам, така че можеш да го включиш в цената, плюс малко оцветител... Като извадим цената на шунката, а тя е една лира и двадесет и два пенса, ще ти доплатя разликата.

Филип седеше във всекидневната със „Съндей Експрес“ в ръка и Харди, легнал в скута му. Беше се втренчил във вестника, но само се преструваше, че го чете. Не след дълго влезе Кристин, понесла консервната кутия, в която държеше дребните си пари.

— Знаеш ли, бих могла да се обзаложа, че преди да заминем, тук имаше поне седем лири и половина? А сега са само тридесет пенса!

— Не съм правил набези върху кутията ти.

— Как ми се иска да бях погледнала в нея още в сряда! Все си мисля... дали вчера следобед не ги е вдигнал някой, докато теб те нямаше, а аз бях на разходка с Харди. Тогава не заключих. Зная, че трябваше да заключа, но аз все си мисля, че живеем в доста почтен квартал. Нямаше ме къщи само десет минути, но нали разбираш... напълно достатъчно е за някой да влезе, да се огледа и да вземе, каквото намери. Сигурно е бил някой беден и отчаян човек... Разбирам ги такива несретници, но да пази Господ, както се казва...

Филип си помисли, че знае много добре коя е тази отчаяна несретница. Кражбата на парите бе станала преди обяд, а не вчера. Беше време, когато той би се разтревожил, би направил нещо или поне би съобщил на Кристин онова, което знаеше. Сега обаче Филип се интересуваше единствено от себе си. Все пак изпразни джобовете си и даде всичките си дребни пари на Кристин. За един кратък миг той се

зачуди къде ли е Черил сега и в каква ли афера се е замесила с тези седем лири и половина... Какво ли толкова можеше да се купи с такава нищожна сума?! Нито хашиш, нито марихуана, нито пък хероин. Бутилка уиски? Да, това би могло... Или някакъв допинг? Не си представяше как Черил ще вземе да диша лепила.

Когато Фий стана от стола, косата ѝ бе бухнала във формата на лъскав шлем на червеникави и кремави ивици. Дори Филип, който нищо не разбираше от фризури, знаеше, че Кристин прави косите на клиентките си според модата от времето на нейната ранна младост. Използваше дори термини от онова време — италиански стил, пчелен кошер... Като че ли тези имена бяха вечни и се знаеха от всички следващи поколения, а не само от онези, които са били млади през 1960-та година. Фий изглеждаше доволна. Дори да подозираше Черил в кражбата на парите, тя нищо не спомена пред Филип.

След като Фий си отиде, Кристин започна да прибира в работното си куфарче всички необходими неща за фризура на скованата от артрит дама. Докато подреждаше нещата си, тя непрекъснато говореше, разказвайки на Филип как нейната собствена майка трябвало да навива косата си на електрическа машина, за да изпича къдриците си и как стояла по цял ден прикована към този любопитен домашен уред. Никак не му се искаше майка му да излиза. Не желаше да остава насаме със собствените си мисли. Беше някакъв абсурд! Чувстваше се така, като че ли бе съвсем малко момче — в детството си никак не обичаше майка му да излиза, макар че вкъщи винаги имаше човек, който да го наглежда.

И все пак само преди месец Филип бе въздъхнал с облекчение, когато майка му бе казала, че излиза. Преди по-малко от година той копнееше Кристин да се омъжи за Арнъм. Внезапно Филип каза нещо, което дори майка му при своите редки и съвсем неочаквани прояви на такт никога не изричаше.

— Кога ще се върнеш? — попита я той.

Кристин го изгледа слисана. Разбираемо беше.

— Не зная, Фил. Ще ми трябва поне три часа. Искам да направя много хубава фризура на клетата женица.

Филип не каза нито дума повече. Тръгна към стаята си и точно когато влизаше звънецът на външната врата иззвъня. Кристин отвори почти незабавно, сякаш тъкмо се бе канела да излезе. Чу я да казва:

— О, здравей, скъпа! Как си? Дошла си да видиш Черил ли?

Сигурно ѝ отговориха нещо, ала нито една дума не достигна до слуха му. И тъй като нищо не чу и не видя, откъде ли разбра?! Как усети, че трябва да се върне до горната площадка на стълбището?! Дъхът му секна, а ръцете му се вкопчиха една в друга.

Майка му рече:

— Черил излезе, но сигурно скоро ще се върне. Аз също трябва да излизам и... О, божичко! Закъснявам! Защо не влезеш да почакаш Черил?

Филип заслиза по стълбите. Сента бе влязла вече и стоеше в антрето с поглед, отправен нагоре. Двамата мълчаха, вперили очи един в друг, забравили за всичко друго на света. Дори да си бе помислила, че поведението им е странно, Кристин не се издаде. Тя излезе и затвори вратата след себе си. Все още, без да каже дума, Филип се приближи към Сента, тя пристъпи напред, а после изведнъж се хвърли в обятията му.

Той я държеше в прегръдките си, вдъхваше аромата ѝ, вкусваше меките ѝ, плътни, сочни и солени устни, чувстваше допира на тежките ѝ, заоблени гърди и за миг му се стори, че ще припадне от щастие. Ала след секунда Филип усети прилив на сила и мощен екстаз, вдигна я от земята и я понесе нагоре по стълбите. Някъде по средата обаче Сента се изтръгна от обятията му, стъпи на земята и първа се затича към стаята му.

Те лежаха в спалнята му, както онзи първи път. Никога преди любовният им акт не бе така опияняващ и безкрайно насищащ... Нито първия, нито който и да било друг път от блаженото време, прекарано в сутерена. Сега, легнал до Сента и обгърнал с ръка раменете ѝ, Филип преливаше от нежност към нея. Всякакъв упрек би бил немислим. Онези ужасни пътувания до „Гарзъс стрийт“, блъскането по вратата, надничането през прозорците, опитите му да ѝ се обади... Всичко това заприлича на лош сън: от онези, които са съвсем ярки и истински, когато човек ги сънува и които за няколко минути тревожат съзнанието му след събуждане, но по-късно бързо се забравят.

— Обичам те, Сента — каза ѝ той. — Обичам те! О, наистина те обичам!

Сента извърна глава към него и му се усмихна. Сетне прокара млечнобелия нокът на показалеца си по лицето му, докато стигна до ъгълчето на устните му.

— Обичам те, Филип.

— Прекрасно е, че дойде! Най-прекрасното нещо, което някога си правила!

— То бе единственото, което можех да направя.

— Знаеш ли, срещнах се с Рита и Майк Джакопо...

Сента не изглеждаше смутена.

— Те ми дадоха писмото ти — рече тя и се сгуши в него така, както често обичаше да прави. Притискаше се в него с цялото си тяло, за да може да го усеща колкото е възможно по-плътно. Беше почти като полов акт, а също и един от начините ѝ да се слее с него. — Нищо не съм им казала. Пък и защо да им казвам?! Те не са ми никакви. А и без това заминаха.

— Заминаха ли?!

— Участват в състезания по класически танци. Така се запознали. Сигнали са до второ място — отвърна тя и тихичко се изкикоти.

Филип също се засмя.

— Ах, Сента, Сента! Просто искам непрекъснато да повтарям името ти. Сента, Сента... Толкова е странно... Сякаш никога не сме се разделяли и в същото време аз едва сега осъзнавам, че си се върнала при мен, че те искам и ми се ще да се смея и да викам от щастие.

Тя му отговори, допряла устни в рамото му:

— Извинявай, Филип. Можеш ли да ми простиш?

— Няма нищо за прощаване.

Тя сложи глава на гърдите му. Поглеждайки надолу, Филип видя темето ѝ — червените корени на косите ѝ бяха вече изрусени. Внезапно студена игла бодна сърцето му и щастието му сякаш помръкна при тази толкова нежелана и противна мисъл: Сента се бе чувствала добре и без него. Ежедневието ѝ не се бе променило — беше си изрусила косата, беше ходила на някакво парти...

Тя повдигна глава и го погледна.

— Няма да говорим за това какво ще направим един за друг сега. Нека не си проваляме нощта. Ще говорим за всичко това утре.

Фантазирането не бе в характера на Филип. Нито веднъж, докато се любеше с някое момиче, той не си бе представял някоя по-красива и по-съблазнителна жена. Нито пък мечтаеше за полуголи жени, излегнали се в най-фантастични, порнографски пози. Никога не се бе виждал като преуспяващ, богат и могъщ бизнесмен, притежаващ скъпа къща и огромен, мощен автомобил. Нито пък се виждаше като многознаещ пътешественик, banker или магнат. В мечтите си той никога не бе достигал дори до поста на заместник-директор в „Роузбъри Лон“, като образец за бързо преуспяване. Филип притежаваше здраво практично чувство за съществуващата действителност.

Да измисли нещо ново, нещо, което би задоволило Сента, защото в крайна сметка до това се свеждаше всичко, би било ужасно трудна задача за него. През първата седмица от тяхното сдобряване тази необходимост висеше над главата му като Дамоклев меч. Той усещаше тъмната ѝ сянка и напрежението, което пораждаше в него, помрачаваше дори най-щастливите му мигове. Например, когато беше на „Гарзъс стрийт“ със Сента и тънеше в блаженството на любовната нега и пълния покой и безгрижие, изпълващи сърцето и тялото му, тази грозна заплаха неотклонно стоеше до него и се взираше в очите му. Да, взираше се! Беше като живо същество, което изникваше неканено в съзнанието му, стоеше със скръстени ръце и го заплашваше.

Делото трябваше да се извърши, макар и само на думи. Не можеше да се отлага повече! Трябваше най-сетне да се погледнат нещата в очите и да се изготви подробен сценарий... С един или с двама актьори: той и жертвата му. Сента неведнъж му го бе напомняла.

— Имаме нужда от доказателство за нашата любов, Филип. Не е достатъчно само това, че сме страдали, когато сме били разделени. Такива неща се случват с всички... с обикновените хора.

Сента все повтаряше, че той и тя не са обикновени хора, а божества.

— Трябва да си докажем един на друг, че сме готови да пренебрегнем обикновените човешки закони... Дори нещо повече, да ги сведем до нула, да покажем, че те просто нямат никакво значение за нас.

През дните на раздялата Сента бе решила, че Филип и тя са превъплъщение на някаква прочута любовна двойка от миналото. Точната самоличност на тези исторически личности още не ѝ бе известна или, както тя се изразяваше: истината за това още не се бе разкрила пред нея. Междувременно, също през дните на раздялата, Сента се бе явила на прослушване и бе получила роля в някаква второкласна театрална постановка. Беше второстепенна роля с не повече от двадесет реплики, но пък не чак толкова второстепенна, защото жената, която Сента играеше, в края на пиесата се оказваше тайната агентка, търсена от целия актьорски състав в продължение на петнадесет сюрреалистични сцени.

Всичко това малко притесняваше Филип и той го посрещаше с неохота. В този период от развитието на тяхната връзка на него просто му се искаше да се опива от щастието на любовта и от факта, че са отново заедно... можеше евентуално да се направят известни планове и за женитба. Всъщност доста дълго време Филип изобщо не бе сигурен дали иска да се ожени за Сента, но бе уверен, че на света няма друга жена, за която би искал да се ожени. Вместо това сега той се чувстваше твърде сконфузен и объркан, когато Сента го молеше да си спомни какъв е бил в предишния си живот: Александър Велики, Марк Антоний или пък Данте... На всичко отгоре трябваше да разбере дали ролята ѝ в тази пиеса е истинска или просто нова фантазия.

Измислица беше — Филип беше почти сигурен. Фактът, че му бе казала истината за миналото си не означаваше непременно достоверност във всичко. Той вече бе успял да се убеди в това. Нейната най-голяма фантазия сега бе делото, което Филип трябваше да извърши. Ден след ден той бе принуден да съобразява всеки свой ход с нея. Колкото повече се съобразяваше, толкова повече мислеше за тази работа и толкова повече тя му опротивяваше. Да убиеш някого си беше направо пъклено дело! Най-чудовищното нещо, което човек можеше да извърши! Та нали точно затова Сента настояваше да го извършат. Дори нещо повече... Ако Филип започнеше да твърди, че е извършил делото, а всъщност не беше, то той щеше да се почувства зле и някак омърсен. Не бе сигурен какво точно имаше предвид с последното, но чувството беше налице.

Дали един напълно нормален мъж би казал на любимата си, че е убил някого? Би ли твърдял, че е убиец, когато в действителност е

съвсем невинен? Филип знаеше, че трябва да я разубеди, да я накара да види глупостта на такава фантазия. Та само мисълта за нея действаше зле и на двамата! Ако се обичаха истински, както мислеше той, то двамата би трябвало да могат да говорят за всичко и да си го обясняват. Филип смяташе, че грешката бе не само негова, но и нейна. Бе сигурен, че не е бог, но когато възразяваше, Сента просто му казваше, че той не би могъл да знае и че след време истината щяла да му се открие.

— Ние сме Арес и Афродита — казваше му тя. — Тези стари богове не са умрели с идването на християнството. Те просто са се скрили и от време на време се прераждат чрез някои специално избрани индивиди. Ти и аз сме от тези избрани индивиди, Филип. Снощи имах съновидение и истината ми се откри: ние с теб бяхме стъпили върху земното кълбо, огрени от ослепителна светлина. И двамата бяхме облечени в бели роби.

Филип нямаше много точна представа за Арес и Афродита, но бе сигурен, че те съществуват само в умовете на хората. А най-вече може би в умовете на жени като Сента... Тя му разказваше, че тази двойка богове, наричани още Марс и Венера (това вече му се струваше попознато), са убили безброй много простосмъртни и изобщо не се замисляли да поразят със смърт онзи, който ги обидел или им попречел по някакъв начин със своето съществуване. Филип изобщо не можеше да се сети за някой, който да го е обидил, а още по-малко пък да му бе попречил със съществуването си. Навремето, не много отдавна, Джерард Арнъм би попаднал в тази категория, но сега бе просто абсурдно да иска да го нарани.

В понеделник, една седмица след като Сента се бе върнала при него, Филип реши, че каквито и да са последиците за неговите собствени морални устои, той не би могъл да отлага повече този толкова важен ход. Извършването на делото щеше да сложи край на всичките му проблеми. Сента щеше да види, че любовта му към нея е доказана, щеше и тя на свой ред да извърши някаква подобна акция, за да докаже и тя любовта си към него, и след като загърбеха всичко това, двамата щяха да се отдадат на радостите, с които ги даряваше връзката им. Любовта им щеше най-сетне да достигне кулминационната си точка — двамата щяха да заживеят заедно, да се сгодят, дори да се оженят... Внезапно го осени блестяща мисъл. Тя дойде в съзнанието

му съвсем неканена: реалността на тяхната любов щеше скоро да избави Сента от необходимостта да си измисли небивалици!

За първи път от толкова време денят му не беше много натоварен. На път за службата си Филип купи няколко сутрешни вестника. Връщайки се от посещението си в Уембли, където се ремонтираха няколко апартамента, той купи и един от вечерните вестници. Сутрешната преса му се стори безинтересна. След почти цяла година журналистите отново се връщаха на случая с изчезналата Ребека Нийв. Трупът ѝ така и не беше открит. А сега баща ѝ и сестра ѝ се бяха заели да основат фондация на нейно име. Двамата призоваваха всички да направят дарения. Парите на фондацията щяха да се използват за изграждането на център, който да обучава жените на самозащита и бойни изкуства. На снимката във вестника се виждаше Ребека, облечена в зеления си тренировъчен анцуг, както е била в деня на изчезването. Щяха да използват стилизирана рисунка на тази фотография за изработване на емблемата на фондацията.

Вечерният вестник „Ивнинг Стандарт“ продължаваше историята за Ребека, като съобщаваше и за още две момичета, изчезнали през изминалата година. В същия вестник Филип намери и онова, което търсеше. Седнал в колата си, паркирана пред базара „Брент Крос“, където си бе поръчал по телефона вино, ягоди и шоколадови бонбони за Сента, той попадна на следния параграф:

„На строителната площадка в Кензъл Райс, в северозападен Лондон е бил открит трупът на мъж. Тялото е идентифицирано като Джон Сидни Крусифър, шестдесет и две годишен. Бил е скитник без постоянен адрес. Полицията разглежда случая като убийство.“

Самата Сента го бе предложила! Бе казала, че може да е всеки срещнат, посочвайки бездомната парцалива старица на улицата, с гръб опрян в перилата. Единствената трудност бе, че полицаите навярно щяха да открият убиеца и неговото име щеше да се появи във вестниците. Не му се искаше да мисли, че на Сента ще ѝ е безразлично дали ще изпатят в затвора някой друг на мястото на Филип, някой, който не е извършил никакво убийство. Ала какъв глупак беше само! Какво означаваше това да ѝ е безразлично?! Ами че нали всичко бе една фантазия за нея?! Сента може би никога нямаше да признае гласно неговата невинност, но все пак знаеше, че той всъщност никого не е убивал. Та тя знаеше вече! Сигурно ѝ бе известно, че това негово

действие щеше да бъде просто един от ходовете в играта. Така или иначе, Сента не четеше вестници. Филип никога не я бе виждал да разлиства, нито дори да посяга към вестник.

Този Джон Крусифър щеше да свърши работа. Не беше необходимо да се безпокои за подробностите, дори ако случаят се окажеше извънредно важен и цялата нация заговореше за него. Сента не се интересуваше от истината. Тя не желаше сивата светлина на ежедневието. Искаше сънища, фантазии... Е, сега поне щеше да ги има. Внезапно, както седеше в колата на паркинга пред базара, Филип почувства срам от предстоящия разговор със Сента, когато щеше да ѝ разкаже всичко това, и да види удовлетворението ѝ. Той щеше да я излъже, а тя да приеме лъжата му за истина... Но и двамата щяха да го знаят.

Работата обаче се оказа още по-лоша, отколкото бе очаквал.

Първо Филип се прибра вкъщи, за да вечеря и отиде на „Гарзъс стрийт“ към седем и половина. За пореден път този ден той преповтори цялата версия, която бе подготвил за Сента. С ножицата за подстригване на Кристин бе изрязал онзи параграф от „Ивнинг Стандарт“ и сега бе в джоба му, както и монетата от една лира за скитника Джоули.

Той все още проявяваше суеверие спрямо просяка. Беше сякаш избран да бъде пазител не само на Сента, но и на тяхната любов. Дори нещо повече — Филип трябваше да го умилостивява с дарове, за да може старият Джоули да бди над връзката му със Сента. Ако не му осигуреше монетите, злото можеше да надигне глава и да навреди на него и на нея. Снощи много предпазливо Филип бе намекнал за стареца, опитвайки се да прибави малко свои фантазии към нейните. Тя пък му бе разказала за таксата, която се плащала на някакъв лодкар^[1] и за храната, давана на кучето^[2], пазещо вратите към подземния свят. Всичко това бе непонятно за Филип, но той бе радостен, загдето Сента е щастлива.

Тази вечер Джоули го нямаше. Не се виждаше нито той, нито каручката му с пъстроцветните кутии. На Филип се стори, че това е лоша поличба. Внезапно му се прииска да отложи посещението си при Сента за друг път и тогава да ѝ разкаже версията си. Но кога ли пък

щеше да има такава възможност? Можеха да минат цели седмици... Трябваше да го направи! Стига с тези убийствени и съкрушителни мисли! Край на разсъжденията! Просто ще действа!

С необичайно равнодушен тон той ѝ заяви, че е направил онова, което тя бе поискала от него. Лицето на Сента се оживи. Очите ѝ, зелени като морска вълна и прозирни като бистра вода, заискриха. Тя го хвана за китките. Филип усети, че няма да може спокойно да изрече думите, затова ѝ подаде изрезката.

— Какво е това?

Филип ѝ отвърна така, сякаш за първи път проговаряше на чужд език, вслушвайки се внимателно в думите.

— Тук пише какво съм извършил.

— Аххх!

Беше дълбока въздишка на доволство. Тя прочете изрезката два-три пъти. Усмивката ѝ ставаше все по-широка.

— Кога го направи?

Филип се надяваше, че няма да са нужни много подробности.

— Снощи.

— След като си тръгна?

— Да.

Всичко това му напомняше за една любителска постановка на „Макбет“ на училищна сцена.

— Послушал си ме значи — рече тя. — И какво стана? Тръгна си оттук и пое към „Хероу Роуд“, така ли? Просто си имал късмет и си попаднал на него, нали?

Филип бе завладян от чувството на отвращение... но не заради самата тема. Беше усещане на физическа погнуса — също както човек се отдръпваше от кучешки изпражнения на стълбите или от личинките на муха.

— Нека просто да приемем факта, че съм го направил — едва успя да каже той със свито гърло.

— Как го направи?

Ако можеше да избегне това, би го сторил на всяка цена. Филип не искаше да знае и да вижда, че Сента е развълнувана, че изпитва нещо подобно на сексуална възбуда и някакъв болезнено похотлив интерес към случилото се. Тя навлажни полуотворените си устни.

Дишането ѝ бе учестено и накъсано от вълнение. Както го бе хванала за китките, Сента го придърпа към себе си.

— Как го уби?

— Не желая да говоря за това, Сента! Не мога! Не ме питай... Не мога!

Филип потрепери така, като че ли наистина бе извършил някакво ужасно насилие, като че ли бе намушкал някого с нож, бе видял кръвта, бе чул агонизиращия писък на жертвата, която накрая безпомощно се бе оставила на смъртта. Той мразеше всичко това. Мразеше и хорската възбуда, когато се говореше за подобни неща.

Сента хвана ръцете му и ги обърна с дланите нагоре.

— Зная, ти си го удушил, нали?

Беше по-лошо и от ножа, и от кръвта. Филип усети как ръцете му потрепериха в нейните. Той кимна и рече:

— Удуших го, да!

— Тъмно ли беше?

— Разбира се! Беше един часа през нощта. Не ме питай повече!

Филип видя, че Сента не разбира защо той не иска да ѝ разкаже подробностите, да ѝ опише каква е била нощта: пустата улица, безпомощната жертва, която му се беше доверила, а той коварно се бе възползвал от случая... Лицето ѝ трепна, както винаги, когато беше разочарована от нещо. Цялото ѝ оживление угасна. Чувството ѝ за доволство я напусна... А очите ѝ сякаш се взряха някъде навътре в нейното собствено съзнание. С малките си като на дете ръце Сента хвана два кичура от гъстата си сребърна коса и ги прехвърли през раменете си. Очите ѝ отново се насочиха навън и се озариха от светлина.

— Направи го заради мен, нали?

— Ти знаеш. Така се бяхме уговорили.

Мощен трепет разтърси цялото ѝ тяло от глава до пети. Би могло да е истина или преструвка. „Все пак тя е актриса“ — помисли си Филип. Това ѝ бе необходимо и той трябваше да свикне с него. Сента положи глава върху гърдите му, сякаш за да се вслуша в ударите на сърцето му и прошепна:

— Сега аз ще направя същото за теб.

[1] Лодкарят Харон, превозващ душите на умрелите през реката Ахерон според гръцката митология. — Б.пр. ↑

[2] Кучето Цербер, пазещо вратите на подземното царство на Хадес според гръцката митология. — Б.пр. ↑

11.

Когато излезе с Черил, Филип не възнамеряваше да я проследява. Всъщност след срещата с Арнъм едва сега излизаше с нея. Пък и тогава бяха с Кристин и Фий. След смъртта на баща им Филип и Черил не бяха излизали сами.

Беше събота вечер и Филип се канеше да отиде на „Гарзъс стрийт“. Тъй като Кристин никога не задаваше въпроси, на него му бе много по-трудно да ѝ съобщи, че няма да се върне тази вечер, отколкото ако тя непрекъснато го разпитваше. Все пак с небрежен тон той ѝ каза, а Кристин, нищо не подозираща, се усмихна невинно и рече:

— Приятно прекарване, скъпи.

Скоро всичко щеше да се разбере. Щом се сгодяха със Сента, нямаше да има никакъв проблем да съобщи на майка си, че ще пренощува у годеницата си. Тъкмо влизаше в колата, когато по стълбите тичешком слезе Черил и го помоли да я закара донякъде.

— Но аз съм надолу по „Еджуеър Роуд“.

— Направи малко отклонение и ме закарай до „Голдърс Грийн“.

Отклонението беше гигантско, но все пак той се съгласи. Беше любопитен. Безпокоеше го мисълта, че и двамата имаха тайни един от друг. Щом завиха по „Локливън Гардънс“, Черил го помоли да ѝ даде пари на заем.

— Само пет лири, Фил! После можеш направо да ме оставиш на „Еджуеър Роуд“.

— Никакви пари няма да ти дам, Черил! Никога вече!

Той помълча миг-два, но след като Черил нищо не каза, продължи:

— Е, как е хавата в „Голдърс Грийн“? Какво толкова има там?

— Имам приятел там, от когото ще заема петачка — отвърна невъзмутимо Черил.

— Какво става, Черил? Длъжен съм да те попитам! Зная, че си се забъркала в нещо. Връщаш се вкъщи само нощем, нямаш приятели,

винаги си сама и непрекъснато търсиш пари на заем. Загазила си, нали?

— Това не те засяга.

В гласа ѝ се прокрадна предишната нотка на кисело безразличие. Имаше нещо от рода на „изобщо не ми пука“, а то означаваше, че никакви въпроси не биха я смутили, щом можеше да ги парира с мълчание и без да признава каквото и да било.

— Но сигурно разбираш, че ме засяга, щом от мен искаш пари на заем.

— Обаче ти няма да ми дадеш, нали? Вече ми го каза, така че по-добре млъкни!

— Можеш поне да ми кажеш какво смяташ да правиш тази вечер.

— Добре, но първо ти ми кажи какво ще правиш! Само че няма нужда! Аз знам! Ще се виждаш с онази там... Стефани, нали?

Увереността ѝ за неговите занимания бе в напълно погрешна посока. За част от секундата през главата му мина мисълта, че може би и той се лъжеше за нея. Навярно тя изобщо не се занимаваше с наркотици или алкохол... Щом Черил се бе заблудила за него, то той също би могъл да изпадне в заблуда спрямо нея. Филип дори не си направи труда да отрича твърдението ѝ, но забеляза как сестра му ликуващо кимна с глава. Той спря при „Голдърс Грийн“ и я остави на автобусната спирка. Възнамеряваше да подкара по „Финчли Роуд“, но като видя Черил да тръгва към автомагистралата, внезапно промени намерението си и реши да я последва, за да види какво ще направи. Стори му се странно, че сестра му носи чадър.

Беше валяло и изглеждаше, че пак ще вали. Неколцината минавачи, които срещна, носеха чадъри, но за Черил това беше безпрецедентен случай. Какво ли щеше да пази от дъжда? Късата си, щръкнала коса? Дънките или мушаменото си яке? Беше такова събитие да види Черил с чадър, каквото би било, ако Кристин облечеше дънки. Паркира колата в една странична уличка. Когато отново излезе на главната магистрала, Филип помисли, че я е изгубил, но щом стигна до завоя, я забеляза. Черил беше доста напред и се движеше по широкия тротоар.

Когато светофарът за пешеходци светна зелено, тя прекоси „Финчли Роуд“ тичешком. Беше средата на лятото и поне още два часа

щеше да бъде светло, ала денят бе малко мрачен от дъждовните облаци, скупчили се тук-там по небосклона. Когато магазините бяха отворени, тук бе доста оживено и шумно. Навсякъде имаше коли — по паркингите, по улиците и тротоарите, и автобусите едва се провираха между тях. Улицата беше търговска, без кина и кръчми, и сега нямаше никой друг, освен Черил, която вървеше близо до витрините. Не след дълго Филип забеляза, че всъщност улицата не е съвсем безлюдна, но с горчивина си помисли, че все пак не се виждат разумни и нормални хора. Трима пънкари стояха пред магазина за мотоциклетни принадлежности и се взираха във витрината. По тротоара срещу Черил приближаваше висок, слаб мъж с кожено яке, вързал косата си на опашка.

За миг Филип помисли, че тя ще се спре да поговори с него. Щом мъжът я наближи, Черил се дръпна от витрините. Филип успя да се скрие във входа на една от административните сгради, намираща се близо до витрината с тримата пънкари отпред. От време на време се питаше с горчивина дали сестра му не проституира. Тази мисъл му бе изключително неприятна и ужасно го отблъскваше. Така би могъл да си обясни парите, които понякога Черил носеше в чантичката си, но не и периодичната ѝ нужда от заеми. Сега обаче видя, че се е заблуждавал... поне в този случай. Черил мина покрай мъжа с коженото яке и дори не го удостои с поглед. Сетне застана неподвижно и се озърна. Без съмнение тя се оглеждаше, за да види дали не я наблюдават.

Него обаче сестра му не можа да забележи. Филип бе уверен. Тя се втренчи в пънкарите, които се бяха дръпнали от витрината, и от другия тротоар гледаха към нея, но с безразличие и апатия. И Филип разбра! Още преди Черил да бе извършила онова, което надмина всичките му очаквания, той разбра! Сестра му не се интересувахе дали пънкарите ще я видят или не. Те и тя бяха сродни души: не само не съблюдаваха законите, но по някаква негласна уговорка активно се бореха срещу тях. Бяха последните хора на земята, които биха я издали. Да я издадат... Но за какво?!

Доволна, че никой не я гледа, Черил се вмъкна във входа на един от магазините. Беше бутик за дрехи с врати от масивно стъкло. Филип я видя как клекна пред вратата и пхна нещо през процепа на голямата кутия за писма от сребрист метал. Нима щеше да влезе вътре с взлом?!

В гърдите на Филип се надигна вик, но той го заглуши, като покри с длан устата си.

Невъзможно беше от това разстояние и на тази светлина да види какво точно правеше сестра му. Различаваше само гърба и главата ѝ и това, че тя се опитваше да промуши нещо през кутията. Улицата продължаваше да е безлюдна, макар че мина някаква кола в посока на автогарата. Филип усещаше тишината като пулсиращ тътен. Той идваше от вечния грохот на уличното движение в далечината. Внезапно Черил дръпна рязко дясната си ръка и отстъпи назад. Тя все още бе клекнала. Сетне скочи на крака и измъкна нещо през кутията. Чак тогава Филип видя всичко... Разбра всичко.

С чадъра, който използваше като кука, Черил бе дръпнала някаква дреха от най-близкия рафт вътре в магазина. Навярно бе пуловер, блуза или пола. Той не можеше да каже. Черил не му даде възможност да види какво е, защото бързо го уви и го пхна отпред, в якето си. Филип сякаш онемя от видяното. Същето му изведнъж изстина... ала в същото време бе странно възбуден и развълнуван. Не че искаше Черил пак да го направи, но му се щеше да наблюдава същото действие отново и отново...

За миг дори Филип помисли, че точно това ще се случи, тъй като сестра му се приближи към следващия магазин, разположен малко по-надолу по улицата, застана пред витрината и залепи нос в стъклото. Но после Черил го изненада още веднъж с внезапната си и бърза реакция: тя рязко се обърна и хукна да бяга. Тичаше не в посоката, в която Филип очакваше, а обратно — към „Финчли Роуд“. Сетне прекоси магистралата и изчезна в една от страничните улички, близо до моста. Филип понечи да я последва, но бързо се разколеба и се върна в колата.

Значи това било?! Това било всичко?! Някаква смахната пристрастеност към отмъкването на скъпи дрехи от магазините? Беше чел някъде, че клептоманията е глупост и че в действителност не съществувала... Но все пак какво правеше сестра му с нещата, които задигаше?

Когато за първи път му хрумна да каже на Сента за това, Филип почти веднага се отказа от намерението си. Но докато караше през северен Лондон и надолу по „Уест Енд Лейн“, той отново се сети за

случилото се и отново се запита дали да каже на Сента. Та нали тяхната връзка беше именно такава?! Трябваше да се доверяват един на друг и да споделят съмненията и страховете си. Щом завинаги щяха да са заедно, неразделни за цял живот, те трябваше да се откриват един пред друг, за да смъкват бремето от гърба си.

На път за „Тарзъс стрийт“, той подкара по „Цезария Гроув“, минавайки покрай мрачната църква от дялан камък, под чиято западна стряха Джоули често нощуваше. Ала терасата под стряхата беше безлюдна, портите от ковано желязо бяха овързани с верига и заключени с катинар. Като дете Филип се страхуваше да минава покрай такива сурови и мрачни сгради, приличащи на средновековни постройки. Той или ги заобикаляше, или минаваше на бегом с извърнат встрани поглед. Спомените в съзнанието му все още бяха живи, но бяха спомени за страха, а не самият страх. Сред черните стволове на дърветата и жилавия листак на короните им се виждаха десетина надгробни плочи... не повече. По някаква причина Филип бе намалил скоростта, сякаш искаше да надникне в гробището, но после изведнъж даде газ, зави и спря пред къщата на Сента.

Щорите на почти всички прозорци от горния етаж бяха спуснати. Никога преди не бе виждал такава нещo тук. Единствената светлина идваше от прозореца в сутерена и само тя бе достатъчна, за да се разтупти сърцето му. Усети, че отново се задъхва от вълнение. Той се затича по стъпалата на външното стълбище, отключи и влезе. До ушите му достигна музика, но не бе онази, под звуците на която танцуваха Рита и Джакопо. Тази идваше откъм сутерена. Беше толкова необичайно! За миг Филип си помисли, че при Сента навярно има някой. Сепнат, той се спря пред вратата ѝ, заслушан в мелодията на някакво бузуки. Тя сигурно бе чула стъпките му, защото сама му отвори вратата и веднага се сгуши в прегръдките му.

Разбира се, вътре нямаше никой друг. Филип бе трогнат от работата, която бе свършила Сента. Тя се гордееше с постигнатото: върху бамбуковата масичка имаше храна и вино, касетофонът свиреше, стаята изглеждаше някак по-чиста и свежа, а лилавата покривка и чаршафи бяха сменени с кафяви. Сента бе облякла рокля, която Филип не беше виждал преди: черна, къса, много тънка и прилепнала по тялото ѝ, с дълбоко овално деколте, откриващо белите ѝ гърди. Той я държеше в обятията си и бавно, и нежно я целуваше. С горещите си

мънички ръце, върху които святкаха студени пръстени, Сента милваше косата и врата му.

— Сами ли сме в къщата? — прошепна Филип.

— Заминаха някъде на север.

— Чувствам се по-добре, когато сме сами — рече той.

Сента напълни чашите с вино и Филип ѝ разказа за Черил. В себе си понякога той усещаше онова особено предателско недоверие и безпочвено съмнение, че тя изобщо не проявява интерес към неговите работи или тези на семейството му. Очакваше, че Сента ще бъде изцяло погълната от собствените си проблеми и че ще иска час по-скоро да се върне към тях. Всъщност обаче тя истински се заинтересува. Изслуша го с голямо внимание, стиснала длани в скута си и вперила поглед право в очите му. Когато започна да ѝ разказва как Черил бе пхнала чадъра през процепа на пощенската кутия, върху лицето на Сента засия усмивка, която непознат човек би могъл да вземе за израз на възхищение.

— Какво според теб трябва да направя, Сента? Имам предвид, трябва ли да кажа на някого? Редно ли е да кажа на нея самата?

— Наистина ли искаш да знаеш какво мисля по този въпрос, Филип?

— Разбира се! Нали затова ти го разказвам?! Искам да знам мнението ти.

— Моето мнение е, че ти много се безпокоиш за това кое е законно, какво ще каже обществото и тъй нататък... Хората като теб и мен, изключителните личности, са над закона, не мислиш ли? Е, ако не над, да кажем, извън закона...

Цял живот Филип бе учен да спазва законите, да уважава властта и правителството, избрано от народа. Макар да беше комарджия, баща му бе непреклонен, когато ставаше въпрос за коректността и почтеността на неговите сделки. Щом човек започнеше сам да си кове закони, на Филип му намирисваше на анархия.

— Но ако я хванат, Черил няма да е над закона — каза ѝ той.

— Ти и аз виждаме света по различен начин, Филип. Зная, че и ти ще се научиш да го възприемаш като мен, но още не можеш. Имам предвид, да го виждаш като тайнство и магия, една съвсем различна плоскост от тази на сивото и тъпо ежедневие, в което повечето хора прахосват живота си. Когато навлезеш в измерението, където съм аз,

ще откриеш един чудесен окултен свят, в който всичко е възможно и нищо не е забранено. Няма полицаи, няма закони... Ще започнеш да виждаш неща, които не си и сънувал преди: нови форми и очертания, чудеса, видения, духове... Ти направи вече първата стъпка към този свят, като уби стареца заради мен. Беше ли мислил за това?

Филип отвърна на погледа ѝ, но не се чувстваше щастлив, както бе само преди минута, а озадачен и объркан. Добре осъзнаваше, че Сента не бе изказала никакво конкретно мнение, което да му послужи. Тя дори не бе отговорила на въпросите му. Думите ѝ бяха неясни, двусмислени... Можеха да се тълкуват по много начини и не бяха свързани с нищо конкретно, с някакви правила и ограничения, с почтеността, обществения морал или пък със спазването на законите. „Колко хубаво говори!“ — помисли си Филип. Дикцията ѝ беше превъзходна и онова, което говореше, не можеше да е глупост. Съмненията му идваха от неговата собствена неспособност все още да разбере тези неща. Обаче докато тя говореше, Филип разбра нещо, което Сента навярно не бе предвидила. Беше интересно и в същото време обезпокояващо. Онова, което осъзна, бе, че когато човек излъжеше за нещо, както в неговия случай за убийството на скитника, той много бързо го забравя. Паметта имаше странното свойство да го изтрива от съзнанието. Филип знаеше, че ако Сента го бе попитала направо какво е правил в неделя вечерта, вместо да се прави, че вярва на историята за убийството, той щеше да ѝ разкаже как оттук си бе отишъл право вкъщи и си бе легнал. Би направил най-естественото нещо на света... би казал истината.

Слънчевите лъчи се промъкваха през процепите на старите щори, рисувайки златни ивици по тавана и хвърляйки златни мрежи върху кафявия юрган. Това бе първото нещо, което Филип видя, събуждайки се в късната неделна утрин: ярката златна ивица на дланта му, отпусната безжизнено върху завивката. Той дръпна ръката си, обърна се и опипа до себе си за Сента, но нея я нямаше. Беше излязла.

Тя пак го бе изненадала. Филип сепнато се изправи в леглото. Отново изпита страх, че Сента го е изоставила и че никога вече няма да я види. Едва тогава видя бележката ѝ: „Връщам се веднага. Трябваше да изляза по много важна работа. Чакай ме. Сента“. Защо ли

не беше написала „С любов. Сента“? Е, нямаше значение... Беше му оставила бележка да я чака. Щеше да я чака винаги.

Часовникът му показваше, че минава единадесет. Повечето ноци той като че ли не можеше да се наспи. Прекарваше в сън най-много по пет-шест часа. Нищо чудно, че бе спал толкова много. Беше страшно уморен.

Вече напълно разбуден, но все още блажено отпуснат, Филип лежеше и мислеше за Сента, доволен и щастлив, защото в онова място от съзнанието си, което бе отредил за нея и за себе си, той вече не изпитваше никакви тревоги, никакви стракове. Но сякаш собственият му мозък не искаше да му даде покой и след миг само в съзнанието му се промъкна Черил. Едва сега, след като бе преминал шокът от постъпката ѝ, той осъзнаваше нейната важност. До този момент Филип бе като в транс, но вече мислеше трезво и много добре разбираше, че не може да остави работата така. Нямаше как да се преструва, че нищо не е видял. Трябваше да си поговори с Черил, иначе някой ден неизбежно щяха да се обадят от полицията, за да им съобщят, че са арестували Черил за кражба. Дали щеше да е по-добре да каже първо на Кристин... или може би щеше да е по-лошо?!

След всичко това Филип не искаше повече да се излежава. В грозната, смрадлива тоалетна, където беше вечно капещият месингов кран, увит в мръсни парцали, той успя криво-ляво да се измие. Като се върна в стаята, вдигна щорите и отвори прозореца. Сента не обичаше да го отваря, защото влизали мухи. И наистина, щом отвори, една тлъста и тровава муха се стрелна покрай бузата му и влетя в стаята, която сякаш въздъхна облекчено при първата глътка свеж въздух. Беше ярко, слънчево, лятно утро — съвсем необичаен ден след сивата, мрачна и дъждовна седмица. Перилата хвърляха къси, черни сенки върху тясната бетонна пътечка, а слънчевата светлина бе ослепителна.

Тогава изведнъж се случи нещо, което никога не се бе случвало преди, и което го изпълни с неизмерима наслада. Той я видя да приближава към къщата — видя краката ѝ, стегнати в дънки и маратонки... Безпрецедентен случай! Никога не я бе виждал в панталони! А може би нямаше да я познае, ако тя не се бе навела през перилата към прозореца и не бе надникнала вътре. Сента провря главата си през пръчките на перилата и нетърпеливо протегна длан към ръцете му... Сякаш искаше да ги сграбчи. Сетне се дръпна и бързо

заизкачва стълбите. Филип се вслушваше в стъпките ѝ и чу как тя влезе в антрето, тръгна по коридора, а после надолу към сутерена...

Сента не бързаше. Бавно и много внимателно тя затвори вратата след себе си, като че ли всички обитатели в къщата спяха. Откъде ли разбра Филип, че Сента е силно пребледняла?! Та тя поначало имаше съвсем бяла кожа, а страните ѝ бяха винаги бледи... Лицето ѝ бе добило зеленикав оттенък. В комплект с дънките и маратонките, Сента бе облякла широка, тъмночервена памучна туника, препасана с черен кожен колан. Косата ѝ бе вдигната нагоре и скрита под мъжко кепе от памучно рипсено кадифе. Тя свали кепето, хвърли го на леглото и разтърси косите си. Филип видя, че Сента го гледа и забеляза как по устните ѝ плъзва усмивка. Гърбът и косата ѝ, разпиляна по раменете като сребърно ветрило, се отразяваха в старото мътно огледало.

Тя протегна ръка към него и той я взе между дланите си. Беше седнал на края на леглото и я придърпа към себе си. Приглади косите ѝ назад, обхвана с ръце лицето ѝ и го притегли към своето, и усети колко студени бяха устните ѝ. А денят бе тъй топъл...

— Къде беше, Сента?

— Нали не се разтревожи, Филип? Прочете ли бележката ми?

— Разбира се! Благодаря ти. Но в нея не пишеше къде си, а само, че въпросът е важен.

— О, да! Беше много важен! Не се ли сецаш?

Защо ли изведнъж Филип се сети за Черил? Защо му се стори, че Сента бе ходила при Черил, а Черил бе казала нещо, което съвсем не беше за казване? Той обаче не отговори, не изрече на глас мислите си. Сента прошепна тихо, с устни допрени до лицето му:

— Излязох, за да направя онова, което ти направи за мен. Излязох, за да докажа любовта си към теб, Филип.

Колко странно?! Винаги, когато Сента споменаваше това, Филип се чувстваше обезпокоен... Не, не беше само безпокойство, а някакво сепнато отдръпване... някакъв първичен импулс. За част от секундата Филип си помисли, че тя отново ще започне да му чете лекции за своята философия, но този път и той имаше намерение да ѝ каже каква е неговата философия. А тя бе, че веднъж завинаги трябваше да се сложи край на фантазиите. Обаче всичко, което Филип успя да изрече, беше:

— Така ли?! Но ти не трябва нищо да ми доказваш...

Сента никога не чуваше думите му, когато не желаше.

— Направих онова, което и ти направи. Убих един човек. Затова излязох толкова рано. Научих се да се събуждам сама, когато пожелаеш, нали разбираш? Станах в шест часа и излязох. Трябваше да изляза толкова рано, защото имах доста път. „Филип ще се тревожи“, рекох си и затова ти оставих бележка.

Тъкмо бе започнал да губи търпение и внезапно Филип усети как сърцето му се сгръ от топлота към нея. Той бе трогнат, загдето Сента се бе сетила за неговото спокойствие. Колко мила бе само?! Усещаше нещо прекрасно и едновременно с това страшно. Сега тя го обичаше повече, отколкото преди раздялата. Любовта ѝ към него непрекъснато нарастваше. Филип отново взе лицето ѝ между дланите си и понечи да я целуне, ала тя се отдръпна.

— Не, Филип. Трябва да ме чуеш. Това, което ще ти кажа, е много важно. Трябваше да взема метрото до Чигуел, нали разбираш? Много е далече...

— До Чигуел ли?!

— Ами да. Там има една спирка, която се нарича Грейн Хил. Тя е веднага след Чигуел и е най-близо до мястото, където живее Джерард Арнъм. Не можа да се сетиш, нали? За теб аз убих Джерард Арнъм, убих го тази сутрин в осем часа.

12.

Близо половин минута Филип не помръдна. Той всъщност ѝ повярва. Стори му се обаче не половин минута, а много повече... Цели часове! От шока почувства, че нещо странно става в главата му — усети някакъв вой, после нещо пулсираше. Пред очите му се спусна кървавочервена завеса... Някъде чукаха и тракаха колелата на влак... Но разумът му разпръсна всичко това. „Ах, ти, глупако! — каза си той. — Нима не знаеше вече, че тя живее в свой измислен свят?!“

Филип прокара сухия си език върху още по-сухите си устни, но все пак успя да ги навлажни. Лека тръпка премина през тялото му. Сърцето му биеше в гърдите до пръсване. Странно, но Сента като че ли не забелязваше тези трусове, тези промени в него и отчаяните му опити да се придържа здраво към действителността и фактите. Тя не виждаше пукнатините в неговата увереност, през които надничаха грозни кошмари.

— Наблюдавах го напоследък — рече Сента. — Ходих до онази къща... Ти ми я показа два пъти миналата седмица. Открих, че всяка сутрин преди работа той разхожда кучето си в гората. Изчислих, че сигурно ще го направи и в неделя, но малко по-късно. Така и стана. Чаках го там, скрита зад едно дърво и го видях, когато дойде с кучето си.

Дори Филип да бе имал опасения, че може би сега Сента не си измисля, то те би трябвало да се разсеят в този момент. Джерард Арнъм с куче?! Спомни си как Кристин му каза, че Арнъм не обича кучета, поради което и не взеха Харди с тях в онзи съдбовен ден. След миг Филип зададе на Сента въпрос, подобен на онези, които полицаите задаваха на заподозрените, с цел да могат да изкопчат някоя информация, която не бе обмисляна предварително.

— Какво беше кучето?

— Съвсем малко и черно — отвърна веднага тя. Явно беше готова с подробностите. — Пинчер... май така се казват тези кучета... Ако беше някой голям и свиреп доберман, аз изобщо нямаше нищо да

направя, Филип. Избрах Джерард Арнъм, защото беше твой враг, нали разбираш... Ти ми каза, че ти е враг и затова се спрях на него.

Филип понечи да я попита как е изглеждал Арнъм, но си спомни колко бурно реагира на съмненията му Сента предния път и замълча. Започна да мисли как да видоизмени въпроса си.

— Колко чудно, че когато едно момиче срещне в гората непознат мъж, то се страхува, а ако някой мъж срещне непознатото момиче, той не се бои — продължаваше Сента. — Аз го приближих, покрила с ръка едното си око. Казах му, че ми е влязло нещо, че ме боли и не виждам. Хитро, нали?

— Ама и той е доста висок, а? — рече Филип, чувствайки се горд от въпроса си. Такива неща се срещаха само в полицейските процедури от телевизионните сериали. — Сигурно се е сгънал на две, когато е трябвало да погледне окото ти...

— О, да! И още как! Наведе се, а аз повдигнах лице към него, за да види окото ми.

Сента доволно кимна, а Филип се усмихна. Това за втори път потвърждаваше, че всичко бе измислица. Арнъм беше едва метър и седемдесет висок, а може би нямаше и толкова...

— Той застана близо до мен, както си ти сега — додаде тя. — Тогава пресметнах къде точно да го промуша. Прободох го право в сърцето със стъклената кама.

— Ти какво?! — попита Филип вече развеселен от нейната изобретателност.

— Никога ли не съм ти показвала венецианската си кама? Правят ги от стъкло „Мурано“ и са остри като бръснач. Когато ги забиеш някъде, дръжката се чупи, те остават вътре, а отвън се вижда само тънка резка. Жертвата дори не кърви. Имах две такива ками, но едната използвах преди това. Сега и двете ги няма. Купих ги във Венеция при едно от пътуванията ми. Обаче знаеш ли колко мъчно ми стана за кутрето, Филип? То дотича при мъртвия си стопанин и започна така жално да вие...

Филип не знаеше много за Венеция. Никога не беше ходил там. А още по-малко пък разбираше от венецианско стъкло. Искаше му се да я попита, всъщност едва се удържа да не я попита, защо не си е сложила домино и черна наметка.

— Утре ще го пишат във всички вестници... — продължаваше Сента. — Никога не купувам вестници, но утре ще купя, за да прочета какво ще пишат. Или не! Сетих се! По-късно ще се кача горе, в тяхната стая и ще гледам новините по телевизията.

Първо обаче възнамеряваше да се изкъпе в банята им. Не, че имаше кръв по нея, но след онова, което бе извършила, Сента се чувстваше някак омърсена. Именно заради това бе сложила червената туника — за да не личи кръвта, ако пръснеше върху нея. Дори да имаше някакви капчици, то те бяха съвсем дребни. По пътя в метрото тя най-обстойно бе проверила дрехите си.

Филип я последва до първия, а после до втория етаж. Никога преди не бе идвал в тази част на къщата. Тук всичко бе вехто и прашно, както навсякъде. Цареше някаква вездесъща смрад и нечистотия. Филип надникна в една от стаите. Леглото бе разхвърляно и отрупано с найлонови чували, от които се подаваха дрехи. Покрай стените бяха натрупани кашони от консерви. Из въздуха бръмчаха мухи, електрическите крушки нямаха абажури. Сента влезе в банята. Стените и таванът ѝ бяха яркозелени, а подът бе покрит с пъстър линолеум. Тя свали дрехите си и ги остави на куп върху линолеума.

Случи се нещо много странно. Филип не почувства никакво желание към нея. Погледна я. Тя бе гола и несъмнено красива, ала той не чувстваше нищо. Все едно че гледаше картина или пък фотография. Беше по-малко еротична и от каменната Флора. Филип затвори очи, разтърка ги с юмруци, после пак ги отвори и я погледна. Сента влизаше във ваната, но той не почувства нищо. От ваната тя му разказваше как на връщане се качила във влака, как отначало се уплашила, че може да са я проследили, как по-късно започнала трескаво да проверява дрехите, пръстите и ноктите си за следи от кръв. Филип усети страха. Губеше самообладание. Това той мразеше повече от всичко на този свят — мразеше престъплението: основната тема на романите на ужаса. Мразеше маниакалната хорска пристрастеност към грозни, жестоки и кървави дела.

Не издържаше повече в банята с нея. Хрумна му да се разходи из стаите. Влизаше, излизаше, разглеждаше ги една след друга... А тя му подвикваше със своя звучен и меден гласец, сякаш нищо не се бе случило и сякаш той бе най-обикновен гост.

— Иди на горния етаж и го разгледай! Някога живеях там...

Филип се качи и огледа стаите. Те бяха по-малки, по-тесни и със скосен таван. Имаше три стаи с тоалетна без баня и малка кухня със старинна фурна и ниша, където преди навярно бе стоял хладилникът. Всички прозорци бяха затворени, а на перваза на единия стоеше празното зелено шише от вино, което Филип бе видял от улицата. Изглеждаше, а и миришеше така, сякаш прозорците не бяха отваряни с месеци... с години! Навън слънцето блестеше, но опушените и мръсни стъкла го правеха да изглежда далечно, сякаш обвито в мъгла. През напластените с прах прозорци в далечината се виждаха покривите на къщите в Куинс Парк и Кензал. Пейзажът изглеждаше като избеляла фотография или осветена снимка.

Филип се бе качил тук с определена цел — да остане насаме с болката и страха си, но изведнъж забрави за тези свои чувства и се огледа наоколо удивен. Стаите бяха мръсни като всички в тази къща. Той бе започнал да свиква с това. Миризмата беше силна — на места вонеше на изгоряла гума, другаде се разнасяше сладникав, гнилостен аромат, а в тоалетната, където клозетната чиния бе мръснокафява на цвят, се долавяше остра, задушлива смрад, като от гниещ лук. Но все пак това бяха стаи... беше покрив над главата. Внезапно Филип се улови, че оглежда нещата, на които обикновено се спираше по време на рутинните си служебни посещения: големите кухненски шкафове с врати, облицовани във фурнир, дъските, умивалника от неръждаема стомана, корнизите, някои мебели...

Сента го извика. Той слезе при нея и каза:

— Защо си се преместила в сутерена?

Тя се разсмя звънко и отривисто.

— О, Филип! Каква физиономия си направил и колко възмутено ме гледаш само!

Филип се опита да се усмихне.

— Не ми се нравеше да изкачвам всички тези стъпала. Пък и не ми трябваха толкова стаи! — отвърна Сента.

Тя се избърса, облече сивата рокля с цветето отпред и двамата излязоха, за да обядват в някоя кръчма. Отидоха с колата до Хампстед. Там седнаха в един ресторант-градина, ядоха питки, сирене и салата и пиха розе „Ламурско“. Разходиха се из Хийт, като Филип нарочно се бавеше, за да отложи, колкото е възможно повече, завръщането на „Тарзъс стрийт“. Както се чувстваше, едва ли щеше да може да прави

любов с нея. Налегна го ужасна самота. Онова, което Филип смяташе за своята велика любов, си бе отишло. Беше се изпарило! Колкото повече приказваше, а тя непрестанно говореше за всякакви неща: за боговете и хората, за вълшебства и убийства, за онова, което хората наричали престъпление, за себе си и него, за тяхното бъдеще, за миналото ѝ, за кариерата ѝ на актриса... толкова по-лошо ставаше. Сента го държеше за ръката. Неговата студена десница лежеше безжизнено в горещата ѝ длан.

Предложи ѝ да отидат на кино — в „Евримен“ или в откритото „Скрийн он дъ Хил“, но тя искаше да се прибере вкъщи. Винаги искаше да се прибира. Обичаше да си стои у дома, под земята. Филип се запита дали Сента не се бе преместила долу в подземие, защото горе бе твърде изложена на показ, твърде уязвима...

Двамата легнаха един до друг и за негово най-голямо облекчение, само временно, разбира се, Сента потъна в дълбок сън. Той я обгърна с ръка и усети топлото ѝ, живо тяло... усети как гърдите ѝ се повдигат и спускат... Но в него нямаше никакво желание. Сента бе сякаш мраморно момиче в естествен размер, легнало до него.

Тя му бе написала бележка, а сега беше негов ред: „Ще се видим утре. Лека нощ“. Тя не му бе писала „С любов. Сента“, но той го написа: „С много любов. Филип“. Стана много внимателно, за да не я събуди, затвори прозореца и спусна щорите. Изглеждаше толкова красива със затворени очи и дългите си медночервени мигли, и сякаш коралови устни върху бялата ѝ кожа. Устата ѝ бе изваяна като тази на мраморната Флора с две трапчинки в ъгълчетата. Филип я целуна и потрепери. Стори му се, че целува смъртно болна жена или дори труп.

Преди да излезе, той провери дали ключовете са в джоба му. След всичко случило се глухото затръшване на вратата прозвуча като погребална камбана, възвещаваща края на нещо. Само че това не бе краят. Филип знаеше, че е едва в самото начало.

Арнъм всъщност не беше нисък. Човек с височина метър и седемдесет не можеше да се нарече нисък. Така му се струваше на Филип, но защото сам той бе толкова висок. Арнъм не обичаше много кучета, но сега беше женен. Ами ако онова куче е било на жена му? Може жена му да обича кучета и още преди женитбата си да е имала

пинчера. Ако Арнъм се бе оженил за Кристин, те сигурно щяха да задържат Харди... Разбира се, че щяха! През целия път до дома си Филип размишляваше върху това. Когато се прибра, той влезе във всекидневната и там завари Фий, Дерън и Кристин да гледат телевизия.

Тъкмо започваха новините. Съобщаваха ги съвсем накратко, както правеха всяка неделя преди по-подробните репортажи. Филип усети, че му прилошава. Ако зависеше от него, той не би пусал новините, защото не искаше да знае, но тъй като вече ги даваха, нямаше как, наложи се да остане да гледа и да слуша. Нервите му се опнаха допълнително от това, че Дерън непрекъснато се обаждаше, подканяйки четеца да премине по-бързо към спортните вести. За убийство обаче нищо не споменаха и Филип се почувства по-добре. Беше започнал вече да се пита как е могъл да бъде толкова глупав... Как можа дори за миг да помисли, че Сента — мъничката, нежна Сента, с детските пръстчета, би могла да убие някого?!

— Черил ми каза, че излизаш със Стефани — рече Фий и запали цигара. От дима на Филип отново му прилоша. — Вярно ли е?

— Черил си въобразява — отвърна Филип. — Значи все пак си се виждала с нея?

— Че защо да не се виждам?! Та тя живее тук!

Трябваше да говори с Фий за Черил. Фий беше точно човекът, с когото да се посъветва. Но не сега... не тази вечер. Той си направи сандвич с месо и нескафе и предложи да изведе Харди на разходка. Докато вървеше след Харди, хванал го здраво за поводата, Филип отново мислеше за Арнъм... Арнъм паднал по гръб... мъртъв. „А кученцето му виеше ли виеше над трупа му.“ Проблемът беше в това, че Сента бе описала картината много живо и с големи подробности. Сега Филип се спираше на тези подробности и те напълно ангажираха съзнанието му. Той не бе в състояние да мисли за друго и същата нощ сънува стъклени ками. Беше във Венеция или поне вървеше покрай някакъв градски канал, когато изведнъж, завивайки зад един ъгъл, видя някакъв мъж с пелерина и домино да пробощда друг. Камата му беше от стъкло, напълно прозрачна и святкаща злобно на лунната светлина. Убиецът избяга, а Филип се втурна към ранения, който лежеше по гръб с една ръка, отпусната безжизнено във водата. Потърси да намери раната му, ала нищо не се виждаше. Там, където бе прободен с ножа, имаше само

лека драскотина като от ноктите на котка. Мъжът бе мъртъв и тялото му бързо изстиваше.

Предишната седмица Филип не поглеждаше вестниците. Не желаше да научи дали полицаите бяха разбрали нещо за убиеца на скитника Джон Сидни Крусифър. Заличавайки в ума си цялата история, Филип избягваше всичко свързано с нея, всяко информационно средство, което можеше да даде повече подробности по случая. Без друго, откакто се бяха сдобрили със Сента, той рядко гледаше телевизия. Едва сега осъзна, че не беше направил нищо, за да сложи ново радио в колата си, защото не желаше да слуша новините.

Да зарови главата си в пясъка, подобно на щраус, беше поведение, което подходеше за по-дребни рискове. Днес Филип не можеше да си позволи да избягва вестниците. Той трябваше да знае със сигурност. На път за Хайгейт, където майсторите на „Роузбъри Лон“ изграждаха две бани в апартамента на някаква актриса, Филип си купи няколко от сутрешните вестници. Спря колата в забранена зона, но повече не можеше да издържа да бъде в неизвестност. Само трябваше да си отваря очите да не мине някой полицаи от пътната служба.

Две убийства бяха извършени в неделя: едното в Улвърхамптън, а другото в Хейнолт Форест, в Есекс. И в трите вестника се даваха някои подробности по убийствата, но без да се задълбочават. Ако жертвите бяха жени или пък млади момичета, работата щеше да е съвсем различна. Но и в двата случая убитите бяха мъже, а това не бе така сензационно. Името на убития в Хейнолт Форест не се споменаваше. Пишеше само, че е бил около петдесетгодишен и че трупът е бил открит от лесничей. В нито един от вестниците не пишеше за причината на смъртта или за начина на убийство.

Филип пристигна в къщата на актрисата. Тя беше млада жена. Казваше се Оливия Брет и имаше феноменален успех в телевизионните сериали. Сега беше изключително търсена. Бе много слаба и изпита. Косата ѝ бе изрусена и имаше същия цвят като на Сента, но не бе така дълга, гъста и лъскава. Оливия бе с десет години по-възрастна от Сента, а тежкият грим, който носеше, я правеше да изглежда дори по-стара. Тя пожела да научи малкото име на Филип и

непрекъснато се обръщаше към него така, като го наричаше и „скъпи“. Помоли го той да я нарича Оли, защото всички така ѝ казвали. Обожавала баните на „Роузбъри Лон“. Били най-хубавите в света! Похубави дори от баните в Бевърли Хилс. Обожаваше и цвета! Цветовете правели живота смислен. Не би ли пийнал нещо Филип? Тя самата не би пила. Би си сипала само малко „Перие“, защото напоследък така била напълняла, че в скоро време единствените роли, които би получила, можели да бъдат само на дебели лелки.

От всичко това Филип се почувства замаян, не пожела да пие и се качи на горния етаж, за да види двете стаи, определени за бани. Това бе просто предварителен оглед и дори за измерванията бе твърде рано. Влезе в едната стая, която вече се използваше като баня, но с много старо и очукано оборудване, и погледна през прозореца. В подножието на северните хълмове се виждаше Лондон. Чигуел беше в границите на Лондон, а не на Есекс, нали така? Едва сега Филип си спомни, че по централния маршрут на метрото имаше спирка, наречена Хейнолт. В признанието си пред него Сента бе говорила за някаква гора. Хейнолт Форест ли бе имала предвид? Гористата местност зад къщата на Арнъм Хейнолт Форест ли беше?

Човекът бе на възрастта на Арнъм и макар той да бе метър и седемдесет, би могъл да се стори висок на Сента, защото тя беше толкова дребна на ръст. „О, стига вече! Край! — каза на себе си Филип. — При нея всичко е фантазия... Измислици! Така ще започнеш да си въобразяваш, че и сънят ти снощи за стъклената кама е истина. Пък и откъде момиче като Сента ще се снабди с такава кама?! Да не се продават под път и над път, я?!“ Някакъв вътрешен глас обаче му пришепваше: „Ах, да! Но ти знаеш, че за някои неща Сента казва истината, а други си измисля... Тя наистина е учила в актьорско училище, но не е КАДИ. Пътувала е, но не толкова много и не толкова надалеч...“.

Оливия Брет се прибра в покоите си. Появи се строга и сурова домашна прислужница, която придружи Филип до „напускане на територията“, както се изрази самата тя. „Очевидно е, че не е Арнъм — каза си Филип. — Знаеш, че не е! Нервничеш за нищо! Единственото, което трябва да направиш, е да изличиш тази история от паметта си, както направи с Крусифър. Не купувай вечерните вестници и не гледай новините по телевизията. Ако ще слагаш край на

всичко това, по-добре ѝ покажи, че нейното фантазиране е смешно и че е просто детинщина. Но няма да можеш нищо да направиш, ако се поддаваш на фантазиите ѝ! Не трябваше да позволяваш да се случват такива работи...“

Но какво ставаше, когато Филип се противопоставяше и възразяваше! Тя не искаше да го вижда. Сега обаче дали той щеше да има нещо против, ако Сента не пожелаеше да го види? Филип изстина при тази мисъл. Същността ѝ го порази. Човек не можеше да обича някого така, както той обичаше Сента, и да се отвърне от него за по-малко от пет минути, само заради някакви измислици, нали? Нали?!

През ума му изобщо не мина мисълта да не ходи на „Гарзъс стрийт“ тази вечер. Докато караше към Шутъп Хил, Филип си казваше, че знае защо фантазирането и измислиците са нередни неща... Защото причиняваха много неприятности и болка. Купи за Сента вино и шоколадови бонбони. Беше нещо като подкуп и Филип го знаеше.

Пое по „Гарзъс стрийт“ откъм „Цезария Гроув“ и изведнъж го обхвана безпокойство за Джоули. За първи път, откакто го бе видял на каручката, старият скитник отсъстваше толкова дълго. Вратите на църквата отново бяха заключени, а терасата под стряхата — пуста. В този час, но преди една седмица, Филип би се втурнал да бъде със Сента час по-скоро и нищо не би могло да го забави... Ала нещата се бяха променили. Сега той бе готов, дори доволен, да отложи с половин час срещата си със Сента, само за да може да потърси Джоули.

„Илбърт стрийт“ беше другият му район... Поне така бе казал на Филип. Тази дълга улица свързваше Трето Авеню с „Килбърн Лейн“. Филип мина по цялата улица с паркирани от двете страни коли. Беше знойна и задушна вечер, вещаеща топла нощ. В такова време Джоули бе доволен да се подслони в някой вход или просто да легне на земята, за да пренощува. Филип не виждаше добре улицата поради наредените една до друга коли. Успя криво-ляво да паркира автомобила си, излезе и тръгна пеша. Джоули не се виждаше никъде. Филип изостави главната улица и тръгна да търси из малките мръсни странични улички. Слънцето бе залязло вече. Червени перести облаци покриваха тук-там тъмносивото небе. Филип отново бе завладян от чувството, че щастието му зависи от Джоули, а него го нямаше.

Като се върна на „Тарзъс стрийт“ нежеланието му да види Сента бе пораснало. Защо изобщо ѝ бе казал, че е убил човек?! Защо се бе показал такъв глупак?! Вярно, беше го споменал с презрителен тон и доста нехайно и всеки би разбрал, че Филип си го е съчинил. Тя също не му бе повярвала, разбира се... Бавно и унило той повлече крака към сутерена. Приличаше на отегчен съпруг, който се прибира вкъщи при непослушните си деца и свадливата си жена.

Ароматизиращата ѝ пръчица се усещаше още от стълбите. Филип влезе в стаята. Щорите бяха спуснати, а нощната лампа бе запалена. Беше непоносимо задушно, а от острата пикантна миризма му прилоша. Сента лежеше по корем, покрила с ръце главата си. Когато той влезе, тялото ѝ се разтърси от мощна конвулсия. Филип докосна рамото ѝ, произнесе името ѝ... Тя се обърна бавно на гръб и вдигна поглед към него. Лицето ѝ бе мокро, сгърчено и подпухнало от плач. Кожата ѝ бе зачервена и разранена. Възглавницата, върху която бе плакала, беше мокра от сълзи или от пот.

— Помислих, че няма да дойдеш... че никога няма да дойдеш вече!

— О, Сента! Как така няма да дойда? Ето ме, тук съм...

— Смятах, че никога повече няма да те видя!

Той я взе в прегръдките си и я притисна до себе си така, сякаш успокояваше уплашено и разплакано дете. „Какво стана с нас? — помисли си Филип. — Какво сгрешихме? Бяхме толкова щастливи... Защо провалихме всичко с тези лъжи и игри?“

Филип влезе в библиотеката, взе телефонния указател за Чигуел и затърси номера на Джерард Арнъм. Името му го нямаше там. Указателят беше отпреди една година, така че бе естествено да го няма. Той се бе преместил преди около шест месеца. Филип реши, че може да се обади на телефонни услуги и да попита за номера му, но в следващия момент се запита какво щеше да каже, ако телефона вдигнеше не Арнъм, а някой друг... например жена му. Нямаше как да я попита дали съпругът ѝ е още жив.

От мига, в който Сента му бе казала за убийството, бяха изминали три дни. Сега положението беше точно обратното. Филип се стараше да бъде по-далече от нея, а тя се бе вкопчила в него и

плачеше. Казваше, че е убила врага му заради него, а вместо да ѝ бъде благодарен, той я мразел за това. Преценката ѝ бе доста точна, с изключение на едно: Филип много добре знаеше, че Сента не е убила Арнъм, а само бе казала, че е извършила такова деяние. Изследвайки собствените си чувства, Филип разбра, че антипатията му към Сента идва от нейното доволство и гордост. Тя се чувстваше горда при мисълта, че може да убие някого по особено вероломен начин. Но тази ли бе причината за неприязнеността му наистина? Не беше ли заради това че Филип не бе съвсем сигурен в нейната невинност. Не беше ли заради факта че в него все още се спотайваше страхът... страхът, че все пак Сента може наистина да го е извършила?

Вече бе прочел във вестниците, че убитият в Хейнолт Форест е бил идентифициран като Харолд Майерсън, петдесет и осем годишен инженер-консултант от Чигуел. Това, че живееше в Чигуел, бе съвпадение. Нямаше начин Майерсън да е Джерард Арнъм. Та Арнъм нямаше две имена, а и не беше толкова стар. Единственото друго убийство станало на Британските острови предната неделя, бе това в Улвърхамптън — едно двадесетгодишно момче бе намушкано с нож в пиянска свада пред някаква кръчма. Филип знаеше, че това е самата истина, защото бе купил три от сутрешните и един от вечерните вестници в понеделник плюс още три във вторник. Беше ги прегледал всичките. Сента не бе убивала никого в неделя и Арнъм би трябвало още да е жив, а Филип бе истински глупак загдето си въобразяваше разни глупости! Хората не се избиваха току-тъй. Един обикновен човек не можеше да разбере всичко това. Беше просто друг свят!

С цел да има някакво оправдание за неприязненото си отношение към нея, той се опита да ѝ внуши, че то идва от раздражението и безпокойствието му. Накара я да му повтори цялата история с най-големи подробности, надявайки се да открие празноти и несъответствия между първоначалната и по-късната ѝ версия.

— Коя сутрин си ходила там? Нали каза, че си ходила преди и си наблюдавала къщата?

— Ходих във вторник и в петък, Филип.

Той бе принуден да изрече думите, макар че едва не се задави с тях.

— Вторникът, за който говориш, е всъщност един ден, след като ти казах, че съм убил Джон Крусифър. Аз дойдох тук в понеделник

вечерта, а предната нощ ти разказах как съм го убил.

— Именно... Точно така — отвърна тя. — Аз също трябваше да се заема с делото си. Щом ти го извърши заради мен, трябваше и аз да го направя и да си изготвя план. Спах малко и станах рано. Пътувах с метрото дотам, после наблюдавах къщата. Видях как жената отвори вратата и внесе бутилката мляко. Беше по домашен халат... Има голям нос, голяма уста и буйна, къдрава, тъмна коса.

Такива откровения разтреперваха Филип. Той си спомни онзи първи път, когато видя жената на Арнъм през прозореца, наподобяващ някакъв герб. Сента седеше на леглото до него, подвила крака под себе си. Тя обви с ръце врата му и се сгуши в прегръдките му, гледайки отражението си в огледалото.

— Стана ми хубаво, като я видях. „Значи тази е жената, за която Арнъм се е оженил, вместо за майката на Филип?“ — рекох си. Щеше да си го заслужи напълно, когато той умреше и тя останеше вдовица. Грехота е да откраднеш мъжа на някоя жена! Само някоя да те отнеме от мен, ще я убия на часа! Имам да ти споделя една тайна, но ще ти я кажа друг път... Не сега! Няма да имам тайни от теб, Филип, а и ти няма да имаш от мен. Никога!... Беше осем часа, когато Арнъм излезе с кученцето. Заведе го до онова залесено място, навлязоха между дърветата, а после го върна обратно в къщата. Всичко трая около двадесет минути. Аз не си тръгнах обаче, а продължих да наблюдавам. След малко той излезе, облечен в костюм и с малко куфарче в ръка. Жената застана на вратата до него, все още по домашен халат. Той я целуна, а тя обви врата му с ръце, ето така.

— И ти отново отиде там в петък.

— В петък пак ходих там, за да проверя дали винаги прави едно и също, Филип. Мислех, че понякога тя го отменя... онази крадла. Измислих им имена... Смяташ ли, че е глупаво? Нарекох ги Джери, Крадли и кученцето Абаносчо, защото е черничък. „Ами ако Крадли извежда Абаносчо в неделя?“ — рекох си. Щеше да излезе, че ходенето ми е било напразно. Обаче щях да отида пак в понеделник, нали така?

Филип усети, че не може да понесе разказа за намушкването втори път. Когато Сента стигна до момента, в който се бе приближила до Арнъм, преструвайки се, че нещо е влязло в окото ѝ, Филип я прекъсна и я попита защо ѝ се е сторило, че някой я преследва, когато се е качила в метрото.

— Ами на спирката имаше една старица. Толкова дълго чакахме влака... А тя през цялото време ме гледаше! „Сигурно имам някъде кръв!“ — помислих си. Ала нищо не забелязах. Пък и как би могла да види кръв, като бях с червена туника?! А после, когато дойде влакът, аз се качих в един от вагоните и си свалих шапката. Косата ми се пръсна по раменете. Старицата не беше при мен, но имаше други хора, Филип, и оттогава все си мисля: „Ами ако тя е помислила, че съм момче?! Веднага ще свържат нещата и ще им се стори подозрително“. Не мислиш ли, че полицаите щяха да са вече тук? Щяха, нали?

— Не се страхувай от полицията, Сента.

— О, аз не се страхувам! Просто зная, че те са агенти на едно общество, чиито норми не означават нищо за хора като нас. Обаче трябва да съм нащрек. Версията ми трябва да е готова.

Ако историята не бе така блудкава, то тя щеше да изглежда напълно абсурдна с полицаите, хукнали по следите на мъничката и невинна Сента, с големите си тъжни очи, мека и гладка кожа и по детски миниатюрни ръце и нозе. Филип я взе в прегръдките си и започна да я целува. Изхвърли всички ужасни мисли от главата си и дори се запита дали тя или той бе луд, загдето бе повярвал, макар и само за миг, на тези невероятни измислици. И все пак само след няколко минути, докато отваряше втората бутилка вино и разопаковаше червената станиолова обвивка на шоколадовите бонбони с черешов пълнеж, той отново поиска от нея да му разкаже с подробности как е проследила Арнъм от къщата му до горичката.

В подземната стая здрачът се спускаше много по-рано отколкото на горните етажи. Тук долу бе мрачно и задушно и миризмата на прах се смесваше с тази на ароматизиращите свещи. В часа на стелеция се мрак голямото, наклонено огледало приличаше на езеро със зеленикава вода, в която едва се виждаха бледите им отражения. На повърхността имаше сякаш някакъв седефен слой — лъскав и прозрачен. Разхвърляното легло с кафяви чаршафи, юрган и възглавници приличаше по-скоро на хълмиста местност със стръмни възвишения и дълбоки долини. Филип я спря, когато Сента протегна ръка, за да запали нощната лампа. Сетне я придърпа към себе си и плъзна ръце под тънката ѝ черна пола и широкото ѝ памучно горнище. Кожата ѝ беше като топла коприна — хлъзгава и мека. В тъмното, на мъждивата светлина, процеждаща се изпод полуспуснатите щори, Филип си я

представи такава, каквато бе преди да направи признанията си... Представи си как на два пъти тя бе идвала в леглото му...

Така и единствено така, със затворени очи, той бе в състояние да прави любов с нея. Филип се учеше как да фантазира.

Събуди се посред нощ. Беше си решил да не се прибира у дома. Поне веднъж седмично можеше да не го прави. Предишната вечер, а също и през нощта той си бе останал вкъщи, при Кристин. Обаче незабелязано бе придобил навика да се буди нощем, да се облича и тихичко да излиза навън. Все още се будеше дори когато не беше нужно.

Тя лежеше до него и спеше. Жълтата светлина от уличните лампи падаше върху лицето ѝ и правеше сребърната ѝ коса да изглежда златиста. Прозорецът бе леко откренат и щорите бяха раздалечени. В миналото по това време на нощта от горния етаж често долиташе музика и шум от танцуващи нозе, но сега Рита и Джакопо бяха заминали някъде. Старата къща с огромната си тежест от мръсни и разхвърляни стаи и купища бавно разлагащи се нечистотии бе празна. Двамата бяха съвсем сами. Сента дишаше тихо и равномерно. Устните ѝ бяха полуотворени и бледи като седефената вътрешност на мидена черупка.

Филип отиде до банята, за да си налее вода от увития в мръсни парцали кран, върна се обратно и затвори прозореца. Тогава видя, че Сента е будна и седи в леглото с праметнат през раменете си бял шал на ресни. Беше запалила лампата. Светлината бе ярка и безмилостна. Сигурно Сента бе сменила крушката с по-мощна. По-силната светлина показваше всяка подробност от тънещата в мръсотия стая: праха по дървения под, сивите вълма, събиращи се покрай стените и в ъглите, паяжините, тъмните точки по корнизите, нацвъкани от мухите, люлеещия се стол с разкъсана тук-там плетеница, засъхналите стари петна по килима и възглавниците. „Трябва да я изведа оттук — помисли си Филип. — Не можем да живеем така!“ На ярката светлина тлъстата муха се разбуди и с глухо жужене закръжи около лепкавото гърло на едно от шишетата.

— Сега съм съвсем будна — рече Сента. — Искам да ти кажа нещо. Спомняш ли си, че ти споменах за една моя тайна, която пожелах да споделя с теб по-късно? Става въпрос за жени, които откъват мъже...

Филип се вмъкна в леглото при нея. Искаше му се просто да спи. Знаеше, че му остават само някакви си пет часа преди отново да стане от леглото, криво-ляво да се измие и облече и да отиде на работа. Ама че глупост! Да не си донесе чисти слипове и риза! Толкова дребни, но важни неща... Виждаха му се два пъти по-смешни на фона на онова, което Сента говореше в момента:

— Знаеш, че не си ми първият мъж, нали, Филип? Искаше ми се да се бях запазила за тебе, но не стана така и нищо не може да се промени. Дори Господ не може да променя миналото. Знаеш ли, дори Господ не може... Някога бях влюбена в един човек... Е, поне аз така си мислех. Сега зная, че не е било така, защото вече познавам истинската любов... Този мъж... хм, всъщност беше момче... най-обикновено момче... Едно момиче се опита да ми го отнеме и успя до известна степен. Може би накрая щеше да се върне при мен, но аз нямаше да го искам тогава... Не и след като е бил с нея! Знаеш ли какво направих, Филип? Убих я. Тя беше първото ми убийство. Тогава използвах едната венецианска кама.

„Дали е луда... или само ме занася?“ — помисли си Филип. Какво ставаше с мозъка ѝ, та непрекъснато измисляше тези истории?!

— Изгаси лампата, Сента — каза той на глас. — Искам да спя.

13.

От стълбището се носеше миризма на развалени яйца, което означаваше, че Кристин рано-рано е започнала работния си ден със студено къдрене. Някъде Филип бе прочел, че кучетата имат милиони пъти по-добро обоняние от това на човека. Значи, ако той усещаше вонята по този начин, какво ли беше за горкия Харди?! Кутрето лежеше на стълбищната площадка и вяло размаха опашка, когато Филип мина покрай него, запътил се към банята. Щом го погледнеше, Филип се сецаше за кученцето на Арнъм, което Сента бе нарекла Абаносчо.

Беше уморен. Ако го оставеха, можеше да спи цял ден. СБЧП, както казваше баща му — Слава богу, че е петък! Черил бе влизала в банята преди него и бе използвала хавлиената му кърпа, както и собствената си. Мисълта му се насочи към онази вечер, в която я видя да отмъква някаква дреха от магазина на „Бордърс Грийн“. Той не бе направил нищо по въпроса. Не бе предприел никакви действия. Всичките му мисли се въртяха около Сента. Сента ангажираше изцяло съзнанието му и напълно го изтощаваше.

Предната вечер той дълго се колеба дали да отиде на „Гарзъс стрийт“ или не... Накрая отиде. Постави се на нейно място и си спомни как се бе чувствал, когато тя го заряза. Не можеше да понесе меката и сълзите ѝ. Нейната стая го потискаше и Филип я изведе навън. Възнамеряваше да я целува дълго, а после да я остави да си отиде вкъщи сама. Но тя се разплака, започна да го моли. Най-накрая Филип склони да я придружи и да слуша лекцията ѝ. Сента пак говореше за Арес и Афродита, за това, че двамата принадлежат към някакъв елит, за могъществото, за незачитането на законите, сътворени от човека... Не се любиха.

Сега, когато бе сам, Филип се питаше какво ще прави. Трябваше да се отърве от тези натрапчиви мисли, от тези гвоздеи, на които се поклащаха грозни черепи: малко кученце, венецианска кама и дори спирка на метрото... Трябваше да се отърве от всичко това и да

помисли за тяхното бъдеще... неговото и нейното. Имаха ли изобщо някакво съвместно бъдеще? Внезапно усети неприятно жегване — той не бе казал на никого от семейството си за Сента... нито дори на Кристин. И все пак нуждата да го сподели с близките си, преди Сента да опорочи връзката им с тези измислени убийства, беше доста настойчива. Тогава той копнееше всички да научат за тях. Мечтаеше любовта му да бъде оповестена пред другите, ангажираността му — призната от обществото.

Филип слезе долу. Цялата къща вонеше на някакъв серен препарат, който Кристин използваше, макар че вратата на кухнята бе затворена. В такава атмосфера човек не можеше дори да закуси нормално! Той отвори вратата и каза „здрости“ на възрастната дама, чиято снежнобяла коса Кристин навиваше на сини пластмасови ролки.

— Зная, че миризмата е много неприятна, скъпи, но след десет минути вече няма да я има.

— Мен също — отвърна Филип.

Той откри буркана с кафето между огромните флакони с лак за коса и две туби гел за отпускане. Какво ли отпускате с този гел?! Много къдриви коси ли? Но сред клиентите на Кристин нямаше негърки... Направи му впечатление (а как иначе?!), че гелът беше продукт на някаква компания, наречена „Абанос“. Възрастната жена, която бърбеше безспир, откакто бе влязъл Филип, сега разказваше някакъв анекдот за това как внучката ѝ гостувала на някакво семейство във Франция, което не можело да каже нито дума. Нито бащата, нито майката! Да не говорим пък за бабата и дядото. А внучетата можели да разменят само една-две думи.

— Значи и те са били глухи, горкичките?! — възкликна Кристин.

— Не, не са били глухи! Кристин, никога не съм твърдяла подобно нещо! Просто не са могли да говорят...

Филип, който само преди половин час мислеше, че никога няма да се усмихне отново, сега едва не се задави от смях с горещото си нес кафе.

— Искане да каже, че не са говорили английски, майко. Хайде, стегни се малко!

Кристин се изкикоти. Изглеждаше толкова красива, когато се смееше и естествено Филип си спомни за Арнъм. Сега вече разбираше защо той бе харесал майка му. След като допи кафето си, Филип каза

довиждане и излезе. Споменът за Арнъм отново го запрати в черната дупка на страховете и тревогите. Почти не забелязваше яркия слънчев ден и аромата от стотици цъфнали градини — такава сладостна отмора след вонята на сяра. Седна в колата, механично запали двигателя, включи на скорост и потегли. Отправи се към главния офис, където очакваше първото обаждане за деня, а това означаваше да се нареди в дългата върволица от коли, пъплеща надолу към Лондон.

Откъде можеше да знае човек, че познатите му не убиваха хора. Убийците бяха съвсем обикновени на вид... нали така? Съвсем обикновени, докато убиеха някого. Не всички убийци бяха гангстери или луди. Или, ако бяха, то те прикриваха лудостта и безразличието си към закона под маската на нормално поведение. В компания те бяха като всички останали.

Колко пъти бе чел във вестници и книги изявления на убийци за това как съпругите или приятелките им изобщо не подозират какво правят те, когато са далече от тях? Но Сента бе така мъничка, сладка и невинна като дете. Понякога, когато не му изнасяше лекция за могъществото и магията, тя говореше като седем-осем годишно дете и пъхваше ръчицата си в неговата широка длан. Филип си представяше как тя се приближава към някой мъж и тихичко хленчи от болка и страх... повдига лицето си към него, моли го да погледне окоето ѝ... Когато затвореше очи, той виждаше все тази картина. Виждаше я и върху снимките и статиите във вестниците. Спомни си как Сента влезе в стаята тогава с кепето и червената туника... А сега, като си мислеше за този миг, той внезапно се запита дали не бе видял кръв по туниката ѝ... Май че на рамото ѝ наистина имаше кърваво петно!

Мъжът отзивчиво се навеждаше, взираше се в окоето ѝ, навярно молеше Сента за разрешение да докосне лицето ѝ... После обръщаше долния ѝ клепач. Приближаваше се още повече, търсейки пращинката, а тя изваждаше стъклената кама от джоба на туниката си и с детските си ръце я забиваше право в сърцето му...

Беше ли извикал? Или само бе простенал и се бе свлякъл, подгъвайки колене... Сигурно за последен път я бе погледнал, ужасен и объркан, агонизиращ, с ням въпрос в очите... А след това се бе строполил на земята. Сетне беше дотичало кученцето му, малкият черен пинчер. Отначало той се бе втурнал към господаря си с лай, който скоро бе преминал в жален вой.

„Престани! Стига вече, Филип!“ — казваше си наум той всеки път, щом мислите му го отнасяха в тази посока. Човекът се казваше Харолд Майерсън. Беше на 58 години. Живееше по случайност в Чигуел, но това бе чисто съвпадение. Хиляди живееха в Чигуел. Невъзможно беше да отиде в полицията и да попита за Харолд Майерсън... за неговия точен адрес например. Във вестниците никога не съобщаваха такива факти. Щеше да е много подозрително, ако някой отидеше в полицията и зададеше такъв въпрос. Щяха да го питат защо иска да знае... щяха да запишат името му, а това в крайна сметка можеше да ги отведе при Сента.

„Значи вярваш, че тя го е убила? — шепнеше вътрешният му глас. — Вярваш, нали? Неспособен си да приемеш фактите. Кой ти каза, че убийците са непременно едри, силни и сурови хора? Може да са дребни и крехки. Деца също могат да извършват убийства... В някои от бойните изкуства извършителят използва собствената си слабост, за да елиминира физическата сила на жертвата: казва, че е ранен, моли за помощ...“

Имаше и още нещо, което не му бе хрумвало. Сега обаче Филип реши да поразсъждава върху него. Светофарът без друго светеше червено и всички коли чакаха. Ами ако Джерард Арнъм изобщо не се казваше така? Ами ако истинското му име бе Харолд Майерсън, но бе излъгал Кристин, за да може по-лесно да се отърве от нея?! Безскрупулните хора често го правеха. Арнъм бе постъпил безскрупулно, казвайки на майка му, че се налага да остане по-дълго в Америка, а след завръщането си я бе зарязал.

Колкото повече мислеше за такава възможност, толкова повече Филип й вярваше. В края на краищата той никога не бе анализирал подобна ситуация. Името Джерард Арнъм го нямаше в телефонния указател и бе чул само Кристин да го нарича така. Филип усети, че му прилошава. Изведнъж му се прииска да изскочи от колата, да я остави там, където си беше — по средата на „Еджуеър Роуд“ — и да избяга някъде. Да избяга, но къде? Нямаше къде да отиде и никога да не се връща. Нямаше такова място, където да може да се скрие и завинаги да се откъсне от Сента.

Арнъм можеше да е на петдесет и осем години. Някои хора изглеждаха млади за възрастта си. Той бе казал на Кристин, че е на петдесет и една, но това нищо не означаваше. Той я бе излъгал. Беше я

излъгал, че ще ѝ се обади, щом се върне от Америка... Мъж, висок метър и седемдесет би се сторил висок на дребничката Сента. Та той, Филип, беше към метър и деветдесет и стърчеше над нея почти с две глави! Ами кучето? Нали бе разсъждавал върху това и преди? Кучето беше на мисис Арнъм... тоест на мисис Майерсън. Абаносчо бе собственост на Крадли.

Рой отново бе в добро настроение. Дължеше се главно на факта, че Оливия Брет бе звъняла два пъти, питайки за Филип.

— И забележи, не те търсеше по име — рече Рой. — Онова ужасно сладко и апетитно момче, вика, с русите къдрици! Олеле мале! Де аз да имах тоз късмет?!

— Какво искаше?

— Мен ли питаш? На твоята възраст ти трябва да знаеш. Сигурно ще ти покаже какво иска, ако се отбиеш в Хайгейт по занимателно.

— Какво каза на теб, че иска? — попита Филип с едва сдържано раздражение.

— Ами не го усуква много. Каза, че иска да наглеждаш работата, когато майсторите започнат. Не мен или някой друг ахмак, неприятен за очите, а точно теб иска душичката.

Много рядко Филип влизаше в някое шумно кафене или кръчма в центъра на Лондон. Обикновено обядваше в заведенията от предградията, на път за някой клиент. Днес обаче, тъй като не бе закусвал, той усети, че е много гладен. Преди да тръгне за Кройдън, имаше нужда здраво да си хапне: два хамбургера или порция наденички с картофи. В Кройдън двете пръчки за окачване на хавлиените кърпи бяха дефектни и трябваше да се сменят. Щеше да вземе новите със себе си, и да ги сложи в багажника на колата.

В тази част на града имаше предимно офиси. Алеи и тесни улички се виеха между тях и водеха до паркинги и складове. Беше останала само една стара улица от миналото, напомняща за тераса от времето на крал Джордж с три малки магазинчета, сгущени в края ѝ. Самите магазини не бяха старинни, а съвременни капани за онези туристи, които евентуално биха минали оттук, на път за спирката на метрото на „Бейкър стрийт“. Връщайки се от паркинга, упътен се към

едно от кафенетата, в което смяташе, че няма да има много хора, Филип излезе от една странична алея и се озова на старата улица, която сякаш идваше незнайно откъде и отиваше в небитието.

Често бе минавал отгук преди, но никога не бе спирал пред магазините. Нямахше представа какво има във витрините им, но сега блясъкът на червено и синьо стъкло привлече погледа му и той се спря, за да разгледа пъстрото множество чаши, кани и вази, подредени по рафтовете.

Повечето бяха от венецианско стъкло. Най-отпред имаше чифт стъклени обеци, гердани от стъклени мъниста, стъклени статуетки на животни, галопиращи кончета, изправени на задните си крака кученца и котки с издължени вратове. Ала едно-едничко нещо го накара да затаи дъх... Не вярваше на очите си! Може би подсъзнателно точно този предмет бе привлякъл погледа му... и той бе стъклената кама.

Беше изложена в лявата част на витрината и бе пъхната за безопасност или от благоразумие, или защото законът забраняваше, в кальф от стъклоподобна пластмаса. Стъклото, от което бе направена камата, беше прозрачно и леко матирано. Острието бе дълго двадесет и шест сантиметра, а дръжката бе широка около осем сантиметра. Филип я гледаше втренчено... отначало с недоверие, а после щом я позна, изведнъж му прилоша. Как бе възможно само преди пет дни да научи, че има стъклени ками и, след като толкова пъти през това време Сента му бе говорила за тях, едва сега да ги види във витрината на магазина?!

Беше също като с думите: никога не си чувал дадена дума и един прекрасен ден някой ти я казва, а ти веднага я прочиташ в някоя книга! Такива неща нямаха разумно обяснение. Не ставаше въпрос за онези случаи, в които човек бе виждал дадена дума много пъти (или пък подсъзнателно бе знаел за стъклената кама години наред), а после изведнъж някакъв емоционален момент привличаше вниманието му върху нея. Действаше нещо необяснимо, някаква тайнствена сила, непозната на човека. Сента би го обяснила по този начин, но кой би могъл да ѝ каже, че не е права?! За Филип по-лошо беше не толкова съпадението, колкото фактът, че стъклените ками съществуваха. Сента не го бе излъгала. Не бе излъгала и за майка си, която бе исландка и бе умряла при раждането ѝ, нито пък бе излъгала за

училището по актьорско майсторство. Всъщност беше ли я хващал в явна лъжа?

Ами ако лъжите на Сента бяха просто плод на въображението му?!

Тази мисъл бе твърде ужасяваща, за да остане за дълго в съзнанието му... Филип влезе в магазина. Посрещна го някакво момиче, което с лек акцент (навярно италиански) го попита какво желае.

— Стъклената кама във витрината... Откъде е? — попита той.

— Муранска е. Венецианско стъкло. Всички стъклени фигури са от венецианско стъкло, направени по модел Мурано.

Същото име бе използвала и Сента. Той се бе постарал да го запомни.

— Не е ли опасна?

Филип нямаше намерение да обвинява някого, но момичето веднага зае отбранителна позиция.

— Човек не може да се нарани с нея. Тя е съвсем... как се казва... тъпа. Стъклото е съвсем гладко... Ето, нека ви покажа.

В едно от чекмеджетата момичето държеше десетина ками в кадифени кутии. Той с усилие докосна една от тях. По горната му устна избиха капчици пот. Филип опипа острието. Беше съвсем обло, а на върха имаше топче или нещо като стъклено мехурче.

— Че за какво му е на човек нож, който не реже?! — рече сякаш на себе си той.

Момичето сви рамене. Нищо не каза, но го гледаше все по подозрително. Филип не попита за цената, а просто върна камата в кутията и излезе от магазина. Отговорът на въпроса му беше съвсем прост — стъклото можеше да се подстри, както се остриеше метал. Вече му се струваше, че добре разбира навика на Сента да смесва истината с фантазията. Сигурно бе купила камите, но не във Венеция, а тук в Лондон.

Почти без да мисли, той зави и излезе от старата улица. Тук нямаше автобуси, нито магазини. Виждаха се гърбовете на няколко административни сгради. Внезапно пред него изникна стена, висока четири етажа и почти без прозорци. Беше служебен паркинг с табела на входа, на която пишеше, че паркингът е запазен само за служители, работещи в сградата.

Към него идваше някаква кола. Тъй като беше черен ягуар, тя веднага привлече вниманието на Филип и успя да го отвлече от болезнените му мисли. Озадачен и заинтригуван, той видя как колата влезе в едно от свободните места на паркинга и спря. Вратата се отвори и шофьорът излезе навън.

Беше Джерард Арнъм.

14.

В миналото чувствата на Филип спрямо Арнъм преминаха през няколко фази: отначало му се искаше никога да не го вижда повече, после изпитваше желание да го види и да изясни всичко, а накрая му беше вече напълно безразлично. Но доста дълго време той имаше усещането, че може да се сблъска с Арнъм всеки път, когато отиваше в главния офис. Този факт, както и вечната блъсканица в заведенията, го караше да избягва местните закусвални. Сега обаче му се стори, че няма друг на света, който би искал да види. Беше нещо като среща след дълга раздяла с някого, когото силно бе обичал. Филип едва не извика от радост, когато видя Арнъм да излиза от паркинга.

Той видя Филип малко по-късно и секунда-две се поколеба, преди да прекоси улицата. Изглеждаше смутен, но сигурно веднага бе почувствал радостта на Филип, защото по лицето му се разля усмивка и той вдигна ръка за поздрав. Изчака да минат една-две коли и се упъти към срещуположния тротоар.

Филип го приближи с протегната ръка.

— Как си? Радвам се да те видя.

По-късно, след като еуфорията му премина, Филип се зачуди колко ли смутен е бил Арнъм при такъв радушен поздрав. В края на краищата той се бе срещал с Филип само веднъж, не се бе отнесъл към него и сестрите му кой знае колко любезно, а и най-безмилостно бе зарязал майка им. Истината навярно бе, че Арнъм бе благодарен на Филип загдето можеше да забрави миналото... Или може би го смяташе за безчувствен. Каквито и да бяха мислите му, той ги прикриваше добре. Сърдечно стисна ръката на Филип и го попита как му вървят работите.

— Нямах представа, че работиш наблизко — додаде той.

— Когато се видяхме последния път, не работех тук. Тогава все още учех — отвърна Филип.

— Странно, че не сме се срещали преди.

Филип обясни, че посещенията му в главния офис не са толкова чести, но не каза, че през цялото време е знаел точно къде работи Арнъм. Настъпи кратка пауза.

— Как е майка ти? — осмели се най-накрая Арнъм.

— Добре е... Много добре.

Защо пък да не понадуе малко нещата?! Макар и да се зарадва на срещата си с Арнъм, Филип все пак не забравяше, че той е човекът, който бе зарязал Кристин. Беше спал с нея (сега Филип спокойно приемаше този факт) и беше я изоставил.

— Всъщност работата ѝ върви и тя печели много добре — додаде Филип и продължи да украсява фактите. — Има си и приятел, който доста държи на нея.

Въобразяваше ли си или Арнъм наистина се натъжи?

— Сестра ми се омъжи — каза след малко Филип.

Щом произнесе думите, той изведнъж си представи Сента в шаферската рокля и сребърните ѝ коси, разпилени върху яркочервената коприна. В гърдите му се надигна топло чувство на копнеж по нея и заглуши всичко друго, което имаше намерение да каже.

Арнъм изглежда нищо не забеляза.

— Имаш ли време да пийнем по нещо? Понякога ходя в една кръчма ей там, зад онзи ъгъл.

Ако не му предстояха посещения днес, Филип сигурно щеше да приеме. Така или иначе, той не желаше да губи повече време с Арнъм. Той бе изиграл своята роля — бе доказал съществуването си и бе позволил на Филип отново да чувства онзи блажен покой, който той смяташе, че никога повече нямаше да постигне.

— Боя се, че няма да мога. Имам бърза работа. Дори вече съм закъснял.

Чудно, че апетитът му изведнъж изчезна. Сигурно и една хапка не би преглътнал, а от мисълта за пиене направо му се повръщаше.

— Друг път тогава — рече Арнъм. Изглеждаше разочарован. След кратко колебание той смутено каза: — Дали ще е... дали ще е удобно да се обадя на майка ти? Ей така... заради доброто старо време.

— Тя си е все там — отвърна вече доста по-студено Филип.

— Да, имам телефонния ѝ номер. Аз, разбира се, се преместих.

Филип не спомена, че отдавна знае това.

— Обади й се, щом искаш — рече той и добави: — Тя много често излиза, но може да я хванеш някой път.

Внезапно Филип бе обладан от безумното желание да танцува и крещи... да крещи до небето от радост, да каже на целия свят. Идваше му да сграбчи Арнъм в прегръдките си и да се понесе с него по улицата с валсова стъпка, подобно на Рита и Джакопо, и щастливо да припява с „тра-ла-ла“, „Веселата вдовица“ или „Виенската гора“. Вместо това той протегна ръка към Арнъм за сбогуване.

— Довиждане, Филип. Радвам се, че те видях.

Филип едва се сдържаше да не тича. Вървеше стегнато и сякаш тържествено, като войник на парад. Имаше чувството, че Арнъм стои на улицата и с мъка гледа бодрото му отдалечаване. Когато обаче се обърна, преди да свие зад ъгъла, за да махне с ръка за довиждане, видя, че Арнъм си е отишъл.

Филип влезе в колата си и веднага подкара към автосервиза, обслужващ „Роузбъри Лон“, за да ги помоли да поставят радио в колата му.

Като капак на щастливото събитие, Филип очакваше да види Джоули на „Тарзъс стрийт“, седнал най-отгоре върху количката си да дъвче отпадъците, които бе събрал от боклукчийските кофи. Дори беше приготвил банкнота от пет лири, за да му я даде. Ала когато се показва иззад ъгъла на „Цезария Гроув“, той веднага забеляза, въпреки вечерния сумрак, че Джоули го няма. Ясно беше като бял ден. Макар копнежът му да види Сента да бе толкова настойчив, та изглеждаше, че не търпи отлагане дори за минута, Филип спря колата, излезе и тръгна да потърси Джоули някъде около църквата.

Портата бе заключена, а вратата на самата църква все още полуоткрехната. Филип заобиколи отзад, нагазвайки в бледозелената трева, почти непрестанно скрита от светлина между покритите с мъх надгробни плочи, наполовина забити в земята, дебелите сенки на чимширите и на няколко огромни клонести кипариса. Миришеше на плесен като от гъби, държани на влажно място дълго време. За човек с развито въображение бе лесно да си представи, че това е миризмата на умрелите. Някъде във вътрешността на църквата самотен орган свиреше погребален химн. Джоули не се виждаше никъде. Нито пък се

виждаха следи от неговото пребиваване — някоя смачкана хартийка или оглозгана пилешка кост...

Филип се върна при входа и влезе в църквата, в която нямаше никой, освен органиста. Ала и той не се виждаше. Прозорците бяха от цветно стъкло, по-тъмно и по-масивно от онова във Венецианския магазин. Единствената светлина идваше от електрическата крушка, закрепена в нещо като кандилница, окачена в апсидата. Лятната вечер бе топла, но тук бе студено и влажно. Филип изпита несравнимо облекчение, когато отново се показа навън и усети благодатната топлина на гаснещото слънце. Като приближи къщата на „Гарзъс стрийт“, Филип видя Рита да излиза от входа. Беше облечена във фрапантно къса рокля от коприна на цветя. На краката си бе сложила бели дантелени чорапи и червени обувки с високи токове. Джакопо излезе и силно затръшна вратата. Хвана Рита за ръка и двамата се отдалечиха надолу по улицата. Филип си помисли как тази нощ в малките часове те щяха да танцуват над главата му валса „Живот в рози“ или пък тангото „Ревност“. Пет пари не даваше! И двеста души да дойдеха на бал довечера, пак нямаше да го е грижа.

Той влезе в къщата и се затича по стълбите към сутерена. И... както бе правила един-два пъти в миналото по своя неизразимо очарователен начин, Сента му отвори вратата преди още Филип да пъкне ключа. Беше облечена в нова дреха... или поне нова за него: дълга почти до глезените рокля на плисета от полупрозрачна коприна в морско зелено със сребърно зелени мъниста, втъкани в плата. Тънката прозирна материя прилепваше към едрите ѝ тежки гърди и като водопад се спускаше към хълбоците ѝ, галейки бедрата ѝ с ласката на отдръпваща се морска вълна. Блестящите ѝ сребърни кичури бяха като игли или по-скоро като стоманени ножове. Сента прилепи устата си към неговата и обви врата му с детските си ръчици. Езикът ѝ се стрелна между устните му — топла, палава рибка, която след секунди само се дръпна бавно назад. Филип простена възбудено от удоволствие и щастие.

Откъде знаеше тя, че няма нужда от думи?! Те щяха да дойдат по-късно. Но откъде бе разбрала за вулканичния трус в него, за огромната промяна в чувствата и намеренията му?! Сента бе гола под тънката дреха. Тя я изхлузи нагоре и полека го придърпа на леглото до себе си. Щорите не бяха спуснати докрай. В стаята се процеждаше

бледа светлина като от някакво далечно зарево. В малка чинийка гореше ароматизираща свещица и изпускаше миризма на канела и карамфил. Откъде му бе хрумнало, че мрази тази стая, че е мръсна?! Той я обожаваше, защото бе негов дом.

— Значи ще дойдеш да живееш при мен? — рече тя.

— Мислех си за това, Сента. Нали веднъж ми каза, че си живяла в апартамента на най-горния етаж?

Тя седна на леглото, обгърна с ръце коленете си и го погледна замислено. Беше извънредно вдълбочена в себе си, като че ли пресмяташе нещо. Ако беше някое друго момиче, всъщност, който и да е друг, Джени например, Филип би помислил, че тя изчислява наема, сметките за поддръжката, мебелите... Но Сента не беше такава.

— Зная, че горе е много разнебитено, но ние ще почистим и ще го измажем. Можем и да купим някои мебели.

— Тук долу не ти ли е достатъчно хубаво, Филип?

— Главното е, че е много тясно. Не е ли смешно ние двамата да се тъпчем тук, когато в онзи апартамент може с кон да се тича? А може би мислиш, че Рита ще има нещо против?

Сента отхвърли това предположение, като просто махна с ръка.

— Рита няма да има нищо против — каза тя. — Работата е, че на мене много ми харесва тук, долу.

По детски стеснителна, Сента извърна лице встрани и додаде:

— Ще ти кажа нещо след малко.

В миг Филип се стегна и усети познатото опъване на нервите. Винаги ставаше така, когато се приготвяше да чуе някоя нова нейна лъжа или да изслуша едно от абсурдните ѝ признания. Тя се притисна към него, вкопчи се в едната му ръка и скри лице в рамото му.

— Наистина страдам от агорафобия^[1], Филип. Знаеш ли какво е това?

— Разбира се!

Ама че го ядосваше понякога! Държеше се с него сякаш е пълен невежа!

— Не се сърди. Не бива никога да ми се сърдиш. Защото не излизам много навън, нали разбираш... Обичам да живея под земята.

Психиатрите казват, че от агорафобия страдат хора, които имат в рода си шизофрения. Чувал ли си за това?

Филип се опита да не придава голямо значение на думите ѝ.

— Надявам се цял живот да сме заедно, Сента, и ти заявявам, че не смятам петдесет години да се свираме в дупка като зайците!

Не беше много смешно, ала Сента се разсмя и каза:

— Ще помисля за апартамента. Ще попитам Рита. Така става ли?

Ставаше и още как! Всичко изведнъж си дойде на мястото. Филип вече спокойно се чудеше и размишляваше върху това как вчера някои неща му се бяха видели трагични и ужасни, а днес само защото бе разговарял с един най-обикновен познат, всичко се бе изгладило до съвършенство. Той я взе в прегръдките си и я целуна.

— Искам всички да разберат за нас сега.

— Разбира се, че можеш да кажеш, Филип. Време е.

В мига, в който успя да остане насаме с Кристин, Филип ѝ каза за Сента.

— Това е прекрасно, скъпи — каза му тя.

Какво ли друго можеше да очаква?! Докато Кристин шеташе из кухнята, приготвяйки вечерята, Филип си мислеше за всичко това. Всъщност Сента бе толкова хубава в неговите очи, така прелестна и коренно различна в сравнение с другите момичета, че той очакваше отпърво нещо като благоговение, а после смайване и поздравления. Кристин прие съобщението му малко разсеяно или така, сякаш Филип излизаше с някое съвсем обикновено момиче. Хрумна му, че ако бе обявил сдобряването си с Джени, майка му щеше да е много по-въодушевена. За да е сигурен, че майка му го е разбрала правилно, той попита:

— Знаеш кого имам предвид, нали? Сента, която бе една от шаферките на Фий.

— Да, Филип. Момичето на Том. Нали ти казах: прекрасно е. Щом двамата се харесват, наистина е прекрасно.

— На Том ли?! — възкликна Филип, изненадан, че Сента може да бъде представена така, сякаш въпросът за това кой ѝ е баща, е най-важният в света.

— Том Пелхъм. Другият брат на Айрин. Онзи, на когото жена му танцува и живее с един младеж.

Какво ли имаше предвид с това „другият брат“?! Филип не я попита, а само каза:

— Точно така. Сента има свой апартамент в къщата им.

„Апартамент“ бе доста силно казано, но след месец-два можеше да стане реалност. Да й каже ли, че е срещнал и Арнъм?

Не! Щеше само да се разстрои. Сигурно някъде сред спомените си тя все още къташе картичката с Белия дом, която Арнъм й бе изпратил. Той без друго нямаше да й се обади. Сигурно се бе отказал от идеята си заради другия мъж в живота на Кристин, за когото Филип му бе споменал. Сега, след като еуфорията му бе попреминала, Филип се чудеше дали не бе провалил някакъв шанс за майка си, като бе излъгал, че тя си има приятел. Все пак Арнъм бе женен или поне живееше с друга жена. Беше твърде късно.

Двамата с Кристин седнаха да вечерят с един от нейните специалитети — сухи филии хляб, запечени с бъркани яйца, в които бяха разбити накълцано филе от риба тон и една супена лъжица лют пипер на прах. Филип не желаше да мисли за бъдещето, за това как Кристин щеше да се справя сама, като се изключеше символичното присъствие на Черил. Рано или късно обаче щеше да се наложи да помисли.

— Ще се отбия у Одри за час-два — рече Кристин, появявайки се отново в памучна рокля на цветя. Филип не си спомняше да я е виждал някога. Навярно майка му я бе измъкнала сред отдавна забравени в гардероба си дрехи. — Вечерта е прекрасна.

Лицето й грейна в усмивка. Изглеждаше щастлива. Според Филип невинността и невежеството й бяха причина за нейния слънчев темперамент. Трябваше цял живот да я подкрепя финансово, емоционално и непрекъснато да й прави компания. Външният свят не беше подходящо място за нея, дори ако се проявяваше като работа на фризьорка в някой салон. Това щеше да я съсипе. Баща му сякаш я бе защитавал и пазел зорко под крилото си. Като новоизлюпено пиленце, което никога нямаше да порасте, Кристин бе подала глава навън и се бе огледала наоколо, удивена. Понякога Филип се питаше как майка му се справя с такива най-дребни неща от ежедневието като например билет в автобуса.

Черил, която тъкмо се прибираше, сигурно се бе разминала с Кристин на прага. Филип щеше много да се изненада, ако сестра му бе влязла във всекидневната. Обаче тя не влезе, а затътри крака нагоре по стълбите. Повече от седмица бе минала, откакто за последен път бе говорил с нея. Филип знаеше, че каквото и да ѝ съобщеше за собственото си бъдеще, Черил щеше да го посрещне със студено безразличие.

Той чу стъпките ѝ точно над главата си. Сестра му беше в стаята на Кристин и ходеше насам-натам. Чу как вратата на гардероба изскърца — явно Черил го отваряше. Филип вече не се тревожеше за доброто на сестра си, а я виждаше само като излишно бремене. Като човек, който да се грижи за Кристин, тя бе повече от безполезна. Горевратата на спалнята се затръшна. Филип остана във всекидневната, но едва-едва откряна вратата. През пролуката видя как Черил слиза по стълбите и разбра, че на нея ѝ е все едно дали той ще я види или не, дали ще знае или не. Само глупак не би се сетил какво бе правила тя в стаята на Кристин. Беше отишла, за да вземе скритите там пари, да изпразни дамската чанта на майка им, по-специално онзи джоб с ципа, в който Кристин събираше бакшишите от клиентките си, а от мечето касичка, изработена от китайски порцелан, да прибере монетите от по десет и двадесет пенса.

Входната врата се затръшна. Филип почака сестра му да се отдалечи достатъчно и едва тогава подкара колата към къщата на Сента.

— Не мога да повярвам! — рече Фий. — Ти ме занасяш!

Шокът за нея бе толкова голям, че тя веднага запали нова цигара от предната, която допушваше.

— Фий, той се майтапи — обади се Дерън.

Филип бе стреснат. Той очакваше съобщението му да бъде прието с екзалтирана радост и поздравления. Сента беше братовчедка на Дерън и бе станала шаферка на Фий. Би трябвало да са извънредно щастливи да приемат в непосредственото си обкръжение още един член на този голям род.

— Ти винаги ме закачаше за Сента! — възкликна Филип. — Сигурно много добре си разбираш какво чувствам към нея.

Дерън се разсмя. Както обикновено той седеше в креслото пред телевизора.

— Какво толкова смешно има?! — сопна му се Фий.

— После ще ти кажа.

Отговорът му бе груб, но също и обезпокояващ. А Фий още повече влоши нещата.

— Значи през цялото време, докато ние гадаехме дали харесваш Сента или не и те питахме дали искаш телефонния ѝ номер, ти всъщност си се срещал и си излизал с нея?

— Тогава тя не искаше другите да знаят.

— Хм... Ами трябва да ти кажа, Фил, че намирам това за твърде недостойно. Съжалявам, но е точно така. Когато мамиш някого, ти го караш да се чувства като пълен глупак.

— Извинявай. Нямах представа, че ще го приемеш така.

— Е, сега вече сигурно няма смисъл да се вдига шум... Твърде късно е. И казваш, че тя щяла да дойде тук, за да се срещне с нас?

Филип започна да съжалява, че бе уредил тази среща.

— Мислехме, че ще е най-добре аз първо да ви кажа, а тя да дойде след около половин час. Фий, ти все пак би трябвало да я чувстваш близка. Та тя е братовчедка на Дерън!

Дерън, който бе престанал да се смее, вдигна ръка и щракна с дебелиите си пръсти.

— Хей, не може ли малко по-тихо, докато дават турнира по моникс?!

Филип и сестра му се измъкнаха тихичко и се свряха в кухнята, чиито размери бяха колкото на по-голям кухненски шкаф.

— И навярно си сгоден или нещо подобно?

— Не, не сме, но ще бъдем.

„Трябва да ѝ поискам ръката — помисли си Филип, — да ѝ направя официално предложение. Може дори да падна на колене пред нея!“

А на глас каза тържествено:

— Когато се сгодим, ще поместим съобщението в „Таймс“.

— В нашето семейство никой не е правил такива снобски изпълнения. Това значи да се фукаш! Тя ще иска ли да хапне нещо... Или да пийне? Та тук няма нищо за пиене!

— Купил съм бутилка шампанско.

Поради тясното пространство, Фий стоеше съвсем близо до него. Тя го погледна полуядосано, полусъучастнически и каза:

— Ама и ти си един умник! Защо не ни каза по-рано?!

— Шампанското е в колата. Ще отида да го взема.

През тези няколко минути на близост той би могъл да ѝ каже за Черил, обаче моментът му се видя крайно неподходящ. Помисли си, че сестра му ще му се тросне и ще се усъмни в думите му. Щеше да изглежда така, сякаш нарочно насочва упреците към Черил, за да ги отклони от себе си, тъй като щом се оженеше, той щеше да напусне къщата на Кристин. Ала Фий сърдечно го прегърна, притисна бузата си в неговата и промълви:

— Предполагам, че трябва да те поздравя, нали така?

Като извади шампанското от колата, Филип вдигна поглед и видя Сента. Тя също държеше в ръцете си бутилка вино. За първи път той я виждаше на улицата, под открито небе. Филип изпита толкова силно удоволствие, та чак дъхът му спря за миг, когато се приближи към нея и открито я целуна. Не че някой ги гледаше, но те бяха навън и го правеха явно на улицата — прегръщаха се и се целуваха, а двете студени стъклени бутилки ги разделяха така, като че ли бяха колани на девствеността.

Тя бе в черно. Това правеше кожата ѝ по-бисерно бледа, а косата ѝ по-блестяща и по-стоманено стъклена. Беше лакирала ноктите си в същия цвят, а на клепачите си бе сложила сребристи сенки. Сента пристъпваше леко на високите си токчета, изкачвайки се пред него по стълбите. Въпреки височината на токчетата си, тя бе с цяла глава пониска от Филип и макар да се изкачваше пред него по стълбите, той все пак можеше да вижда темето ѝ. Корените на косата ѝ аленееха с някакъв особен розов блясък под сребърните кичури и изведнъж Филип почувства в сърцето си трепетна нежност към нея заради чудатостите ѝ и безобидната ѝ суетност.

Той усети и нещо друго: Сента бе нервна извън дома си. Филип го забеляза, тъй като тя го бе предупредила за агорафобията си. На улицата беше по-лошо, но вече в апартамента, седнала в компанията на Фий и Дерън фобията ѝ сякаш отмина и се прояви като най-обикновена стеснителност. Дерън и Фий също изглеждаха смутени, ала Фий не го усуква много и направо издума:

— Не мога да кажа, че не сме изненадани, но ще свикнем.

Състезанието по моникс бе свършило и в момента на екрана на телевизора се мяркаха кадри от турнира по голф. Дерън изключи звука, решавайки да използва момента, и да се осведоми за семейните клюки, тоест за онова, което предстоеше на леля му Рита.

Смълчана, умислена и навела срамежливо глава, Сента пиеше от шампанското си. Тихичко поблагодари на Фий, когато тя вдигна тост за нея и за Филип, които „макар и още несгодени“, скоро щяха да бъдат. За първи път Сента идваше в семейното жилище на Дерън и Фий, но когато Фий я попита дали иска да го разгледа, което със сигурност нямаше да трае дълго, защото оставаха само малката спалня и банята, Сента поклати отрицателно глава в смисъл на: „Не, не сега! Някой друг път“. Дерън, който се държеше за старата си шега като куче за кокал, отново каза, че от медения си месец не е взимал вана, но Сента би могла да вземе душ, ако иска.

В колата, докато караше към „Тарзъс стрийт“, Филип усети, че се задушава и че след миг ще се пръсне, ако не ѝ направи официално предложение. Ала той не желаше някой светъл ден, може би след двадесет години, когато щяха да честват годишнина от сватбата си, Сента да си спомни, че ѝ е направил предложение в колата, в някакво предградие на северен Лондон.

— Къде отиваме? — попита го Сента. — Ние не отиваме към „Тарзъс стрийт“... Филип, ти да не би да ме отвличаш?

— За цял живот — отвърна ѝ той.

Филип караше по посока на Хампстед Хийт. Не беше много далече. Голяма кръгла луна бе изгряла на небосклона с цвета на нейните коси. От „Спениърдс Роуд“ сви надолу към Долината на здравето, остави колата и я поведе към началото на горичката. Беше развеселен от хрумването си, защото Сента явно мислеше, че я е довел тук в тази топла, лятна нощ, за да прави любов с нея на открито. Тя послушно сложи детската си ръчица в неговата и се остави на него да я води. На лунната светлина тревата изглеждаше бяла, а пътеката — тебеширена. Сенките под дърветата обаче бяха черни. Сигурно имаше и други хора наоколо, но бе тихо като в някое малко селце на край света и закътано като в подземната ѝ стая.

Щом се сети, че трябва да коленичи, Филип веднага разбра абсурдността на положението. Сента щеше да го помисли за луд. Той хвана двете ѝ ръце, вдигна ги и ги притисна до гърдите си. Надникна в

зеленикавите ѝ, широко отворени очи и видя в тях да се отразяват две луни. С тържествен тон, както навярно някога бе говорил неговият працядо, а и както сигурно бе прочел в някоя книга, Филип каза:

— Сента, искам да се оженя за теб. Желаш ли да бъдеш моя съпруга?

Тя се усмихна едва-едва. Филип знаеше, че тя не бе очаквала точно това, но когато отговори, гласът ѝ бе топъл и мелодичен:

— Да, Филип, ще се омъжа за теб. Много искам да се омъжа за теб.

Сетне повдигна лице към него. Той се наведе и я целуна по устата, но съвсем благопристойно. Кожата ѝ бе като от мрамор. Ала Сента бе мраморно момиче, което някой древен бог се канеше да превърне от каменна статуя в жива жена. Филип вече чувстваше топлината, която струеше изпод студената плът. Тя леко се отдръпна и каза много тържествено, без да откъсва очи от него:

— Ние сме създадени един за друг, откакто свят светува.

Тогава целувката ѝ стана по-настойчива, а езикът ѝ докосна вътрешността на устните му.

— Не тук, Сента. Нека да си отидем вкъщи — каза ѝ той.

Едва в малките тъмни часове на нощта Филип разбра защо по средата на онази толкова романтична сцена, сътворена от него, в мига, когато я бе помолил да му стане жена, между тях бе пропъзляла някаква неловкост, която бе омърсила всичко. Сега вече знаеше защо. Беше заради самата сцена или по-скоро заради декора. Той сякаш отразяваше съвсем точно обстановката на случилото се между нея и Джерард Арнъм на друга поляна и под други дървета. Тъкмо когато се бе навел да погледне в очите ѝ и ѝ бе заговорил съчувствено и нежно, тя бе сграбчила стъклената кама и я бе забила право в сърцето му.

Жълтата светлина от уличните лампи струеше през прозореца, очертавайки два светли правоъгълника върху тъмнокафявата покривка на леглото. Над главата си той чуваше „Валс на кълкърите“ и шума от стъпките на Рита и Джакопо, които се въртяха в кръг из стаята. Сигурно бе съвсем полудял, щом непрекъснато мислеше за разни глупости от миналото. Та нали бе срещнал Арнъм и бе говорил с него?! Нима не бе видял със собствените си очи, че човекът е жив и здрав?!

Все пак, когато бяха там горе на хълма, Филип бе усетил щастието ѝ, бе разбрал, че Сента се радва, загдето е с него, ала бе почувствал и уплахата ѝ от откритото пространство и необятната нощ. Как изобщо си представяше някой като Сента да извърши насилие под открито небе?! Откритите пространства бяха опасни за нея.

Сента бе положила среброкосата си глава върху възглавницата до него. Спеше дълбоко. Бе напълно сигурна и защитена тук под земята и шумът от танцовата музика изобщо не я безпокоеше.

Филип чу как стъпките горе приближиха до прозореца и там изведнъж музиката спря. Чу се тих, звучен смях... Навярно Джакопо бе хванал Рита, завъртайки я в бърз пирует.

[1] Страх от открити пространства. — Б.пр. ↑

15.

Филип доведе Сента на гости при Кристин. Почти свенливо Сента протегна лявата си ръка, като малко паленце, повдигащо лапа, за да покаже годежния си пръстен — сребърна антика от Викторианската епоха с два лунни камъка. Той ѝ го бе подарил в деня преди появата на съобщението за годежа им във вестника. Когато бе в компания Сента беше много мълчалива. Отговаряше само с „да“ и „не“, като от време на време нарушаваше тишината, за да каже също „моля“ и „благодаря“. Филип се опита да си спомни как се бе държала на сватбата на Фий — освен сега, единствено тогава я бе виждал в компанията на други хора. На сватбата тя бе доста приказлива. Беше съвсем различно момиче — спираше се с хората, запознаваше се... Той си спомни как малко преди да тръгне, я бе видял да се смее и разговаря с двама-трима приятели на Дерън. Ала Филип нямаше нищо против сегашната ѝ мълчалива смиреност, щом приказките, усмивките и цялото ѝ оживление бяха запазени единствено за него, когато останаха насаме в стаята ѝ.

Двамата останаха при Кристин около час. Беше неделя и Черил също си бе вкъщи. Филип хвърли поглед на цветната притурка към неделния вестник и попадна на статия за камите от стъкло „Мурано“. Имаше две снимки. Едната беше на стъклена кама в уголемен размер, а другата представяше как хората се забавляват на снежния карнавал във Венеция. Той рязко затвори брошурата, като че ли беше попаднал на груби порнографски снимки, които жените не биваше да виждат. Кристин целуна Сента на сбогуване. Незнайно защо Филип изпита страх, че Сента ще се дръпне назад. Ала за негова най-голяма радост тя повдигна едната си буза към Кристин, наклонила леко глава и сладко усмихната.

Предложението му да отидат на гости у баща ѝ срещна упоритата ѝ съпротива. Сента твърдо настояваше на своето: Том Пелхъм бе имал достатъчно късмет, че фамилното му име се бе появило във вестниците по такъв достопочтен начин, при това, без да даде нито едно пени. Не той, а Рита я бе отгледала. Понякога Сента не

го бе виждала с месеци. Рита ѝ бе дала безплатно жилище. Тя обаче не желаше да съобщава и на втората си майка. Сама трябваше да разбере. Рита се бе променила, откакто ходеше с Джакопо.

При първия магазин за вино, Сента пожела да слязат от колата и да закупят провизии. Беше стояла на открито достатъчно дълго. Филип бе намислил да я заведе да хапнат в „Замъка на Джек Стрo“ и да я запознае с Джеф и неговата приятелка. Беше планирал всичко предварително. Възнамеряваше след това да я заведе в Хампстед, да поседнат в някоя кръчма, където той може би щеше да срещне някои свои приятели от колежа. Те често идваха там в неделя вечер.

— Опитваш се да ме излекуваш от фобията ми, като прекалено много ме излагаш на показ — рече му Сента, усмихната. — Нима не бях послушна? Не се ли постарях заради теб?

Филип отстъпи, но при едно условие: поне този път да купят нещо свястно за ядене. Понякога наистина се тревожеше за нея, като я гледаше как живее само от въздух, вино и от време на време по някой шоколадов бонбон. Сента го чакаше притихнала, скръстила ръце, докато той опустошаваше супермаркета на „Финчли Роуд“, купувайки бисквити, хляб, сирене и плодове. Филип бе забелязал, че когато бе навън, Сента или гледаше в земята, или поглеждаше встрани крадешком.

Излязоха на „Гарзъс стрийт“ откъм Килбърн. Наоколо гъмжеше от хора — седяха по оградите, облягаха се, стояха прави, шушукаха си, навеждаха се през прозорците и подвикваха, подпираха се на первазите... Най-обикновена лятна вечер в едно от Лондонските предградия. Из въздуха се носеше остра миризма на бензин, разтопен асфалт и готварски подправки. Филип започна да се оглежда за Джоули, както правеше винаги. Стори му се дори, че го видя на ъгъла на „Цезария Гроув“. Но не беше Джоули, а някакъв друг човек — помлад и по-слаб. Той крачеше безцелно по улицата, прибрал всичкото си „богатство“ в две брезентови торби.

Когато слязоха от колата с тежките пакети храна и още по-тежките запаси от вино, Сента го попита за кого се оглежда.

— За Джоули — отвърна ѝ той. — Старецът с количката... Отрепката, както навярно го наричаш ти.

Тя го изглежда по много странен начин — някак крадешком. Миглите ѝ бяха много дълги и гъсти и на фона на нежната бяла кожа

под очите ѝ приличаха на метли. Сента придърпа назад сребърния кичур, паднал върху бузата ѝ, а годежният пръстен с лунните камъни блесна на ръката ѝ.

— Сигурно нямаш предвид стареца, който често седеше пред нашите стълби? Онзи, който понякога нощуваше в двора на църквата?

— Защо... Точно него имам предвид.

Двамата влязоха в къщата и заслизаха по стълбите към сутерена. Сента отключи вратата. На тази стая стигаше да бъде затворена само час-два, за да стане непоносимо влажна и задушна. Тя измъкна едната бутилка от плика, който Филип остави върху леглото, и посегна за тирбушона.

— Но той беше Джон Крусифър!

В първия момент името не му подсказа нищо.

— Кой?! — попита Филип.

Сента се разсмя. Лек, звучен, мелодичен смях...

— Би трябвало да знаеш, Филип. Нали ти го уби?

Изведнъж стаята сякаш се раздвижи. Подът се надигна към него — така, както става винаги, когато човек отмалее. Той докосна чело със студените си пръсти и приседна на края на леглото.

— Искаш да кажеш, че онзи старец, чието име беше Джоули, и който се въртеше тук, е мъжът, убит в Кензал Грийн?

— Точно така — отвърна Сента. — Мислех, че знаеш.

Тя наля щедро от виното в една от стъклените чаши, които не бяха мити от последния „Ризлинг“, и добави:

— Сигурно си знаел, че той е Крусифър.

— Мъжът, който бе убит... — Филип говореше бавно, като в несвяст. — Той се казваше Джон.

— Джон, Джони или Джоули... Е, и? — рече Сента леко раздражена, но усмихната. — Това беше нещо като прякор.

Върху долната ѝ устна блесна капка вино, подобно на мъничък диамант.

— Не си ли го убил именно защото е Крусифър? — попита го тя.

Гласът му бе съвсем слаб като на тежко болен човек.

— Че защо?

— Пийни малко — рече Сента, подавайки му бутилката и още една мръсна чаша.

Филип ги взе механично. Хванал бутилката в едната си ръка, а чашата в другата, той се втренчи в Сента с празен поглед.

— Мислех, че си се спрял на него, защото е мой враг — обади се отново тя.

Случи се нещо ужасно. Лицето ѝ пак бе същото — бяла, нежна кожа, бледи, полуотворени устни, но от нейните очи надничаше лудостта. Филип не би могъл да каже откъде разбра, защото в живота си не бе познавал нито един човек, който да има дори едва забележими психически отклонения. Но сега бе сигурен — това си беше чиста лудост! Истинска и ужасяваща! Сякаш там бе седнал самият дявол и гледаше с нейните очи. Ала това бе и погледът на Флора — далечен, езически, не познаващ морала.

Филип употреби цялата си психическа енергия, за да се овладее. Той дори се докосваше, за да не загуби съзнание.

— Как така твой враг, Сента?

— Веднъж ми поиска пари... А аз нямах да му дам. И тогава той започна да вика след мене, да прави забележки за дрехите ми и... за косата ми. Не помня какво точно каза, но беше много обидно.

— Защо мислиш, че съм знаел за всичко това?

Тя се сгуши в него и промълви:

— Защото знаеш онова, което е в ума ми, Филип. Ние сме вече толкова близки, че можем да четем мислите си, нали?

Той извърна очи встрани. После се насили да я погледне отново. Лудостта я нямаше. Беше си въобразил. Сигурно въображението му го беше подвело. Той напълни повторно чашата ѝ сетне наля и на себе си. Сента започна да му разказва за прослушванията, на които щяла да се яви през идната седмица, за да получи роля в някакъв телевизионен сериал. Нови измислици, но безвредни... ако изобщо можеха да се нарекат така. Двамата седяха един до друг на леглото в задушната стая, огрени от мръсната, яркожълта светлина. За първи път не му се искаше да отвори прозореца. Завладя го някакъв суеверен страх, че някой може да ги подслуша. А никой не биваше да чува думите им.

— Сента, чуй ме! Нека никога повече не говорим за убийства... Нито дори под формата на шега или като фантазия! Искам да кажа... Убийството не е шега и не може да бъде!

— Но аз не съм казвала, че е шега! Никога не съм казвала такова нещо!

— Не, но ти измисляш разни истории и се преструваш... Аз съм същият. И аз започнах да се държа като тебе. Ти се престори, че си убила някого, аз също се престорих на убиец, но сега това няма значение, защото ние всъщност не сме убивали никого, нито пък сме вярвали, че някой от нас би могъл да го направи. Но за нас двамата е много лошо да си приказваме така, сякаш всичко това е истина. Не разбираш ли?! Лошо е за психиката ни!

Само за секунда Филип сякаш видя отново демона в очите ѝ.

Дойде, тихичко се изкиска и пак изчезна. Сента мълчеше. Филип се приготви за яростна нападка, както тогава, когато за първи път се усъмни в думите ѝ, ала тя мълчеше... Отметна глава назад, изпивайки наведнъж останалата глътка вино, после го погледна и протегна към него празната си чаша.

— Никога повече няма да го споменавам — каза тя най-накрая. — Разбирам как се чувстваш, Филип. Ти си твърде традиционен... все още. Зарадва се, когато разбра, че живеея при майка си, нали? Защото така нещата изглеждат съвсем прилични. Стана ти хубаво, когато си намерих добра работа. Със семейство като твоето как ли би могъл да бъдеш по-различен?! Ти си възпитан в строга праволинейност и няма да се промениш само за няколко месеца. Но сега ти ме чуй! Онова, което направихме, за да докажем любовта си един към друг беше ужасно нещо и аз го разбирам. Разбирам, че е ужасно и осъзнавам, че за тебе ще е по-леко, ако погребем миналото. Докато ти знаеш, че не е възможно да променим миналото, няма да е нужно да говорим за това.

— Ако ще пиеш всичкото това вино, по-добре е да хапнем нещо — рече малко грубо Филип. — Хайде да ядем.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че пия много, Филип?

Първите симптоми на свадата бяха вече налице. Филип обаче ги познаваше и знаеше как да се справи с тях.

— Не, разбира се! Но мисля, че не ядеш достатъчно, а аз искам да се погрижа за теб, Сента.

— Да, грижи се за мен, Филип! Грижи се... — Тя се обърна и се вкопчи в раменете му. В очите ѝ се четеше страх. — Но нали няма да ядем сега? Моля те, нека да не го правим сега! Искам да ме любиш!

— Аз наистина те любя — рече Филип и остави чашата си. Взе нейната от ръката ѝ, сложи я на масата, прегърна Сента и я повали върху кафявата покривка.

Тази нощ той отново се прибра вкъщи в малките часове на нощта. Беше възнамерявал да поговорят за бъдещето си. Заедно ли щяха да живеят в апартамента на най-горния етаж? Беше ли мислила за това Сента, както бе обещала? Трябваше ли да определят датата на сватбата за догодина? Можеше ли тя да измисли нещо, което да реши проблема с Кристин, а също и с Черил? Двамата почти не говориха, а правиха любов почти цялата вечер. По едно време Филип стана да хапне нещо и отиде да се измие на чешмата.

Като се върна, той отвори прозореца, за да влезе малко чист въздух в прашната и задушна стая. Тогава видя, че Сента е седнала в леглото и е започнала втората бутилка вино. Тя алчно протегна ръце към него и го придърпа в леглото.

Филип потъна в дълбок сън. Спа като труп — изтощен, но напълно спокоен. Бъдещият живот със Сента му се виждаше като славен низ от дни на копнеж по нея и нощи, изпълнени със страстна любов. Любовните им актове ставаха все по-добри с времето и на нея ѝ харесваше също толкова, колкото и на него. Трудно беше да си представи човек, че сексуалната им връзка би могла да бъде по-съвършена, отколкото бе сега, както Филип бе казал още преди три седмици и все пак тя беше станала по-добра. Когато будилникът иззвъня, той се събуди и посегна към нея, но тогава осъзна, че е в собственото си легло и че нея я няма. Това го накара да се почувства ограбен.

Отивайки на работа (предстоеше му едно досадно посещение в дома на Оливия Брет), Филип се скастри мислено за това, че си бе въобразил симптоми на невроза у Сента. Шокът бе виновен. За това, разбира се... Причината бе шокът от откритието, че Джон Крусифър бе всъщност Джоули. Горката Сента! Беше му съобщила най-обикновен факт, за който сам той би трябвало да се сети. Но Филип прекалено се разстрои и прехвърли върху нея собственото си истерично настроение. Та нали това явление бе известно и на психолозите?! Те го наричаха проекция.

Съвсем логично беше Сента да му повярва, че той е убил Джоули. В края на краищата сам Филип ѝ го бе казал. Колкото фантастично и глупаво да му се струваше сега, той наистина ѝ бе

заявил, че е убил стареца. Тя естествено му повярва. Нима той не бе същият?! Филип още помнеше как по едно време той също мислеше, че Сента е убила Арнъм. А след това пак имаше периоди, в които вярваше и други, в които не вярваше. Всичко това потвърждаваше казаното от него, че тези измислици действат зле и на двамата, като подкопават устойчивостта на психиката им. Поне на неговата действаше зле винаги, щом си помислеше, че неговата Сента не е съвсем нормална.

Обаче Джоули... Филип откри следното: беше му ужасно неприятно, че Джоули всъщност беше убитият от Кензал Грийн. Фактът, че се бе представил пред Сента за неговия убиец, правеше тази мисъл още по-противна. Сега му бе невъзможно да си представи какво го бе подтикнало към това. Ако тя наистина го обичаше, а то без съмнение бе вярно, то Сента би трябвало да осъзнае, че няма никаква нужда от измислени доказателства за любов. Просто трябваше да не се поддава на капризите ѝ и да изтърпи едно-две нейни избухвания. Филип дори изпита мимолетно угризение на съвестта, загдето, макар и мислено бе употребил такива изрази във връзка със Сента, като много добре си представяше как тя би реагирала. Но как иначе можеше да опише онова, което се бе случило?

С твърдението си, че е убил Джоули, той по някакъв начин се чувстваше съпричастен към неговата смърт. Дори по-лошо. Отчасти Филип си бе приписал вината за това, беше станал съучастник след извършване на деянието. Беше се поставил редом с убиеца на Джоули, в същата категория...

С тези тревожни мисли Филип изкачи стълбите пред къщата на Оливия Брет и бе приет от самата актриса. Споменът за ласкателните думи, които тя бе казала за него, го накара да се чувства неловко в компанията ѝ.

Носеха се разни истории за самотни жени, които просто чакали да попаднат на някой като него... жени, които направо вкарвали в спалнята си консултанта, ръководителя на строежа или пък монтьора... Или пък изведнъж се появявали съвсем голи. Досега такова нещо не му се бе случвало, но още имаше време.

Оливия Брет носеше бял домашен халат, с много къдри, но не беше прозрачен. Тя ухаеше на цитрусови плодове, стояли дълго под слънчевите лъчи.

Оливия настоя да върви след него нагоре по стълбите и той се зачуди какво ли щеше да прави, ако усетеше ръката ѝ да го милва по врата или пръста ѝ да минава по гръбнака му. Ала тя не го докосна. Филип не искаше да мисли за нея. Щеше му се Оливия да е просто един автомат и да представи исканията си по най-практичния и неутрален начин. Тя го въведе в изтърбушената наскоро баня и застана зад него, докато Филип правеше чертеж на електрическата инсталация.

— О, скъпи! — рече Оливия. — Не зная дали са ти казали, но аз промених решението си. Искам да ми сложите вграден душ, който пръска вода от стената!

— Да, записал съм си.

— Показах снимката от брошурата ви на моя приятел и знаеш ли какво ми каза той? Каза, че това е джакузи^[1], и прилича на някой, който пикае.

Филип бе шокиран. Не от думите ѝ, а от това, че изобщо ги каза, и то на него. Той обаче нищо не отвърна, макар да знаеше, че би трябвало поне да се усмихне с разбиране. Извади метъра и се престори, че измерва нещо в срещуположния край на банята. Когато се обърна, Филип видя, че тя го гледа пресметливо. Несъзнателно той я сравняваше със Сента. Нямаше как да не забележи колко сбръчкано, изпито и мазно бе лицето ѝ в сравнение с чистата, нежна и кадифена кожа на Сента. Дълбокото деколте на пеньоара ѝ с английска бродерия изглеждаше съсухрено и на петна, сравнено с бялата Сентина гръд.

Филип се усмихна учтиво и каза:

— Е, това беше всичко. Няма повече да ви безпокоя, докато електротехникът не свърши работата си.

— Имаш ли си приятелка? — попита го тя.

Той се слиса. Тонът ѝ бе груб и пряк. Филип усети как лицето му пламна. Тя пристъпи към него.

— От какво се боиш?

Изведнъж му хрумна нещо гениално. Беше заслужено възмездие за всички онези случаи, в които би трябвало да каже нещо остроумно, но точният отговор му хрумваше десетина минути по-късно. Думите му долетяха на крилете на чистото вдъхновение.

— Боя се, че съм сгоден — отвърна той. — Ще се женя.

С тези думи Филип мина покрай нея, усмихна се учтиво и заслиза по стълбите. Не бързаше. Тя излезе на стълбищната площадка.

За миг той изпита съжаление, но да се проституира заради „Роузбъри Лон“ със сигурност беше много над изискванията за лоялност към фирмата.

— Довиждане засега! — провикна се Филип. — Сам ще изляза! Няма нужда да ме изпращате...

Този фарс доста го развесели. Беше се справил добре. Освен това за малко бе забравил историята с Джон Крусифър, наречен още Джоули. Реалният свят, или поне една съвсем различна действителност му се бе представила. Сега Филип виждаше, че смъртта на Джоули няма абсолютно нищо общо с него. Всъщност малките му дарения сигурно бяха направили края му по-лек.

Когато стигна главния офис, той остави колата на служебния паркинг. Беше един часа и десет минути — тъкмо времето, през което, ако отидеше да обядва някъде, можеше отново да се натъкне на Арнъм. Именно по тази причина Филип избягваше уличките, водещи към авенюто с къщи в стил от времето на крал Джордж. Или поне така си повтаряше наум. Обаче не беше заради това. Истинската причина беше, че искаше да избегне магазина за венецианско стъкло с камите от стъкло „Мурано“.

Цял живот името Мурано или дори думата кама щяха да извикват неприятни спомени в съзнанието му. Това бе още едно добро основание да отучи Сента от фантазирането ѝ. Сега в живота му имаше огромни участъци, които Филип се стремеше да избягва: районът на Кензал Грийн, името Джоули, както и името Джон, кучета пинчери, Венеция и стъклени ками, малки полянки... Разбира се, времето щеше да промени всичко, щеше да заличи всички тези спомени от миналото.

Той тръгна в обратна посока и навлезе в една оживена улица, където амбулантни търговци предлагаха сувенири на туристите. Филип не би и сънувал дори да си купи нещо от тези сергии. Би ги отминал без изобщо да ги поглежда. Той приближи до една от тях, на която бяха изложени тенис фланелки, върху чиито предници бе щампована лондонската кула. Имаше мечета играчки в гумени престилки и чаени салфетки с принца и принцесата на Уелс, изобразени върху тях. Наоколо гъмжеше от хора и Филип почти не можеше да напредва. Той бе принуден да застане на едно място и за миг си помисли, че след

секунди ще стане свидетел на нападение върху продавача и сергията му.

На платното, оградено с двойна жълта линия, до тротоара спря кола и от нея изскочиха двама мъже. Бяха млади и приличаха на бандити. Едри и мускулести, с ниско остригани глави и кожени якета с ципове, като на Черил, двамата се приближиха към сергията от двете ѝ страни. По-едрият и по-възрастен мъж каза на продавача:

— Значи сигурно си имаш разрешително за тая работа, а?

Филип веднага разбра, че мъжете не са бандити или престъпници, а полицаи.

Преди никога не бе гледал на полицаите със страх, а и онова, което чувстваше сега, не беше точно страх. Бе по-скоро някакво усещане за необходимост от повишено внимание спрямо тях. Докато гледаше как двамата стоят надвесени над търговеца на сувенири, а той тършува из джобовете на самото си, окачено отстрани на сергията, Филип се сети за Джоули и неговата смърт. Сети се как всъщност каза, че той го е убил. Разбира се, каза го само пред Сента, което в този случай беше без значение, но все пак беше признание за убийство. Възможно бе единият от двамата полицаи, който в момента с навъсено чело оглеждаше разрешителното на търговеца, да е от екипа, работещ по убийството на Джоули. Защо бе допуснал да бъде въввлечен в тази игра на Сента? Защо изобщо бе участвал в нея?!

Филип си купи сандвич и чаша кафе. Докато се хранеше, той се опита да се върне назад във времето, за да види какво точно се бе случило през изминалите няколко седмици. Спомни си как Сента се бе отдръпнала от него, лишавайки го от любовта си, и как, за да я спечели отново, той бе признал убийство, което всъщност не бе извършил... Не би го извършил и в най-грозните си кошмари, защото мразеше такива работи. Беше много по-лошо от онова, което Сента бе направила. Тя просто си бе измислила убийство. Сега Филип не можеше да разбере защо и той не бе постъпил като нея... Защо не се бе сетил, че и най-невероятната измислица ще свърши работа. Кое го бе накарало да мисли, че е необходимо да поема отговорност за истинско убийство? Той се чувстваше омърсен от него. Ръцете му бяха сякаш изцапани и той разтвори дланите си върху жълтата пластмасова повърхност на масата в кафенето, за да ги огледа. Струваше му се, че ще забележи

частици от пръстта около черквата в порите на кожата и засъхнала кръв под ноктите си.

Докато се качваше с асансьора към кабинета на Рой, Филип се сети как Джоули го бе нарекъл „бащице“. Това му харесваше... Харесваше му чувството за хумор, което Джоули бе успял да запази, въпреки ужасния си начин на живот. Разбира се, не беше много хубаво от негова страна, че бе обидил съвсем младо момиче само загдето не му бе дала пари. Филип се зачуди защо Джоули бе отишъл в Кензал Грийн... Дали там нямаше център за раздаване на храна на бедните?

Рой работеше по някакъв проект за пълно преустройство на апартамент и бе очевидно, че е обхванат от мрачно настроение.

— Какво правиш тук, дявол да го вземе?!

— Ами... дойдох да те видя. Нали каза да дойда към два часа?

— Казах да бъдеш в Чигуел в два часа и да разбереш защо онази Рипъл все още е недоволна от мраморния си кютук! Нищо чудно, че тази компания бързо отива на майната си, щом дори един келеш, който е на най-долното стъпало на социалната стълбица, не си върши работата навреме!

Филип бе сигурен, че Рой не бе споменал нищо за мисис Рипъл, но не можеше да спори с него. Нямаше нищо против да го наричат келеш, но от „последното стъпало на социалната стълбица“ го заболя много.

Пътуването до Чигуел трая дълго. Беше започнал да вали проливен дъжд. Такова време винаги затрудняваше движението по пътищата. Колите и камионите пълзяха едва-едва през Уонстед и когато Филип позвъни на вратата на мисис Рипъл, беше вече почти три часа. Тя беше с една приятелка на име Пърл. Двете успяха криво-ляво да отворят. Филип имаше усещането, че едновременно са сложили ръце върху дръжката на бравата, като в някакъв ритуал. Изглеждаха така, сякаш дълго време са го чакали зад вратата.

— Тъкмо вече се бяхме отказали да ви чакаме, нали Пърл? — рече мисис Рипъл. — Ние сигурно сме много изостанали и наивни, защото все още се ръководим от някои старомодни правила, според които два часа означава два часа.

— Много съжалявам, мисис Рипъл. Получи се недоразумение. Няма виновни, но всъщност аз едва преди час разбрах, че трябва да съм тук.

— Щом като най-сетне дойдохте, по-добре елате веднага горе — рече кисело мисис Рипъл. — Най-добре ще е, ако можете да ми обясните защо аз трябва да понасям скапания боклук, който ви е хрумнало да инсталирате в банята ми!

Пърл също се качи горе. Тя достатъчно много приличаше на мисис Рипъл, за да бъде нейна сестра, но бе по-пищна и по-богато украсена нейна версия. Изглеждаше така, сякаш мисис Рипъл бе стандартният модел, а Пърл — модел „де лукс“. Косата ѝ бе черна и къдрава като козината на неподстриган пудел, а плътното прилепналата по тялото ѝ копринена рокля бе яркосиня на цвят. Тя се спря на прага на банята и театрално възкликна:

— Колко каза, че си платила за тази работа, скъпа?

Мисис Рипъл отговори без никакво запъване. Сцената изглежда бе репетирана, докато го бяха чакали.

— Шест хиляди петстотин четиридесет и две лири и деветдесет и пет пенса.

— Пладнешки обир! — възкликна Пърл.

С треперещ показалец мисис Рипъл посочи горната част на мраморната седалка. Приличаше на героиня от аматьорска театрална постановка, която сочи към някакъв дух зад кулисите. Филип огледа повърхността и забеляза миниатюрната пукнатина в една от белите ивици на мрамора. За негова най-голяма изненада и неудоволствие Пърл го хвана за китката и придвижи дланта му така, че той да усети пукнатината с върха на показалеца си.

— Но това не е дефект или пък някаква повреда, мисис Рипъл — каза Филип като се постара по най-деликатния начин да освободи ръката си, без да засегне Пърл. — Такава е природата на този камък. Той е естествен материал. Не е пластмаса, която би могла да има идеално гладка повърхност.

— Не би трябвало да е пластмаса — рече мисис Рипъл, — особено като се има предвид колко платих за него.

Филип с удоволствие би ѝ казал, че тя сама бе избрала мраморната табуретка от специалната брошура с цветни фотографии и сама бе огледала мраморните мостри, които ѝ бяха предложени. Но такъв подход щеше само да предизвика допълнителни усложнения и в крайна сметка нямаше да има никакъв ефект. Вместо това той се опита да я убеди, че всеки неин гост щеше веднага да оцени високото

качество и класа на банята ѝ точно по тази малка пукнатина в мрамора, която бе неопровержимо доказателство, че материалът не е фалшификат. Само че пред мисис Рипъл такива не минаваха. Тя искаше мрамор, разбира се... Да, това беше мрамор, но тя искаше парче с всичките му там ивици и без каквито и да било пукнатини.

Не смеейки да обещае, че ще могат да ѝ доставят такъв мрамор, а още по-малко пък че ще ѝ го монтират безплатно, Филип обеща да направи всичко възможно и лично да ѝ се обади след ден-два.

— Или след седмица-две — обади се заядливо Пърл.

Дъждът бе спрял. По пътя имаше локви, които като огледала блестяха ослепително на слънцето. От паважа се вдигаше пара. Филип подкара надолу по улицата, сви в първата пряка и се отправи към квартала, в който живееше Арнъм. Гумите на колата вдигаха фонтани от водни пръски, слънцето го заслепяваше и ако не бе намалил скоростта, за да дръпне сенника, Филип сигурно щеше да сгази котката, която притича пред колата му, подгонена от някакво кученце. Той изви волана и с все сила натисна спирачката. Автомобилът се завъртя по мократа и хлъзгава повърхност и с калника си навярно леко закачи кутрето, защото то изквича и се търкулна встрани.

Беше фокстериер, бял и пухкав. Филип го вдигна от земята. Изглежда на кученцето нищо му нямаше, защото докато го опипваше за някоя счупена кост, то радостно близна Филип по лицето. Жената или приятелката на Арнъм слезе по външните стълби и застана при градинската порта. Изглеждаше по-възрастна в сравнение с последния път, когато я бе видял, и по-слаба. Но тогава той я бе видял през стъклото. Тук, на ярката слънчева светлина жената изглеждаше мършава, грозна и стара.

— Изневиделица изтича пред колата ми — рече Филип. — Смятам, че нищо му няма.

— Сигурно сте карали с голяма скорост — каза студено тя.

— Не, не мисля така — отвърна Филип. Беше му омръзнало да го обвиняват в неща, които не бе извършил. — Карах с около четиридесет километра в час заради хлъзгавия път. Ето, вземете го.

— Това куче е чуждо. Защо решихте, че е мое?

„Защо наистина?“ Защото просто само тя бе излязла навън? Или пък защото Филип подсъзнателно свързваше Арнъм с куче? Но онова

пале беше пинчер. Така го бе измислила Сента! Арнъм не обичаше кучета и никога не бе имал куче.

— Чух как изскърцаха спирачките ви — рече жената — и излязох да видя какво става.

Тя изкачи обратно стълбите, влезе в къщата и затвори вратата.

Филип все още държеше кутрето, което сладко се бе сгушило в ръцете му. Той прочете етикета на нашийника: името на фокстериера беше Уиски, а на собственика му Х. Спайсър. Живееше през три улици от къщата на мисис Рипъл. Филип закара кучето на стопанина му. Предложиха му пет лири за награда, но той отказа.

Като се върна при колата обаче, Филип се замисли. Каква бъркотия само причиняваше измамата! В човешкия мозък настъпваше истински хаос, всичко се объркваше и вече не се знаеше кое е истина. Съдейки по думите на Сента, той бе направил някои заключения. Те се основаваха на нейната версия. Разказът ѝ се бе оказал лъжа, но заключенията бяха останали в ума му.

Филип влезе в колата, завъртя ключа в стартера и отново погледна към къщата. „Онова, което има значение за тебе — каза си той наум, — е, че Арнъм е тук, в тази къща и е жив. А сега забрави всичко друго и се радвай!“

[1] Вид струйник за подводен масаж. — Б.пр. ↑

16.

— Чудя се, дали не е взимала парите, за да си ги спестява. Какво мислиш? Имам предвид това, че е безработна и едва ли някога ще може да си намери работа. Нали няма никакъв занаят, миличката... А може пък да си е мислила, че ако има някаква по-голяма сума... Не знам. Глупава ли ти се виждам, Филип?

Филип най-после се бе решил да разкаже на майка си какво се бе случило онази вечер, в която бе проследил Черил. Ала Кристин не му повярва. Тя знаеше, че Черил преживява на гърба на останалите членове от семейството и се бе научила да не оставя пари тук и там, освен ако не бе готова да ги загуби. Обаче да повярва, че дъщеря ѝ краде от магазини, бе прекалено много за нея. Филип само си бе въобразил, че е станал свидетел на кражба. Всъщност Черил просто си бе взела своята собствена дреха, която случайно бе забравила в магазина по-рано същия ден.

— Никак не е хубаво да подозираш родната си сестра в такова нещо.

Това бе най-големият упрек, който Кристин би могла да произнесе. А и тонът ѝ не бе толкова укоряващ, колкото нежен и мек.

За Филип бе ясно, че няма смисъл да спори.

— Добре. Сигурно си права. Но щом знаеш, че тя краде от теб, кажи поне защо го прави?

Да си обясни причината за кражбите на Черил не бе по силите на Кристин. Мозъкът ѝ сякаш засичаше на самата кражба и преставаше да работи. Тя не можеше да разбере защо краде дъщеря ѝ. Предположенията на Филип, че сестра му навярно го прави, за да пие или за наркотици, смаяха Кристин. Употребата на наркотици бе нещо, което можеше да се случи с чуждите деца, а не с нейните. Освен това само два дни преди това тя бе видяла Черил в банята и не бе забелязала следи от инжекции по бедрата или ръцете ѝ.

— Сигурна ли си, че ако имаше, щеше да ги забележиш? — попита я Филип.

„Да“, смяташе Кристин. Вярваше също, че ако Черил пиеше, то тя щеше да разбере. Докато били на почивка, на другите туристи, настанени в същия частен хотел, изчезнали пари, за които полицаите били уведомени. Но те дори не разпитали Черил, което според Кристин доказваше невинността ѝ. Когато се крадяло от майката било нещо по-различно. Всъщност децата наполовина имали право на парите ѝ.

— Помощите за безработни, които получава, не са кой знае колко, Фил...

Кристин говореше в защита на своята дъщеря. Беше смаяна и молеше за съчувствие така, сякаш Филип смяташе да произнесе присъда над Черил.

— Знаеш ли какво? — рече Кристин след кратко мълчание. — Ще поговоря с моя човек по този въпрос. Нали работи в службата за социални грижи и се занимава с проблемите на непълнолетните...

Сигурно ставаше дума за Одри. Вътрешно Филип се упрекна, че му се видя невероятно майка му да познава жена с такава отговорна професия — жена от социалната служба, която се грижеше за другите.

— Това е чудесна идея — рече твърдо той. — Кажй ѝ какво съм видял, защото аз наистина го видях и си беше чиста кражба. Нищо няма да се реши, ако просто се преструваме, че не е.

Филип реши да прекара вечерта вкъщи с Кристин, макар тя да очакваше излизането му с нетърпение. Този път причината не беше само себеотрицанието ѝ. Майка му наистина желаше да бъде сама в къщата. Той се зачуди, дали все пак Арнъм не бе спазил обещанието си да ѝ се обади. Дали не бе навлязъл в живота ѝ отново... Дали Кристин не го очакваше тази вечер? Филип се усмихна, когато си представи как Арнъм би говорил с Кристин в нейната къща, как би ѝ разказал за изчезването на Флора, без да подозира, че статуята беше горе на няколко метра над главата му.

Тези мисли го накараха да отиде и да погледне Флора, която все още бе скрита в шкафа. От тъмнината към него се взираше лицето на Сента, а гаснещата слънчева светлина играеше по страните ѝ, създавайки илюзията за мимолетна усмивка. Филип не можа да устои на желанието си да докосне с пръст хладната ѝ мраморна буза. Сетне я погали с opakото на ръката си. Беше ли откраднал Флора? Беше ли и той същият като Черил? Внезапно някакъв импулс или по-скоро

интуиция го накара да надникне в стаята на Черил. Филип не бе влизал там от деня, в който Фий намери смачканата шаферска рокля на Сента в дъното на гардероба. С изненада установи, че вратата е отключена. Отвори и влезе вътре.

Три транзистора, портативен телевизор с екран, голям колкото карта за игра, касетофон, два сешоара, някакъв домакински уред, навярно миксер... разни други електрически уреди... Всичко това бе натрупано върху скрина ѝ и Филип веднага разбра, че е откраднато. Един от транзисторите все още имаше червена лепенка с цената. Той се запита как ли Черил бе успяла да задигне тези обементи предмети, без да бъде забелязана... Чрез изобретателността, родена от безизходицата и отчаянието. Това хранилище на крадени вещи беше като спестовна книжка или капиталовложение, чакащо да бъде осребрено... Но за какво?

Сестра му бе престъпница, ала Филип не виждаше какво можеше да се направи по този въпрос. Единствената възможна реакция според него бе фаталистично примирение и приемане на фактите. Ако се обърнеше за помощ към полицията или социалните служби, те щяха да арестуват Черил за кражба. Но тя беше негова сестра и той не би могъл да я предаде на чужди хора. Можеше просто да се моли за някакъв хубав изход и да се надява, че служителката от социалното бюро, приятелката на Кристин, ще им помогне с някакъв добър съвет.

Веднага щом влезе при Сента същата вечер, Филип ѝ каза за откритието си. Тя извърна очи към него. Повечето хора, когато гледат някого, обикновено насочват погледа си към едното от двете очи на събеседника си. Сента обаче винаги го гледаше в двете очи. Това я правеше леко кривогледа и ѝ придаваше вид на дълбоко съсредоточена. Устните ѝ бяха полуотворени, ясните ѝ зеленикави очи — широко отворени, а зениците им — насочени една към друга.

— Няма значение, щом не са я разкрили, нали?

Филип се опита да се засмее.

— Този начин на мислене не ми се вижда особено морален.

Сента бе извънредно сериозна и отвърна с педантично назидателен тон.

— За нас традиционният морал е без значение, Филип. В края на краищата според него най-лошото нещо е да убиеш някого. Не смяташ

ли, че е лицемерно да осъждаш бедната Черил за някаква си дреболия, когато всъщност ти самият си извършил убийство?

— Аз не я осъждам — отвърна ѝ той, колкото да каже нещо, защото мислите му си останаха неизказани.

„Нима тя наистина вярва, че съм убил Джон Крусифър? А в същото време знае, че нейният собствен разказ е пълна измислица...“

— Искам просто да знам какво да правя — додаде той. — Какво да правя?

Филип имаше предвид Черил, но Сента беше безразлична и той добре го разбираше. Тя се интересуваеше единствено от себе си и от него.

— Ела да живееш при мен — рече му тя, усмихната.

Това нейно предложение постигна желанието ефект — за известно време Филип забрави за Черил.

— Сериозно ли говориш, Сента?

— Мислех, че ще се зарадваш.

— Разбира се, че се радвам! Но ти... нали ти не се чувстваш добре там? Не желая да страдаш заради мен.

— Филип, трябва да ти кажа нещо.

Ново опъване на нервите и стягане на мускулите в очакване на поредното признание. Но внезапно Филип разбра, че онова, което Сента възнамеряваше да каже, е хубаво. И наистина се оказа точно така. Дори нещо повече.

— Толкова те обичам — рече Сента. — Обичам те много, много повече, отколкото в деня, когато те срещнах. Не е ли смешно? Знаех, че толкова дълго време съм те търсила и когато те намерих, не бях сигурна дали ще мога да те обичам така, както те обичам сега.

Той я взе в прегръдките си и я притисна към себе си.

— Сента, ти си моята любов, мойт ангел!

— Разбираш ли сега? От нищо не се боя, когато съм с теб, не ми е тъжно, когато съм с теб, и където и да съм с теб, аз съм щастлива. Щастлива ще съм винаги, щом съм сигурна, че ме обичаш.

Сента повдигна лице към него, целуна го и продължи:

— Попитах Рита за апартамента и тя каза: „Не виждам защо не“. Заяви, че няма да ни иска наем. Разбира се, това означава, че може да ни изхвърли, когато си поиска, защото няма да имаме редовен договор за жилище под наем.

Филип се изненада от необичайната прагматичност на Сента. Той се учуди, че тя изобщо знае за тези неща. Едва после осъзна какво всъщност означаваше това: щеше да продължи да плаща наем на Кристин, без да живее при нея. Това навярно бе освобождаването му от Кристин, Черил и, „Гленалън Клоус“, и то по съвсем достоен начин.

Твърде дълго време вече Филип не поглеждаше вестник. Отбягваше вестниците, а така също телевизията и радиото. Но дали ги отбягваше, защото се боеше от онова, което евентуално би научил? Сам той не бе сигурен какво точно има предвид. Нима ако чуеше, че са организирали специално издирване на убиеца на Джоули, щеше да се уплаши? Глупости!

Понякога си въобразяваше, че признанието му за Джоули пред Сента е било подслушано от някой минувач по улицата. Той почти очакваше Кристин да му съобщи, че от полицията са го търсили или пък че са разпитвали за него в главния офис на „Роузбъри Лон“. Такива неща много често го тревожеха, но после Филип винаги идваше на себе си и разбираше, че всичко това е голяма глупост — просто измислици и бълнувания. Когато обаче отиде в склада в Ъксбридж, за да потърси мрамор с надеждата, че ще намери някое парче без нито една пукнатина, навън чакаше униформен полицай с мотоциклет. Той записваше името на някакъв нарушител заради това че бе карал с превишена скорост, но стомахът на Филип изведнъж се сви от страх без всякаква причина.

Първото нещо, което научи при завръщането си в офиса, бе, че на Рой му бе прилошало, като видял някаква хлебарка, и си отишъл вкъщи и че мистър Олдридж искал да го види незабавно, а ако може „дори и по-скоро“. Мистър Олдридж беше управителният директор на „Роузбъри Лон“.

Филип не се обезпокои, тъй като бе сигурен, че никъде не бе стъпил накриво. Качи се с асансьора до горния етаж и отвори вратата на кабинета. Секретарката седеше сама в преддверието и щом го видя, му каза веднага да влиза. Филип очакваше да го поканят да седне. До този момент той имаше доста оптимистично настроение. Мислеше си, че може да са го повикали, за да му съобщят евентуално повишение.

Олдридж седеше, но остави Филип да стои прав от другата страна на бюрото. Очилата на шефа му се бяха смъкнали по средата на носа и явно бе в кисело настроение. Онова, което той каза на Филип, бе, че Оливия Брет се бе оплакала от поведението му, описвайки го като неизказано грубо и обидно. Така че би ли обяснил Филип постъпката си?

— Какво ви каза тя?

— Надявам се, разбираш, че би трябвало ти да започнеш. Оливия Брет ми се обади лично. Явно ти си направил отворителна забележка за нещо в тоалетната, за душа, който ние ѝ инсталираме, и когато тя не се засмяла на тази „страхотна“ шега, ти си ѝ казал, че не можеш повече да си губиш времето с нея, защото те чакали по-важни работи.

— Не е вярно! — рече разгорещено Филип. — Помислих, че тя иска... е, няма значение какво мисля аз, но забележката за душа направи тя, а не аз.

— Винаги съм се възхищавал от нея — каза Олдридж. — Когато съм я виждал по телевизията, винаги съм си мислил, че е една от нашите най-прекрасни актриси — истинска английска лейди. Ако си въобразяваш, че дори и за миг бих подозрял такава красива и фина жена да си прави евтини шегички като твоята, значи ти си по-тъп, отколкото съм те мислил. При това тя ми довери точно какво си казал, макар че не виждам смисъл да го повтарям. Честно казано, аз не те смятам за тъп, а за подъл и долен. Ти дори още не си проумял каква е главната цел на „Роузбъри Лон“, а тя е неизменна любезност и загриженост за нашите клиенти. Сега можеш да си вървиш и никога, повтарям, никога да не си посмял да дадеш повод на някой наш клиент, бил той мъж или жена, да направи такава оплакване.

Филип се разстрои, защото до този момент не знаеше, че хората могат да бъдат толкова лоши. Никога не бе допускал, че една преуспяла, красива, прочута и богата жена, която имаше всичко на този свят, би си позволила да падне толкова ниско, за да си отмъщава по този начин на мъж само за това, че той не бе пожелал да прави любов с нея. Повръщаше му се при тази мисъл, но нямаше смисъл да ѝ се поддава. Върна се в колата и подкара към Ъксбридж. Там, търсейки сред двадесетината мраморни седалки, опаковани в картонени кашони, той най-после намери една, която нямаше никаква драскотина.

По обратния път за Лондон, Филип спря и си купи вечерния вестник. Не очакваше да намери каквото и да било съобщение за Джоули. Затова се изненада, когато видя снимка на водолази, претърсващи Риджънтс Канал за оръжието, с което евентуално е бил убит Джон Крусифър.

— Получих ролята! Получих ролята! — радостно пропя Сента и се хвърли в прегръдките на Филип. — Толкова съм щастлива! Получих ролята!

— Каква е тази роля?

— Научих тази сутрин. Обади ми се моят агент. Ролята е на лудото момиче в „Нетърпение“.

— Сента, ти си получила роля в телевизионен сериал?!

— Не главната роля, но е по-интересна от нея. Това наистина е големият ми шанс! Ще има шест епизода, а аз ще се появявам във всеки един, с изключение на първия. Сценичният режисьор каза, че имам много интересно лице. Не се ли радваш за мен, Филип? Не се ли радваш?

Той просто не ѝ повярва. Беше му невъзможно да се насили и да се усмихне. Невъзможно бе да се преструва на доволен. Отначало тя сякаш не забеляза. Горے в хладилника на Рита имаше бутилка шампанско „Розе“.

— Аз ще го донеса — рече Филип.

Докато се качваше по стълбите и когато влезе в мръсната, миришеца на вкисната кухня на Рита, Филип се питаше какво да прави. Дали открито да се обяви против лъжите ѝ сега, като я предизвика към разговор или да живее в нейния илюзорен свят и да се прави, че вярва на фантазиите ѝ до края на живота си. Върна се в стаята ѝ, сложи бутилката на масата и внимателно започна да развива тънката тел върху запушалката. Сента протегна чашата си, за да поеме първите пръски пяна. Когато тапата изхвърча от гърлото тя радостно изписка.

— Какъв да бъде тостът? Сетих се: „За Сента Пелхъм, великия актьор на бъдещето!“.

Филип вдигна чашата си. Какво друго можеше да направи, освен да повтори думите ѝ: „За Сента Пелхъм, великия актьор на

бъдещето!“ . Гласът му прозвуча студено.

— Четенето започва следващата сряда.

— Какво представлява четенето?

— Целият състав сяда около една маса и всички изчитат сценария. Тоест всеки си чете ролята, но без сценична игра.

— Коя компания поставя пиесата?

Колебанието ѝ бе кратко, ала все пак се поколеба.

— „Уордвил Пикчърс“ ...

Сента сведе очи към ръцете си, които крепяха чашата вино в скута ѝ. Главата ѝ клюмна като обрулен цвят, а сребърните кичури покриха лицето ѝ.

— Сценичният режисьор се казва Тина Уендоувър. Адресът им е „Бъруик стрийт“, Сохо.

Тя произнасяше думите спокойно и с хладно безразличие, като че ли подигравателно отговаряше на съвсем точни въпроси, като че ли искаше да го предизвика... Филип с безпокойство усещаше, че тя бе способна да чете мислите му, поне до известна степен. Когато казваше, че двамата могат да четат мислите си Сента бе права, поне що се отнасяше до нея. Той погледна към нея и я видя как се взира в очите му — отново подхващаше старата игра да наднича и в двете му очи.

Предизвикваше ли го тя, за да провери той версията ѝ? Защото сигурно знаеше, че Филип няма да го направи. Фантазиите ѝ щяха да звучат по-убедително, ако Сента можеше да измами сама себе си и да повярва в тях. Най-смустващият факт бе, че тя не им вярваше и често очакваше другите също да не вярват. Сента отново напълни чашите им и каза, като все още го фиксираше с очи:

— Полицаяте не са много умни, нали? Този свят е опасен, щом младо момиче може да се приближи до някого посред бял ден съвсем открито и да го убие без никой да забележи...

Нарочно ли се държеше така с него, защото той явно бе показал, че не ѝ вярва? Когато Сента говореше така, Филип имаше усещане за някакво вътрешно пропадане, сърцето му отиваше в петите и той не намираще думи.

— Чудила съм се понякога дали Крадли не ме е забелязала пред тяхната къща, когато ходих да наблюдавам през онези, другите сутрини... Бях много предпазлива, но някои хора са доста наблюдателни, нали? Ами ако отново мина покрай къщата им и

Абаносчо ме познае? Ще ме подуши, ще започне да вие и тогава всички ще разберат.

Филип продължаваше да мълчи, но Сента не се отказваше.

— Беше много рано — продължи тя, — но много хора ме видяха: вестникарчето, една жена с малко дете, каращо детско автомобилче... После в метрото един ме гледаше така втренчено. Сигурно е било заради някое кърваво петно, макар че носех червено. Занесох туниката си на пране, така че не зная дали е имало петна или не.

Той се извърна от нея и погледна в огледалото, взирайки се замислено в техните собствени отражения. На приглушената сумрачна светлина двамата представляваха мрачна картина: дрехите им бяха в тъмни цветове, кожата им — призрачно бледа и сякаш искреше. Единственото цветно петно беше яркорозовото вино, което в зелената чаша изглеждаше като кръв. Въпреки всичко, въпреки думите, които бе изрекла Сента, любовта му към нея отново лумна в гърдите му и сякаш стисна в обръч вътрешностите му. Идеше му да завие с глас, само като си помислеше какво изживяване можеха да имат двамата, ако тя не се стараяше толкова много да проваля всичко.

— Не се страхувам от полицаите. Без друго няма да ми е за първи път. Зная, че съм по-умна от тях. И ти, и аз сме далеч по-умни от тях, за да ни хванат. Но все пак се чудех... Двамата направихме тези страхотни неща и никой дори не подозира. Мислех си, че някой от тях може да дойде и да ме пита за тебе... Сигурно още не е късно, но ти не бива да се тревожиш, Филип. Тайната ти при мен е на сигурно място. Никога нищо няма да им кажа.

— Стига сме говорили за това — рече Филип и обгърна тялото ѝ с ръце.

Нощта бе мрачна и облачна. На Филип тя се стори необикновено тиха. Шумът от движението по главната магистрала почти не се чуваше, а и улицата бе напълно безлюдна. Дължеше се навярно на факта, че си тръгваше от Сента по-късно отколкото друг път.

Слизайки по външните стълби, той надникна над ниската ограда и видя, че щорите бяха леко открехнати. Реши да ги затвори, преди да излезе. Но едва ли някой от минувачите можеше да я види от улицата как спи гола на голямото легло, отразяващо се в огледалото.

Провъзгласил се сам за неин ангел пазител, Филип провери дали можеше да се види нещо опасно в тъмнината. Нямаше нищо. Какво искаше да каже Сента с това „няма да ми е за първи път“? Не я бе попитал тогава, защото му трябваше време, за да го осъзнае. Едва сега тази фраза изплува в съзнанието му с пълната си яснота. Нима тя имаше предвид, че и преди е имало случаи, в които полицията е имала основание да я подозира в някое ужасно престъпление?

Светлината от уличните лампи, неясна и зеленикава, както и прозирната виеща се пара, създаваше впечатлението за свят под водата, отдавна потънал и забравен: къщите бяха рифове, а дърветата, протегнали клоните си нагоре, приличаха на водорасли, устремили се през кълбестия мрак към някаква невидима светлина. Филип се улови, че пристъпва съвсем безшумно към колата си, за да не нарушава гробовната тишина, която цареше наоколо. След миг той запали двигателя, който изрева задавено, сякаш бе разярен лъв. Едва когато зави по „Цезария Гроув“, забеляза брошурата, която някой бе закрепил под чистачката на единия прозорец, докато той се беше любил със Сента. Чистачките се движеха бързо-бързо, отстраняваха влагата и разнасяха хартиени парченца по стъклата. Филип спря и слезе от колата.

Смачка мократа брошура на топка. Беше реклама за продажба на килими. Студена капка дъжд се отрони от един от черковните клони и падна във врата на Филип. Той подскочи. Беше тъмно тук, из въздуха се носеха студени, лепкави изпарения. Филип сложи ръка върху портата. Кованото желязо бе мокро и студено на пипане. Тогава усети как по гръбнака му полазват още по-студени тръпки, отколкото дъждовната капка — сякаш ледени пръсти обходиха гръбнака му отгоре до долу.

Една-единствена свещ гореше на стъпалата, водещи към страничната тераса на църквата. Филип дълбоко въздъхна. При отварянето черковната порта немощно простена. Той направи няколко крачки по калдъръмената пътека и подгизналата от вода трева, воден от синкавия ореол и жълтия пръстен, окръжаващи пламъка.

На терасата, под стряхата, върху натрупани мръсни одеяла и парцали лежеше някакъв мъж. На светлината от свещта, като дух от миналото, изплува лицето на Джоули.

17.

Никак не му се искаше да го прави. Безчестието бе чуждо на неговата природа. Идеята да се престори на друг човек и да разкаже фалшива история, за да измъкне малко информация, му беше толкова противна, че само от мисълта за това му прилоша. Беше отлагал тази задача цели четири дни. Сега, сам в кабинета на Рой, заради това че Рой бе в обедна почивка, а неговата секретарка — в кабинета на мистър Олдридж, тъй като секретарката на мистър Олдридж отсъстваше по болест, на Филип се предостави чудесна възможност, която само един страхливец не би използвал.

Фактът, че бе видял Джоули, го караше на всяка цена да свърши онова, което бе намислил. По някаква причина, макар сега да се чудеше защо, Филип бе повярвал на Сента, че Джоули и убитият Джон Крусифър са едно и също лице. Беше й повярвал и се бе почувствал така ужасно, като че ли по някакъв начин бе виновен за неговата смърт: не че бе причинил смъртта му, а че ако Филип не се бе навъртал наоколо, Джоули щеше да е още жив.

Джоули беше жив. Едномесечното му отсъствие се дължеше на лечението му в болница. Филип никога не се бе замислял, че бездомниците, които в никакъв случай не водеха нормален живот, както повечето хора, можеха да се ползват от услугите на лекари или пък по някаква друга причина да навлизат в обществото на уважаваните хора, живеещи в собствени домове.

— Оперираха ми простатната жлеза — рече Джоули, като се размърда, за да му направи малко място върху постелята си край свещта, и предлагайки му възглавница, направена от чувал „Теско“, натъпкан с вестници. — При моя начин на живот не е много желателно да ти се пикае всеки десет минути, тъй да се каже... Направо щях да откача в онази болница, казвам ти!

— Къпеха те всеки ден, а?

— Не толкова от това, бащице, колкото от вратите. Не мога да понасям тряскането на врати. Бяхме шестима в онази стая — петима

други и аз. През деня всичко си беше екстра, ама през нощта като затръшкат онези ми ти врати... Направо се изпотяхах като истинско прасе! После трябваше да отида в оздравителното. Нямахме как, накараха ме... Казаха ми, че от болницата не мога веднага да се върна на улицата. Накараха ме да се чувствам като някоя флъорца... Като че ли трябваше да им се кланям доземи, загдето съм извадил такъв късмет.

Филип му даде банкнота от пет лири.

— Благодарско, бащице. Ти си джентълмен.

Оттогава Филип го видя още един-два пъти, но не каза нищо на Сента. Какво ли имаше толкова за казване?! Просто можеше още веднъж да я упрекне, че го е излъгала. Освен това тя навярно искрено вярваше, че Джон Крусифър е Джоули. Сега, от кабинета на Рой, Филип даде на телефонни услуги адреса на „Уордвил Пикчърс“ и с изненада разбра, че наистина има такава компания. Записа телефонния им номер, затвори, пое дълбоко въздух и отново вдигна слушалката, набирайки номера на „Уордвил Пикчърс“.

— Мога ли да говоря с Тина Уендоувър?

— В момента тя е на четенето на сценария. Кой се обажда? — попитаха отсреща.

Филип се сепна. Сента му беше казала, че четенето на „Нетърпение“ ще е в сряда, а днес беше сряда. Той каза името си.

— Не желаете ли да говорите с асистентката й?

Филип отговори утвърдително и когато го свързаха, с неохота смотолеви, че се обажда от името на агента на Сента Пелхъм. Бил чул, че на Сента е предложена роля в „Нетърпение“.

— Да, точно така — отвърна асистентката, изненадана от въпроса му. В гласа й се прокрадна подозрение и тя попита: — А вие кой сте?

На часа Филип се почувства гузен, загдето се бе усъмнил в Сента и в същото време бе смаян. Това потвърждение на думите й я представяше пред него в нова светлина: не като нов човек, а като една по-цялостна, по-изключителна, по-умна, по-опитна и завършена Сента, отколкото той си бе представял. Значи в този момент тя присъстваше на четенето. Филип едва ли можеше да каже как протича едно предварително изчитане на текста от актьорския състав на даден телевизионен сериал, но навярно актьорите и актрисите (някои от тях

навярно доста известни) сядаха около дълга маса и всеки четеше ролята си с копие от сценария в ръце. И Сента беше сред тях, една от тях, знаеща точно какво следва и как трябва да се държи. Той си я представи облечена в дългата черна пола и сребристото горнище, сребърните ѝ коси, разпилени по раменете, от едната ѝ страна Доналд Синдън, а от другата Миранда Ричардсън. Филип нямаше представа дали тези актьори участваха във въпросния сериал, но той си представи техните лица до това на Сента.

Внезапно тя изникна пред него като активно и разумно човешко същество, обитаващо един много по-реален свят, отколкото когато и да било друг път. И Филип разбра, че точно по тази причина той я обикна още повече. Страховете му изчезнаха. Те му се сториха като някакви невротични опасения поради неговото собствено невежество и непознаване на хора като Сента и на техния свят на въображението и фантазиите, който те задължително обитаваха заради изкуството си. Една голяма част, съставляваща тяхното битие, бе нереална или поне нереална за обикновените хора като него. Нима бе чудно тогава, че те виждаха истината не като точно подредена и определена до най-малките подробности картина, както я виждаше той, а като нещо нетрайно и неясно, което можеше да има безброй много тълкувания?!

Когато се прибра вкъщи същата вечер, Филип чу гласове във всекидневната — на Кристин и на някакъв мъж. Той отвори вратата и видя, че мъжът беше Джерард Арнъм.

Очевидно Арнъм бе позвънил на Кристин още същия ден, в който се бяха видели с Филип. Кристин не му бе казала нищо. Излизаше, че майка му можеше да бъде и потайна. Сега тя изглеждаше красива и млада и лесно можеха да я сбъркат за по-голямата сестра на Фий. Косата ѝ бе току-що изрусена и вчесана и Филип трябваше да признае, че все пак майка му не беше лоша фризьорка. Бе облякла бледосиня рокля на точки от онзи тип, който мъжете обикновено много харесват, а жените не: с разкроена пола, пристегната в кръста, и дълбоко, четвъртито деколте. Арнъм енергично се изправи.

— Как си, Филип? Каним се да излезем за вечеря. Просто реших да те изчакам, за да се видим.

Здрависвайки се с него, Филип изведнъж си спомни жената, която бе излязла от тяхната къща и го бе обвинила, че е карал с голяма скорост. Трябваше да предупреди Кристин за нейното съществуване, а тази перспектива хич не му се нравеше. В този момент обаче това не само че не бе необходимо, а тъкмо обратното — изобщо не можеше да се споменава. Филип се сети и за присъствието на Флора в неговия гардероб на горния етаж.

— Бихме могли и тримата да изпием по чаша шери, Фил — каза Кристин така, сякаш това би било някакъв подвиг.

Филип донесе бутилка шери и чаши и тримата някак неловко се заговориха за това-онова. Преди идването на Филип Арнъм изглежда бе разказал на Кристин за това как се бе преместил от предишната в сегашната си къща. На последното Арнъм се спря, разказвайки с големи подробности, а Кристин го слушаше с интерес. Филип не му обърна особено внимание. Той се улови, че отново мисли за перспективата Арнъм да бъде съпруг на майка му. Хрумна му, че жената, която бе излязла от къщата при изскърцването на спирачките, не изглеждаше щастлива. Възможно ли беше да не се разбираат... тя и той? Пред скъсване ли бяха?

Той ги гледеше как се отдалечават по пътеката и махна на Кристин. Ягуарът бе до срещуположния тротоар. Затова и не го бе забелязал, когато се прибра вкъщи. Арнъм кавалерстваше на Кристин, докато тя влизаше в колата, по такъв старомоден начин, че ако вечерта не бе така гореща и задушна, той сигурно би загърнал коленете ѝ с одеяло. Нямахше как Филип да не си представи Кристин като мисис Арнъм, живееща в онази къща в Чигуел с майското дърво в градината. Другата жена беше може би сестра на Арнъм или пък икономка.

Щеше съвсем свободно да напусне „Гленалън Клоус“. Нямахше никаква пречка за преместването му на „Тарзъс стрийт“, в апартамента на Сента на най-горния етаж. Докато караше надолу по Шутъп Хил, той мислеше за това като за реална възможност, а не като за някаква неосъществима мечта. Естествено Черил щеше да отиде с Кристин. За нея това щеше да бъде идеалният вариант — отново да има двама родители и много по-хубав дом. Филип знаеше, че бе мислил за това още първия път, когато Кристин ги запозна с Арнъм, но тогава нещата бяха съвсем различни. Това беше времето преди Сента.

Джоули отново бе на улицата, изтегнал се върху количката си и припичайки се на слънцето, като някой стар пес. Филип му махна за поздрав, а Джоули вдигна палци в знак, че всичко е наред. Наближаваха горещините, усещаше се във въздуха: безветрени вечери и спокойни, оранжевозлатисти залези. Тогава, влизайки в къщата на „Тарзъс стрийт“ и долавяйки валсовата музика от горния етаж, Филип усети, че нещата бяха такива, каквито бяха преди. Кръгът бе завършен, а предишното съвършенство — възстановено. Не, беше нещо повече — едно ново съвършенство, резултат от грешка и осъждане и следващите от това по-пълен опит и знания. Там долу Сента го очакваше — неговата честна, вярна, бленуваща любов. Кристин си бе върнала Арнъм. Джоули беше на поста си. Времето отново щеше да е прекрасно.

Горещината бе и ужасна, и чудесна. Колко хубаво би било на морския бряг сега, където Филип непрекъснато копнееше да отиде със Сента. В Лондон горещата вълна носеше засуха, смрад и пот. Но подземната стая на Сента стана по-хладна. През обикновените топли дни тук бе задушно, а през зимата бе много студено. Сега тя бе отворила някакъв прозорец в задната част на къщата (Филип изобщо не подозираше съществуването му) и така създаваше течение, което охлаждаше подземните стаи.

Беше времето на закуските на открито, когато за съвсем кратък период Лондон се превръщаше в европейски град с десетки кафенета по тротоарите. Филип искаше да прекарва вечерите си със Сента навън. От всичко на света най-много обичаше да го виждат с нея, а другите мъже да му завидват. Да вървят със Сента през Хемпстед или Хайгейт, хванати за ръце, да си проправят път в тълпата от млади хора беше за него най-желаният начин да прекарва вечерите си с перспективата да се върнат рано на „Тарзъс стрийт“, разбира се. И макар Сента да би предпочела може би да си остане в стаята, тя все пак покорно се съгласяваше и излизаше с него.

На четвъртия ден от горещините, когато времето все още не показваше никакви признаци на захлаждане, Филип отиде до Чигуел с колата в късния следобед. Мраморът за мисис Рипъл най-после бе пристигнал. Беше толкова съвършен и така гладък, та чак не

приличаше на истински мрамор. Той реши сам да ѝ го закара, да получи лично одобрението ѝ и лично да ѝ заяви, че ще се погрижи майстора да дойде и да ѝ го инсталира през седмицата. Денят беше понеделник.

Той и Сента бяха безкрайно щастливи през уикенда. Без да ѝ казва, разбира се, че бе проверил версията ѝ по телефона, Филип я поздрави за ролята ѝ в „Нетърпение“. Личеше си колко много се радва тя на похвалата му и с какво удоволствие отговаря на малко наивните му въпроси. Сента му показва как смята да изиграе ролята си, променяйки гласа и изражението на лицето си така, че за един тревожен и кратък миг тя се превърна в друга личност. Изглежда вече знаеше репликите си. Филип предвкусваше гордостта, която щеше да изпита, щом я видеше на екрана. Чувството му към нея бе така силно, че той почти се задушаваше от него.

Двамата бяха заедно от петък вечерта до понеделник сутринта. В събота поговориха малко за това как трябва да отидат в апартамента горе и да започнат разчистването и подготовката му за тяхното преместване там, което не можеше повече да се отлага, но денят бе изключително горещ. И двамата се съгласиха, че когато дните захладнеят, ще има достатъчно време за това. Работата им по апартамента можеше да почака до следващия петък.

Сигурно в тези знойни дни имаше хиляди други хора, които се разхождаха по слънчевите улици, но Филип не ги забелязваше. За него те бяха като сенки или привидения... почти безплътни. В сравнение с тях, Сента изведнъж ставаше по-реална, по-красива и... по негова. Всички недоразумения бяха изгладени, споровете останаха в миналото, кавгите бяха забравени, разговорите за смърт и насилие се стопиха в лятната жега и бавния, спокоен, чувствен ритъм на живот. Често ядяха в открити ресторанти и градини или сядаха на някоя зелена поляна в Хийт. Пиеха много вино. Ръка за ръка те се връщаха в колата, оттам на „Гарзъс стрийт“, цялата потънала в ослепителен бял прах и сякаш чуплива под слънчевите лъчи, после си лягаха в хладното подземие. Филип усещаше, че агорафобията ѝ вече не е така остра. Почти не бе необходимо да я увещава да прекарват навън следобедите си или някои от изпълнените с упойващ аромат топли вечери.

— Само си помисли — беше му казала Сента, — след една седмица ние ще бъдем заедно за цял живот.

— Може да не е дори седмица, а съвсем скоро.

— Няма да отлагаме повече и ще започнем в петък. Навярно трябва да преместим леглото горе и с това да започнем. Дали да не помоля Рита да накара този ужасен Майк да ни помогне? Има само едно нещо още, за което искам да ми помогнеш, но то няма да отнеме много време и после можем вече хубаво да си поговорим за това как трябва да преустроим апартамента си. Толкова съм щастлива, Филип! Никога не съм била по-щастлива!

През уикенда тя нито веднъж не изфантазира за нещо. Не му разказа нито една небивалица както за миналото, така и за настоящето. Беше станало нещо като изгонване на духовете. Сента бе очистена от нуждата да изопачава истината. Как да не повярва в усещането си, макар и скрито, че нейната и неговата любов я бяха променили така?

Заседнал в уличното задръстване на път за Чигуел, той с нежност и любов мислеше за Сента. Беше я оставил в леглото. Щорите бяха полуспуснати и ранният утринен бриз, който изчезваше през деня, се втурваше от единия прозорец към другия, проветрявайки по този начин стаята. Светлината падаше върху покривката на леглото на ивици, но лицето ѝ, очите ѝ оставаха в сянка. Филип специално се бе погрижил за това. Сента се събуди за малко и протегна към него ръце. Това само повече го накара да страда, че я оставя, отколкото друг път, а тя, усещайки настроението му, още по-силно го прегръщаше, целуваше го и му шепнеше да не тръгва, да не я оставя... още не...

По пътя за магистрала А 12 имаше такава дълга опашка от коли, че за миг Филип се поколеба дали не е по-умно да обърне колата и да се върне при Сента сега. По-късно той щеше да се запита как ли би се отразило това на живота му, ако го бе сторил. Нямахше да е от голямо значение навярно. Щастиято сигурно щеше да издържи още няколко дни заедно с горещините и слънцето, но скоро щеше да свърши. Предвид естествения ход на нещата, нямахше никакъв изход нито за него, нито за нея. Не и този път. Ако се бе върнал при нея, щеше да се случи следното: балонът на илюзиите, самозаблудата и мистериозните фалшиви умозаклучения щеше да се спуска по-късно, а не още същия следобед.

Филип не се върна. Ризата му бе мокра от пот и бе залепнала за гърба му. Някаква кола напред, може би на около километър пред него, беше прегряла и водата в радиатора ѝ бе завряла. Спирането ѝ бе

причината за това задръстване. Филип се радваше, че не е определил точен час за срещата си с мисис Рипъл. Беше споменал само ранен следобед, която фраза заради неяснотата си също бе предизвикала упреци.

Двадесет минути по-късно той мина покрай прегрялата кола, блокирала вътрешното платно. Капакът ѝ беше отворен и от нея се вдигаше пара. Мраморният къс се изхлузи от задната седалка, когато Филип зави по улицата, на която живееше мисис Рипъл, и той изведнъж бе обхванат от ужас, че повърхността му може да се одраска. Когато най-сетне спря пред къщата на мисис Рипъл и видя, че мраморният къс е непокътнат, той отново плувна в пот. Асфалтът по шосето и страничните алеи се топеше под ярките слънчеви лъчи. Сгорещеният въздух трептеше от маранята, създавайки миражи за танцуващи водни стълбове. Тревата по поляните жълтееше, изсъхваше... Филип отвори задната врата на колата и измъкна мрамора, както бе в картонената кутия.

Входната врата на къщата на мисис Рипъл се отвори и на прага се показа жена с черен пинчер, вързан на каишка. Тя се позабави при вратата, както често правят хората, които имат навика дълго да се сбогуват. Беше жената на Джерард Арнъм — съпругата, сестрата, икономката или каквато беше там... В къщата бяха мисис Рипъл, а зад нея се виждаше Пърл с черните къдрици и яркосинята рокля. Само че този път роклята бе огненочервена и без ръкави, а мисис Рипъл носеше някаква тънка роба с презрамки, откриващи загорелите ѝ от слънцето рамене и мършави ръце.

Филип не разбираше защо жената с кучето бе такъв шок за него. Той се олюля при вида ѝ и така стисна най-горната пръчка на железната градинска порта, че ноктите на пръстите му побеляха. Тежестта на пакета изведнъж извика в съзнанието му спомен от миналото, в който Филип пак бе мъкнал мраморен къс, по-точно Флора, в горещ ден като този, само че го бе влачил нагоре по Бъкхърст Хил, когато Арнъм живееше там.

Жената на Арнъм тръгна по пътеката към него, а кучето задуши краката му. Тя изглежда не го позна. Лицето ѝ бе изострено, около очите ѝ имаше тъмни кръгове, а челото ѝ бе силно набраздено. Изглеждаше така, сякаш горещината я бе изсушила, изпарявайки жизнените ѝ сокове. Жената мина покрай него, загледана някъде

напред като в транс. Филип не можа да се сдържи и я погледна. Обърна се назад и я видя как излезе през портата и как като слепец тръгна нагоре по улицата.

— А, ето ви и вас! — възкликна мисис Рипъл.

Това бе най-сърдечното посрещане, което Филип бе получавал от нея. Пърл успя някак да докара усмивка върху яркочервените си стиснати устни.

Той механично разопакова мраморния къс и го постави върху възглавниците на дивана в гостната на мисис Рипъл. Кучето го бе шокирало... присъствието на кучето, породата му! Искаше му се да пита мисис Рипъл коя е жената и все пак той знаеше. Знаеше коя е, знаеше и за кучето... Това бяха Крадли и Абаносчо.

— Е, това вече е по-добро — рече мисис Рипъл.

Пърл прокара пръста си с дълъг червен маникюр по повърхността на мрамора.

— Поне няма да събира сапун и кой знае какви други гадости в пукнатините си. Я си представи онзи другия мрамор какви гъбички щеше да развие! Бедна ти е фантазията!

— Те нямат фантазия за тези неща, Пърл. Нали конструкторите са мъже? Промени могат да настъпят само, ако се намесят жени.

Филип би й казал, че всъщност конструкторът на тези тоалетни съоръжения е жена. Тоест имаше време в миналото, когато би искал да й каже. Сега мозъкът му бе странно блокирал... Главата му сякаш бе празна и в нея се мяркаше само представата за малко кученце, което Сента бе нарекла Абаносчо, и което бе завило жално до мъртвия си господар.

— Е, ако сте доволна от мрамора — чу се Филип да казва, — тогава да го занеса горе. Майсторът ще дойде преди края на седмицата.

— Забелязваш ли, Пърл, как тези хора си остават все едни и същи? Началото на седмицата е сряда сутринта, а „преди края на седмицата“ е късният петъчен следобед.

Филип почти не я слушаше. Той понесе мрамора нагоре по стълбите, който му се струваше прекалено тежък, както навярно би се сторил на три пъти по-възрастен мъж от него. Щом влезе в новата баня, Филип отиде до прозореца в другия край, претенциозно украсен с австрийски транспаранти на цветя. Майското дърво, което бе видял в началото, окичено с цветове, сега бе отрупано с плодове, които от

зелени се превръщаха в оранжево-червени. Под него стоеше фигурката на Купидон с лъка и стрелите, заместил Флора. Ала в този миг Филип забеляза нещо, което изведнъж го вцепени — никой не бе поглеждал градината от доста време, може би седмици. Никой не бе косил тревата, не бе подрязвал живия плет, не бе плевил и почиствал от сухи клонки и растения. Тревата бе избуяла повече от петнадесет сантиметра и бе изпъстрена с белите и жълти цветове на плевелите.

Изад къщата се показва кученцето и хукна през градината. То се загуби из тревите както див звяр се скрива в храсталака. „Абаносчо! Това е Абаносчо!“ помисли си Филип, отдалечи се от прозореца и излезе на площадката. Ала се почувства зле и изведнъж бе обхванат от паника по някакъв ужасен и необясним начин. Трябваше да разбере истината. Ако се наложеше, щеше да попита. В сегашното си състояние на почти сигурност, което все още бе несигурност, би било немислимо да си тръгне оттук, да си отиде вкъщи и да отнесе със себе си съмнението, което щеше да го гризе като плъх. От опит вече знаеше колко боли.

Не се наложи да пита. Стоеше на площадката, хванал се за перилата в началото на стълбите и заслушан в техните гласове. Вратата на всекидневната бе отворена и той чу как мисис Рипъл каза:

— Знаеш ли коя беше тази?

— За коя говориш?

— Жената с кученцето, гдето дойде да ме пита дали не познавам някой, който би й помогнал в градината.

— Не разбрах добре името й.

— Името й е Майерсън. Майерсън. Забележи, аз не обичам кучета и ако беше някой друг, изобщо нямаше да го пусна, но при тези обстоятелства нямаше как... Изненадана съм, че на теб името нищо не ти говори. Не друг, а съпругът й бе убит... чакай да видя кога беше... Преди месец ли беше? Или преди пет седмици?

— Убит ли? — рече Пърл. — Как каза, че му беше името?

— Харолд. Харолд Майерсън.

— Може и да си го споменала в писмото си. Никога не чета такива неща във вестниците. Избягвам ги. Навярно съм страхливка, но не понасям такива работи.

— Бил е убит в Хейнолт Форест — каза мисис Рипъл — в една неделна утрин. Една хубава и слънчева неделна утрин. Бил е прободен

в сърцето, докато разхождал кучето си.

18.

Тя седеше на леглото, а той — в плетения стол. Прозорецът, който бе открянат преди, сега бе затворен. Филип го бе затворил от страх. Тук беше стаята, в която те седяха, ала имаше и една друга земя — зеленикава, водниста, забулена в облаци, земя на тресавища — земята на тази стая, отразена в наклоненото огледало.

— Казах ти, че го убих, Филип — рече Сента. — Сто пъти ти казах, че го намушках със стъклената си кама.

Той не можеше да произнесе никакъв звук. Едва бе изрекъл думите, с които искаше да узнае истината. Сента беше по-спокойна и по-разумна в сравнение отпреди и дори леко развеселена.

— Сега разбирам, че съм убила не когото трябва. Но ти толкова пъти ми повтори, че Арнъм живее там! Показа ми къщата! Мина с колата покрай нея, посочи я и ми каза, че Джерард Арнъм живее там. Трябва да признаеш, Филип, че ти направи грешката, не аз.

Сента говореше така, сякаш той я упрекваше за това, че не е убила когото трябва. Тонът ѝ бе укорителен, като че ли Филип бе закъснял за някоя среща. Той бе обронил глава върху ръцете си. Седеше там и чувстваше как потта се стича между пръстите му. Челото му гореше, слепоочията му пулсираха. Тя го докосна по рамото, но докосването на малката ѝ детска ръка го накара рязко да се дръпне и да се свие. Така се дръпваше човек, когато към голите си гърди доближеше горяща клечка кибрит.

— Всъщност няма значение, Филип — чу я той да казва сладко, напевно, мелодично... — Няма значение кого съм убила. Важно беше да убия някого, за да докажа любовта си към теб. Тоест... надявам се, нямаш нищо против да ти го кажа, но и ти не уби онзи несретник... как му беше името? Джоули! Нали така? Ти също сгреши. Но все пак го направихме. — Сента тихичко се изкиска и додаде: — Предлагам следващия път, когато се заловим с такова нещо, да бъдем повнимателни.

Той бе скочил вече още преди да разбере какво става. Сграбчи я за раменете, забивайки ноктите си в плътта ѝ, и започна да я блъска върху леглото. Крехкото ѝ тяло, хилав гръден кош и кости, леки и тънки като на птица, потъваха в дюшека. Тя не се съпротивляваше. Остави се на грубостта му, като от време на време изстенваше. Когато Филип започна да я удря, тя покри лицето си с ръце.

Гледката на пръстена, който ѝ бе подарил — сребърния с лунния камък — го спря. Това, както и лицето ѝ, така слабо защитено и треперещо пред неговите вилнеещи пестници. Филип спря по средата на ударите. Вцепени се така, сякаш бе парализиран. Та нали той мразеше насилието и не можеше да си представи как би извършил каквото и да е брутален акт?! Дори разговорите за това го обиждаха, а само мисълта за някаква грубост му се виждаше вече като начало на падение.

Горе, над главите им се носеха тъжните акорди на болезнено сладката мелодия от „Кавалерът на розата“. Беше Великият валс. Отвратен от себе си, Филип падна по очи върху леглото. Лежеше шокиран и неспособен да мисли. Искаше му се да умре.

След малко той усети, че Сента се изправи в леглото. Тя бършеше с пръсти очите си. По някакъв начин ударите бяха наранили лицето ѝ. Върху скулата ѝ имаше кръв. Очевидно докато бе крила лицето си с ръце, пръстенът с лунния камък се бе забил в кожата ѝ. Сента забеляза кръвта по пръстите си и трепна ужасена. Застана на колене и длани и се взря в огледалото, за да огледа драскотината върху бузата си.

— Съжалявам, че те ударих — каза ѝ Филип. — Просто полудях.

— Остави — отвърна тя. — Няма значение.

— Има. Не трябваше да те удрям.

— Може да ме удряш, ако искаш. Можеш да правиш с мен, каквото пожелаеш. Обичам те.

Филип бе зашеметен от думите ѝ. Ударът за него бе толкова силен, че той сякаш изпадна в безсъзнание. Просто я гледаше безпомощно и слушаше думите ѝ, произнесени в целия този невъзможен контекст. Лицето ѝ сякаш се разтопяваше от любов и нежност, чертите ѝ станаха някак по-меки. Тя бе олицетворение на сребристобяло съвършенство и единствено кръвта, омърсила чистотата ѝ, подсказваше, че все пак е човек. Дори твърде много човек.

— Значи всичко е било истина? — успя да каже Филип.

Сента кимна. Изглеждаше изненадана, но невинно, по детски.

— О, да! Всичко беше истина! Ама разбира се, че беше истина!

— А също и онова, че си се приближила до него и си му казала, че имаш нещо в окото... и то ли е истина? — Той едва не се задуши, ала все пак произнесе думите: — И това, че си го пробола в сърцето... и то ли е вярно?

— Казах ти, Филип. Разбира се, че е вярно. Никога не съм мислила, че се съмняваш. Смятах, че ми вярваш...

Изгарящ от страхове, съмнения и в паническа треска, от Чигуел Филип направо подкара към „Тарзъс стрийт“. Не отиде нито в главния офис, нито се прибра къщи. Така че, когато пристигна беше още съвсем рано. По изключение, може би за първи път, тя го гледаше от прозореца на подземната си стая как пристига. Ала щом видя лицето му, усмивката ѝ угасна.

Той не беше купил нито вино, нито храна. Беше краят на неговия свят, или поне така си мислеше, когато шумно заслиза по стълбището към сутерена. Нито му се ядеше, нито му се пиеше. Не друг, а Сента проговори, след като бе отговорила на всичките му въпроси и бе потвърдила всичко. Филип нямаше повече думи.

— Защо да не пийнем малко? Пие ми се вино. Би ли излязъл да купиш една бутилка, Филип?

Когато излезе на улицата, се почувства така, сякаш някой го преследваше. Бе ново усещане за него. На път за „Тарзъс стрийт“ той се боеше, но само от онова, което Сента щеше да му каже, от онова, което изражението и думите ѝ щяха да потвърдят. Сега със сигурност чувстваше, че го преследват. Преди уикенда Филип беше достигнал до състоянието да не вярва на нито една нейна дума, докато не бъдеше потвърдена от някое официално лице. Той почти напълно изключваше копчето на доверието, когато Сента започнеше да му разказва някоя от своите истории. Обаче официално лице бе потвърдило участието ѝ в телевизионния сериал и Филип бе почувствал радостно облекчение... Колко странно му се виждаше сега, че успя да повярва и на най-невероятните неща, които Сента му разказа по-късно. Повярва ѝ напълно. И вече в нищо не се съмняваше.

Купи две бутилки евтино бяло вино. Още преди да се върне при нея, знаеше, че няма да може да изпие нито капка. Забравата не беше за него, още по-малко пък онова отпуснато и замаяно блажено състояние на еуфория, което лесно идваше след секса или пък след сънищата призори. Връщайки се в стаята ѝ — от горещото прашно стълбище горе в хладния мрак долу — фактите и цялата истина още веднъж с пълна сила се стовариха отгоре му. Истината бе, че Сента бе убила хладнокръвно напълно беззащитен и непознат човек.

— Не може да бъде... Не може да бъде — шептеше Филип, невярващ.

Сента започна жадно да пие от виното. Филип отнесе пълната си чаша до чешмата, изля я и я напълни с вода. Зеленото, опушено стъкло не позволяваше да се разбере дали в чашата има вино или вода. Тя протегна ръка към него.

— Остани при мен тази нощ. Не си отивай!

Той я погледна, отчаян, и изрече на глас мислите си:

— Не мога да се върна вкъщи. Чувствам, че не мога да напусна тази стая... Не мога да понасям други хора. Мога да бъда само с теб. Ти направи така, че да не мога да се виждам с други.

Това изглежда ѝ достави удоволствие. Филип дори за миг изпита усещането, че такава именно е била целта ѝ от самото начало — двамата да се отделят от околния свят така, че да не стават за каквито и да било други компании. Той отново видя лудостта, изписана върху лицето ѝ — леко кривогледите ѝ очи, върховното ѝ безразличие към всичко онова, което объркваше и ужасяваше обикновените хора. Беше лицето на Флора и онзи поглед, който Филип бе забелязал върху мраморните ѝ черти, когато преди цяла вечност я бе видял в цветната леха в градината на Арнъм. Този път обаче, за разлика отпреди, той не се опита да разсее в мислите си представата за нейната лудост. Ако бе луда, тя просто не можеше нищо да направи, беше безпомощна и неспособна да отговаря за постъпките си.

Филип я взе в прегръдките си. Беше ужасно! Не изпита никаква наслада. Все едно че държеше някакъв разлагащ се труп на удавник или боклукчийска торба. Той почти потръпна от погнуса. После изпита жал за нея и за себе си. И тогава заплака, заровил лице в рамото ѝ и притиснал устни към врата ѝ...

А тя го галеше по косата и му шепнеше:

— Горкичкият Филип, горкичкият Филип! Не тъгувай! Не бива да си тъжен...

Филип бе сам вкъщи. Седеше до прозореца във всекидневната и гледаше как светлината навън гасне. При залез като този, когато къщата се къпеше в бледоаленото зарево на късния безветрен следобед „Гленалън Клоус“ бе по-хубава от всякога.

И денят, и нощта преминаха в почти непрестанно и безутешно страдание. Като погледнеше назад сега, му се струваше невероятно и невъзможно... Как успяха само те двамата да понесат всичко това?! Разбира се, и дума не можеше да става да отиде на работа. След безсънната нощ и едва-едва изнизващите се часове, в които тя ту заспиваше, ту се будеше и го молеше да се люби с нея (по едно време дори падна на колене, отправяйки прочувствена молба към него, ала той отново не бе успял)... след всичко това на сутринта Филип отиде в антрето, вдигна телефона и позвъни на Рой в дома му. Не беше нужно да симулира пресипнал глас, сухо гърло и силна отпадналост. Тези признаци бяха налице в резултат на изминалите ужасни часове.

А щом слънцето се показва, всичко започна отначало. Предната нощ всички врати и прозорци бяха затворени и в стаята стана горещо като в пещ. Сента спа, докато той се върна, а тогава се събуди и започна да плаче. Прииска му се отново да я удари, за да спре това безсмислено хленчете. За да не ѝ посегне, Филип здраво притисна дланите си една в друга. Насилието, някога чуждо за него, вече му ставаше познато. Постепенно разбираше, че всеки човек е способен на какво ли не.

— Трябва да престанеш — каза ѝ той. — Стига си плакала! Трябва да поговорим и да решим какво да правим.

— Какво има да правим, щом не ме обичаш?

Лицето ѝ бе подпухнало от плач така, сякаш кожата бе попила сълзите ѝ. Мокри кичури коса бяха полепнали по лицето ѝ.

— Сента, трябва да ми кажеш... — Изведнъж го осени идея. — Да ми кажеш истината сега. От сега нататък трябва да ми казваш само истината.

Тя кимна. Филип усети, че Сента се мъчи да го умилостиви по някакъв начин и се съгласяваше само, за да избегне по-нататъшни

тревоги. Очите ѝ гледаха много по-хитро и бдително сега изпод подпухналите ѝ клепачи.

— Какво искаше да кажеш с това „няма да ми е за първи път“? Когато ми говореше за полицията, спомена, че няма да ти е за първи път. Какво имаше предвид?

Настъпи кратко мълчание. Тя погледна в огледалото, после отново към него. Отговори му с наивен гласец, сякаш специално бе мислила как да го обезоръжи.

— Имах предвид, че веднъж убих и един друг човек. Имах си приятел, онзи Мартин... Казваше се Мартин Хънт... Нали ти казах за него? Казах ти, че съм имала мъж преди тебе. Мислех си, че той е моят избраник. Беше преди да те видя, Филип. Много преди да се срещнем. Ти нямаш нищо против, нали Филип? Не се сърдиш? Ако знаех, не бих се и докоснала до него... Не бих говорила с него, дори ако знаех, че ще те срещна.

Филип поклати глава. Беше вял и безпомощен протест срещу нещо, което той не разбираше, но усещаше, че е чудовищно.

— Е, и? Какво за него?

Вместо да му отговори, тя допълзя до него, ала той не я прегърна, не я притисна нежно.

— Ти ще ме защитиш, ще ме спасиш и ще продължиш да ме обичаш нали, Филип? Нали?

Това го ужаси. Той не знаеше отговора на въпроса ѝ. Не знаеше какво да каже. Не знаеше от какво се бои повече: от закона и представителите на властта, или от нея самата. Филип чувстваше, че един мъж не би трябвало да се страхува от нищо. Усети, че трябва да я прегърне и да я притисне.

— Тогава ревнувах — рече глухо Сента. — Ако някога си намериш друго момиче, ще я убия, Филип. На теб нищо няма да направя, но нея ще убия.

Не му каза нищо конкретно, но Филип вече нямаше желание да я разпитва. Прегръщаше я механично. Ръцете му бяха сякаш метални скоби, достатъчно силни, за да придържат друго човешко същество в наклонено положение. Беше почти същото както тогава, когато бе носил Флора към къщата на Арнъм. Сента бе също тъй тежка и безжизнена — като камък.

По-късно той излезе и купи храна. Направи кафе и я накара да пийне малко. Гореподобно се чува стъпки, входната врата се затръшна и Филип погледна през прозореца нагоре към улицата. Рита и Джакопо се отдалечаваха по посока на метрото с два големи куфара. Същия следобед Сента се качи горе, а когато се върна, каза, че е взела две от хапчетата за сън на Рита. Филип специално се погрижи в стаята да няма дори капка вино. Веднага щом Сента заспа, той излезе. Тя щеше да спи с часове, а вечерта Филип щеше да се върне.

Някой бе оставил дълбока драскотина върху вратите от едната страна на колата му. Изглежда бе направено с ръждясалия пирон, който разбойникът бе оставил отпред, на капака. Джоули го нямаше. Не се виждаше и на „Цезария Гроув“. Забеляза го едва на „Тайър стрийт“. Беше последен на опашката за храна пред центъра „Майка Тереза“. Филип му кимна, ала нито му махна с ръка, нито се усмихна. Разбираше вече, че когато човек бе шокиран и погълнат от някакви потресаващи и ужасни събития, движенията му сякаш се парализираха, душата му сякаш се вцепеняваше, а мозъкът силно се съсредоточаваше. Струваше му се, че не е редно да шофира. Беше толкова голям да кара, колкото ако беше пил.

В къщата на „Гленалън Клоус“ нямаше никой, освен Харди. Кутрето страшно му се зарадва. Заподскача около него и започна да го ближе по лицето и ръцете. Филип намери няколко филии хляб в кухненския шкаф, салатата от зеле и шунков салам в хладилника, ала нищо не хапна. Навярно щеше да започне да се храни, когато един ден буцата в гърлото му изчезнеше. Хранопроводът му бе блокирал. Той стоеше във всекидневната и от прозореца гледаше заревото на залеза. Виждаше се как бисерно — седефеното небе постепенно порозовяваше... Като декор от някакъв нереален и различен свят — различен от неговия, в който се случваха такива ужасни неща. Сърцето му се изпълни с копнеж, че всичко това не е вярно, че си е въобразил, че сънува и че ей сега ще се събуди...

Тогава изведнъж съзря колата, която спря пред къщата. Мина му нелепа мисъл през главата: „Полиция?“. Беше ягуарът на Арнъм. Той и Кристин слязоха от колата. Тя носеше букет цветя в едната си ръка, а в другата — кошница с нещо, подобно на малини. Харди чу, че Кристин идва и се втурна към вратата.

Кристин бе хванала малко тен. От слънцето кожата ѝ се бе зачервила.

— Бяхме на пикник — каза му тя. — Джерард си взе един ден почивка и отидохме на пикник в Епинг Форест. Беше толкова хубаво! Все едно че наистина бяхме заминали в провинцията!

В един различен свят... Филип се чудеше дали върху лицето му не е изписано отчаянието, което чувстваше. Тенът на Арнъм бе станал доста по-тъмен и така още повече приличаше на италианец или грък. Бялата му риза бе разкопчана по младежки, почти до кръста. Носеше дънки.

— Как си, Филип? Личи ти, че днес си бил не където трябва...

От сега нататък той винаги щеше да бъде не където трябва. Без да се старае въпроса му да звучи учтиво, Филип попита:

— Къде живееш сега?

— Все още в Бъкхърст Хил, но от другата страна на магистралата. Преместих се, но не много далече.

Кристин влезе в стаята с ваза, пълна с вода и започна да нарежда в нея карамфилите, бъбрейки по своя очарователно невинен и малко глуповат начин.

— Да, Филип... Толкова много исках да видя къщата на Арнъм. Всъщност бяхме толкова близо до нея. Сигурно съм ти досадила, но аз наистина обожавам да гледам нови къщи. Джерард не пожела да ме заведе. Каза, че не била достатъчно хубава за моя поглед. Искал първо хубаво да я почисти, преди да ме заведе.

Филип се поколеба, сетне хладно каза:

— Не си искал, предполагам, Кристин да види, че си се отървал от Флора.

Настъпи мълчание. Арнъм силно се изчерви. Филип бе улучил право в целта, макар всъщност да не бе вярвал, че тази е причината за нежеланието на Арнъм да заведе Кристин в дома си. Сега обаче разбра, че попадението му бе точно. Хванала четири-пет карамфила в ръка, наподобявайки доста позата на Флора, Кристин се обърна към Арнъм с учудване.

— Така ли, Джерард? Ти не си се отървал от Флора... нали не си?

— Съжалявам — отвърна Арнъм. — Ужасно съжалявам! Не исках да научиш. Той е прав като казва, че тази е причината да не

искам да те заведа вкъщи. Градината ми е малка и ти сигурно щеше да забележиш и да попиташ.

— Щом не си я харесал, би трябвало да кажеш. Само да беше казал, и ние щяхме да си я вземем обратно.

Филип не очакваше, че майка му така ще се разстрои.

— Кристин, повярвай ми! Аз я исках и я харесвах! Моля те, не ме гледай така!

— Да, зная, че изглупявам и се вдетинявам, но това наистина провали деня ми.

— Продад я е на някакви хора в Чигуел. Питай го дали не я е продал на едни хора в Чигуел. Казват се Майерсън.

Филип не си спомняше някога да е бил отмъстителен...

— Не съм я продал!

— Дал си я тогава.

— Не, не беше така. Стана случайно. Както знаеш, заминах за Америка и останах цял месец. През това време, докато ме е нямало, къщата и всичко в нея е било продадено на търг. Статуята не трябваше да се включва в търга. Оставих специални инструкции да не се продава! Обаче в онази бъркотия взели, че я продали...

Арнъм изглежда гневно Филип и добави:

— Бях ужасен и смаян, когато разбрах. Направих всичко възможно, за да си я върна и успях да открия търговеца, който я бе купил от търга. Само че той вече я бе продал на някакъв клиент, който му бе платил в брой и нямаше никакъв адрес. Всъщност, точно за това не ти се обадох, Кристин. По-добре да ти кажа всичко. Бих искал сина ти да не присъства, но след като вече е тук...

Някога Филип би излязъл от стаята, но сега не виждаше защо трябва да го прави и остана на мястото си.

— Исках да те видя! — рече Арнъм. — Много исках да те видя, но не знаех как да ти кажа за Флора. Съвсем се побърках. Отначало мислех, че ще мога да си я върна, но като не успях и се преместих в новата си къща, и като мина толкова много време... Помислих си: „Не мога да ѝ се обадя сега! Твърде късно е... Нелепо е“. Да не говорим, че все още не виждах как бих могъл да ти обясня за Флора. Когато срещнах сина ти онзи ден на „Бейкър стрийт“, аз осъзнах колко много си ми липсвала. Липсваше ми, Кристин!

Тук Арнъм изгледа Филип с раздражение. Класическото му лице доби морав цвят и той продължи с укорителен тон.

— Исках да те видя, Кристин, и най-сетне ти се обадох, но през цялото време се тревожех за статуята. Мислех си дали да не ти кажа, че се е счупила или че е била... открадната.

Филип се изсмя тихо и злостно. Майка му се изправи, вдигна вазата с карамфилите и я постави на перваза на прозореца. Подръпна цветята оттук-оттам, за да направи разположението им по-симетрично, но продължаваше да мълчи. Харди скочи от стола, на който бе седял Филип, и изтича при Арнъм. Вдигна ведро муцуната си към него, задуши въздуха и приятелски замаха опашка. Филип забеляза как Арнъм се отдръпна инстинктивно. Беше ясно като бял ден, че го е страх. Обаче после плахо протегна ръка и внимателно погали Харди по главата — явно, за да се хареса на Кристин.

Тя се обърна с лице към Арнъм. Филип очакваше майка му да изрече хиляди упреци, макар изобщо да не бе в стила ѝ, ала тя само се усмихна и каза:

— Е, всичко това е минало. Надявам се, вече намираш атмосферата разведрена. Сега ще приготвя чай за трима ни.

— Няма ли да ми разрешиш да те заведа някъде на вечеря, Кристин?

— Не, мисля, че не бива. Доста късно стана. Не съм свикнала да се храня късно, а и пътят ти обратно е така дълъг. Боя се, че досега не бях осъзнала — рече Кристин весело и нехайно — колко дълъг всъщност е този път.

Филип се качи горе и ги остави сами. Трябваше да се върне при Сента и все пак на света нямаше друго нещо, което да желаше по-малко. Ако само преди два дни някой му бе казал, че ще дойде време, при това скоро, когато той не би и помислил да отиде при Сента, Филип би му се изсмял презрително. Сега се чувстваше както някога в детството си, когато неговият котарак се разболя. Той много обичаше котарака. Уордмънови го бяха взели от улицата като голям. Нареккоха го Смоуки^[1] заради пъстрото му кожухче на сиви и черни петна. С внимание, грижи и добра храна Смоуки бързо заглади косъма и стана много красив.

Обикновено спеше върху леглото на Филип. Когато Филип пишеше домашните си вечер, Смоуки лежеше в скута му. Той си беше

само негов котарак и по тази причина Филип го глезеше, галеше и прегръщаше час по час. Сетне, един ден, когато Смоуки вече остаря, изведнъж се разболя. Беше минало много време и котаракът бе вече на четиринадесет или петнадесет години. Зъбите му се разклатиха, дъхът му замириса лошо, козината му започна да пада, появиха се голи петна по кожухчето му и той престана да се мие. Любовта на Филип към него изведнъж се изпари. Той не го обичаше вече. Правеше се, че уж още се грижи за него, но си личеше, че е преструвка. Колкото и ужасно виновен да се чувстваше, Филип все пак отбягваше Смоуки и кошничката му до вратата в кухнята. А когато баща му и майка му много внимателно и със страх му загатнаха, че заради доброто на клетото животинче то трябва да бъде приспано, Филип изведнъж почувства огромно облекчение — сякаш някой бе смъкнал товар от гърба му.

Означаваше ли това, че бе обичал котарака заради неговата красота? И Сента ли обичаше заради хубостта ѝ? Дори ако щете заради красотата на душата ѝ (поне така си мислеше той), на ума ѝ? Сега Филип знаеше, че тези черти от нейната личност бяха всъщност грозни, болни, изопачени, уродливи... Бяха зловеци и воняха. Заради тях ли той не я обичаше вече? Не, не беше така просто. Не беше само заради това че Филип се отвращаваше от лудостта ѝ. Бе по-скоро заради факта че съществува, което бе обичал, беше плод на неговата фантазия, а не странното, диво зверче с болен мозък, очакващо го на „Тарзъс стрийт“.

Той отвори гардероба и потърси Флора в тъмното. Лицето ѝ се показва между един чифт панталони от туид и новия шлифер, който си бе купил на мястото на откраднатия. Най-любопитното нещо бе, че тя вече не приличаше на Сента. Навярно никога не беше приличала, но приликата бе само в неговото екзалтирано въображение. Каменното ѝ лице бе сякаш сляпо и сладниково. Очите ѝ гледаха кухо. Тя дори не заслужаваше местоимението „тя“. Беше по-скоро „то“ — парче от мрамор. А може и никой да не бе позирал за нея. Бе просто безличната творба на някой неизвестен скулптор. Филип я вдигна и я сложи върху леглото. Хрумна му да я сложи обратно в градината, преди да излезе. Нямаше причина да не го направи, след като вече знаеше, че Арнъм отдавна се е простил с нея, а и Кристин също бе научила за това... Пък и Майерсън, който я бе купил, беше мъртъв. Той я смъкна долу.

Джерард Арнъм си тръгваше. Градинската порта бе отворена, а Кристин стоеше до нея и го гледаше как се качва в ягуара си. Филип занесе Флора в задния двор и я постави на старото ѝ място, до шадравана. Нима винаги бе изглеждала така евтина и безвкусна?! Зеленото петно, което загрозяваше гърдта и гънките на роклята ѝ, отчупеното от ухото ѝ парче... А имаше и нова, незабелязана досега повреда — от букета ѝ се беше отчупило едно от цветята. Подхождаше повече да украсява някоя развалина. Той се обърна и си тръгна. Когато погледна назад, преди да завие зад ъгъла, видя, че на рамото ѝ е кацнал врабец.

В кухнята Кристин пиеше втората си чаша чай.

— Извиках те, за да разбера дали и ти не искаш, скъпи, но те нямаше. Горкият Джерард доста се разстрои, нали?

— А ти? Нима ти не беше разстроена, когато той с месеци не ти се обади?!

— Бях ли?

Кристин изглеждаше озадачена така, сякаш не можеше нищо да си спомни.

— Мисля, че той повече няма да се върне — каза тя. — Аз не съжалявам, пък и Одри ще се разсърди.

Във всеки случай Филип чу Одри. Той винаги си бе мислил, че майка му казва Одри, но очевидно не бе слушал внимателно.

— Какво общо има това с тази твоя Одри?

— Не тази, скъпи, а този! Одри е моят приятел. Знаеш кого имам предвид — брата на Том... Том Пелхъм.

Светът край Филип се завъртя, подът под краката му се завъртя...

— Искаш да кажеш, бащата на Сента?

— Не, Филип. Баща ѝ е Том, а Одри Пелхъм е брат му — брат е на майката на Дерън. Никога не се е женил. Запознах се с него на сватбата на Фий. Филип, скъпи... сигурна съм, че никога не съм го крила от тебе и никога не съм била потайна. Винаги ти казвах, че излизам с Одри и че се виждаме доста често. Не можеш да го отречеш, нали?

Не, не можеше да отрече. Бил е прекалено много погълнат от собствената си връзка, за да обърне голямо внимание. Името, което бе чул, беше Одри — име на жена. Но не за жена Кристин бе купувала

нови дрехи, не заради нея си бе изрусила косата и бе станала по-млада и по-хубава.

— Всъщност, той иска да се оженим. Ти... би ли... би ли имал нещо против, Филип, ако се омъжа за него?

Това си бе пожелавал той и за това бе мечтал — мъж, на когото да повери Кристин. Как бе възможно този свят да е пълен с неща, които в даден момент са от първостепенна важност, а в следващия не струват и пукната пара?!

— Кой, аз ли? Разбира се, че нямам нищо против.

— Просто си помислих, че трябва да попитам. Когато децата на една майка са вече големи, редно е тя да ги пита, щом реши да се омъжва, но винаги може да очаква те да я питат.

— Кога ще бъде събитието?

— О, още не знам, скъпи. Още не съм казала „да“. Сметнах, че ще е добре и за Черил, ако се омъжа за него.

— Защо за Черил?

— Казах ти, Филип. Одри работи в бюрото за социално подпомагане и се занимава с проблемите на подрастващите.

„Тя всичко си е била решила — помисли си Филип. — Уредила е живота си и без мен. А пък аз винаги съм я мислел за безпомощна. Винаги съм смятал, че ще трябва да разчита на мен цял живот.“ Внезапно той видя нещо съвсем ясно: майка му беше от този род жени, за които мъжете винаги искаха да се оженият. За нея винаги щеше да има желаещи кандидати. Стихията ѝ беше в това да бъде омъжена, и то по нейния си обичлив и пражоснически начин. Мъжете винаги наддушваха това нейно качество.

Филип се смути. Не беше в навиците му, но все пак протегна ръце, прегърна я и я целуна. Тя повдигна лице към него и му се усмихна.

— Може би няма да бъде тук няколко дни — рече той. — Отивам при Сента.

— Приятно прекарване, скъпи — каза Кристин някак разсеяно и се отправи към телефона в антрето. Явно нямаше търпение той да излезе и да може на спокойствие да съобщи на Одри Пелхъм как е реагирал Филип и как ѝ е разрешил да се омъжи за него.

Филип влезе в колата си, но не запали веднага. Нежеланието да отиде при Сента, което бе почувствал вкъщи, бе станало още по-силно.

Започваше вече да разбира, че противоположното на силната страст е яростна антипатия. Виждаше Сента като самия дявол. Тя го гледаше, а зелените ѝ очи бяха много зелени и святкаха ли, святкаха... Изведнъж го споходи мисълта никога повече да не я види. Какво облекчение само... Какъв покой! Някак си усещаше, че щом отидеше при нея, с него бе свършено, но ако ѝ пишеше... Защо да не ѝ пише, че всичко е свършено, че е било само временна лудост, отразила се зле и на двамата?

Знаеше, че не може да го направи. Но не можеше и веднага да се върне на „Гарзъс стрийт“. Изпитваше необходимостта да отлага връщането си до късно през нощта. Тъмнината щеше да направи срещата им по-лека. Изведнъж в съзнанието му изникна странна представа: той и тя се затварят долу в подземие и никого не пускат, никога не излизат, пазят се един друг в пълна безопасност. Тази перспектива му се видя отвратителна.

Той бавно се отдалечи от майчината си къща, отправяйки се в посока на „Гарзъс стрийт“ така, сякаш бе привлечен от магнит. Все пак знаеше, че в даден момент ще трябва да се отклони от пътя. Не бе в състояние точно сега да се срещне лице в лице със Сента.

Моментът дойде тогава, когато от „Еджуеър Роуд“ обикновено свиваше по „Килбърн“. Вместо това, той продължи направо. Мислеше за онова, което Кристин каза за Черил и за лесния начин, по който смяташе, че ще разреши този непознат за нея проблем: някакъв си втори баща, който бе нещо като надзираващ полицаи и който трябваше да реши всичко. Филип си спомни как веднъж, още преди да се познаваше със Сента, бе видял тук Черил да излиза от един магазин с насълзени очи.

Само че не беше магазин. Той намали скоростта и спря в забранената зона на двойната, жълта линия. Слезе от колата и се втренчи в блестящата фасада, която без врати и прозорци ясно откриваше пред минувачите по улицата ярко осветения си интериор и редиците от механични изкушения, къпещи се в червени и жълти светлини. Филип не бе влизал в такова място преди. Веднъж само, когато беше на море и понякога, когато ходеше на кръчма. Беше изпробвал късмета си, бе загубил, но бе останал безразличен. Спомни си също как веднъж след една семейна почивка в Зеебрюге, когато прекосяваха Ламанша, баща му бе играл на някаква машина, наречена

„Демонично динамо“. Името бе заседнало в паметта му. Беше толкова нелепо.

Тук също имаше „Демонично динамо“. Имаше и „Космическа буря“, „Горещ ураган“, „Апокалипсис“, „Горила главорез“... Филип мина по централната пътека, гледайки машините и лицата на онези, които стояха пред тях и играеха. Израженията им бяха или вцепенени и неразгадаеми, или трескаво съсредоточени. Пред една от машините, наречена „Огнени колесници“, стоеше тънък блед младеж с ниско остригана коса. Той успя да подреди в една линия всичките олимпийски факли и от машината се изръси цял водопад от монети. Момчето изглеждаше съвсем младо, но сигурно бе над осемнадесетгодишен. Някъде Филип бе чел, че такива заведения са забранени за лица под осемнадесет години. Законът беше съвсем наскоро приет. Тези хора наистина ли вярваха, че на осемнадесетия си рожден ден човек изведнъж ставаше зрял и мъдър?!

Лицето на момчето нищо не изразяваше. Филип беше син на комарджия и знаеше, че младежът няма да сложи печалбата в джоба си и да си замине. Той го видя как застава пред „Космическа буря“.

Черил не беше тук, но Филип знаеше вече къде може да я намери.

[1] Smoke (англ.) — пушек, дим. — Б.пр. ↑

19.

Тя седеше на масата в кафенето срещу него. Беше ѝ обещал пет лири, за да я накара да дойде с него и да поговорят. Ала Филип все още отлагаше началото на разговора. Чудеше се кога за последен път Черил е мила косата си... а също и тялото си, впрочем. Под ноктите ѝ се бе насъбрала чернилка. Върху мършавия среден пръст на ръката ѝ проблясваше евтин сребърен пръстен. Филип си представи как тази ръка безкрай дърпа ръчката на някоя игрална машина също така механично, както фабричните работници редят частите върху конвейерната лента, ала не и с тяхното безразличие. Лицето ѝ бе набраздено, както можеше да бъде само лицето на млад човек — с дълбоки резки и бръчки, които го правеха да изглежда не старо, а много, много изтерзано.

Откри я в един увеселителен парк в Тотенхам Корт Роуд, претърсвайки всички подобни заведения по „Оксфорд стрийт“. Там видя как сестра му загуби и последното си пени и по навик се обърна към мъжа до нея, за да иска назаем. Филип видя как мъжът ѝ отказа, без дори да я погледне, и как тя прие отказа му. Беше се вторачил в редиците черешки, или каквото бе там, с такова внимание, та изглеждаше така, като че ли му изпробват зрението. Той няколко пъти поклати отрицателно глава и накрая махна със свободната си ръка по посока на Черил, сякаш искаше да ѝ каже: „Изчезвай“. Алените и златисти светлини, постоянни и мигащи, прожекторите и шарените крушки, осветяващи и най-тъмните кътчета в това заведение, го правеха да изглежда като някаква сценична преизподня.

Трудно можеше да измъкне нещо от нея — тя бе така явно безразлична към всичко, след като той вече знаеше за тази нейна пристрастеност. Изобщо не я интересуваше какво още ще научи брат ѝ или какво си мислеше. Черил заговори с неохота и отегчение. Сръбна от кафето и побутна чашата си встрани, потръпвайки като от погнуса.

— Той умря. Нищо не можеше да ме доближи до него повече от това. То ме караше да се чувствам като него. Предполагам, че точно

така може да се каже. Навярно то е в кръвта ми... наследила съм го.

— Такива неща не се унаследяват.

— Откъде знаеш? Да не си доктор?

— Откога го правиш? Откакто той умря ли?

Черил кимна като направи грозна, отегчена физиономия. Всъщност обаче бе неспокойна. Взе лъжичката и започна нервно да почуква в ръба на чинийката.

— Кое те накара да започнеш? — попита я Филип.

— Минавах покрай едно такова заведение и си мислех за татко. На никого от вас не му бе така мъчно, когато той умря, както на мен. Нито дори на мама. И като минах оттам, се сетих за татко... Сетих се за онази нощ, в която се връщахме от почивка... Бяхме на кораба, а татко играеше на машината с черешките и всеки път, когато печелеше, ми даваше парите, като ми позволяваше и аз да опитам. На кораба нямаше много хора, а вие се хранехте някъде. Бяхме само двамата с татко. Беше нощ, звездите блестяха... Не зная дори откъде помня, че е имало звезди, защото не бяхме на палубата. Беше сякаш някаква магия... Татко непрекъснато печелеше, а парите непрестанно валяха. Мислех си за това и тогава ми хрумна да вляза и да опитам... Защо не?

— И така се пристрасти? — рече Филип.

— Не съм се пристрастила! Това не е наркотик!

За първи път Черил се оживи и на лицето ѝ се изписа възмущение.

— Онзи мъж там... и той току-що ми каза, че съм пристрастена. „Ти си наркоманка“, вика, като че ли си инжектирам нещо... Никога не съм правила такова нещо! Никога не съм употребявала наркотик! Та аз дори не пуша!!! Какво им става на тия хора?! Щом харесаш нещо и веднага ти казват, че си вманиачен!

— Ти крадеш заради това, нали? Навикът ти е такъв, че се налага да крадеш, за да го поддържаш.

— Харесва ми, Фил. Не разбираш ли? Харесва ми повече от всичко друго на света! Наречи го хоби, ако щеш. Същото е, както Дерън е увлечен от спорта. Него не го наричат наркоман, нали? Това се казва интерес, какъвто и ти имаш, предполагам. Хората играят бiliarд и моникс, нали? И... и голф играят, и карти, и разни други игри, но не ги наричат маниаци!

— Не е същото. Ти няма да можеш да спреш — каза спокойно и уверено Филип.

— Но аз не искам да спирам! Защо да искам? Всичко щеше да е наред и нямаше да имам никакви проблеми, ако имах пари. Проблемът ми е, че нямам пари, а не машините.

Черил остави лъжичката, протегна ръка през масата и обърна дланта си нагоре.

— Нали каза, че ще ми дадеш пет лири?

Филип извади банкнотата от портфейла си и ѝ я подаде. Беше ужасно, защото не искаше да прави сцена от това. Не му се щеше нито да я подава бързо и трескаво като храна на умиращ от глад човек, нито пък нарочно да се бави, както правят някои хора, дразнейки апетита на някое куче с кокал, който в последния миг грабват изпод муцуната му. Но щом извади небрежно банкнотата, така сякаш просто се канеше да плати сметката, Черил я грабна от ръката му, сетне пое дълбоко въздух и стисна устни. Тя не прибра банкнотата, а здраво я стисна в ръката си. Нямаше да я задържи дълго, за да си заслужава да я прибира някъде.

Когато Черил си тръгна, изгубвайки се сред святкащите машини с най-невероятни имена, Филип се върна в колата си, паркирана в една от страничните улички. Минаваше десет и половина и бе съвсем тъмно. Разговорът с Черил бе изместил собствените му тревоги. Съзнанието му бе докрай ангажирано с отчаяната самозащита на сестра му. Той смяташе, че тя отново ще бъде принудена да краде. Навярно вече го правеше... Щяха да я хванат и да я вкарат в затвора. Познатият себичен инстинкт за самосъхранение му нашепваше, че това навярно е най-хубавото, което би могло да ѝ се случи. В затвора евентуално биха могли да я излекуват, да ѝ помогнат. Но братът в него знаеше, че така сестра му щеше завинаги да бъде загубена за него. „Трябва да направя нещо — мислеше той. — Трябва!“

Филип виждаше, че не може повече да отлага завръщането си при Сента. Нямаше как да го отлага повече. Тя сигурно беше вече уплашена, разтревожена и се чудеше какво ли му се е случило. Докато караше към „Гарзъс стрийт“, Филип мислено търсеше начин, по който да ѝ каже, че трябва да се разделят. Ако полицаите бяха открили нещо, той щеше да се принуди да остане с нея, но колкото и странно да бе, те

не знаеха нищо. Сигурно нито един очевидец не се бе явил, никой нищо не бе казал за младо момиче с кръв по червената туника или пък за младо момиче пътуващо сам-самичко с железницата в неделната утрин. „Може би защото тя няма никаква връзка с Майерсън“ — помисли си Филип. Беше убийство на непознат човек, извършено от непознато лице — най-трудно за откриване, защото нямаше причина, нямаше мотив...

„А аз в такъв случай съучастник ли съм? Прикривам ли всъщност убийството?“ Каква полза щеше да има, ако убиецът на Майерсън бъдеше заловен и съден? Щеше ли това да върне клетия Майерсън? Една от причините за арестуването и задържането на убийците бе да не им се даде възможност да убиват отново. Филип вече знаеше, че Сента е убивала и преди. Тя му бе казала, макар и по заобиколен начин, но все пак му бе казала, че и преди е използвала стъклена кама.

Той бавно затътри крака надолу по стълбите. Изгаси светлината и тихо влезе в тъмната стая. Цареше пълна тишина, но щом приближи леглото, чу как Сента въздъхна в съня си. Дишането и непробудният ѝ сън му подсказаха, че Сента бе взела още една от сънотворните таблетки на Рита. Иначе щеше да се събуди при идването му. Филип се съблече и легна до нея. Струваше му се, че това е единственото нещо, което може да направи. Дълго остана буден, вирайки се в бледата ѝ скула, притисната в кафявата възглавница. Сребристите кичури улавяха и най-бледата светлина и странно грееха в мрака. Сента лежеше настрани, свила в юмруци мъничките си ръце, и притиснала ги към брадичката си. Известно време Филип лежа отделно от нея, а после внимателно и сякаш свенливо, като че ли се боеше, че Сента ще го отблъсне, той протегна ръка, обхвана талията ѝ и я притегли към себе си.

Двамата бяха в стаята ѝ, а навън бе ранна утрин. Беше малко след седем часа, но бе съвсем светло. Ярките слънчеви лъчи обилно струяха в мръсната и очукана стая през стъклата, покрити с дебел слой прах. Филип бе направил кафе. В една от бутилките бе останало малко мляко, ала от топлината то се бе вкиснало. Сента бе увила един шал около кръста си и друг около раменете си. Корените на косата ѝ отново

червенееха. Тя все още бе в нещо като транс от сънотворните хапчета. Гледаше унесено и движенията ѝ бяха забавени, но Филип видя, че Сента е усетила промяната в него. Беше някак смирена и уплашена. Той седна в долния край на леглото, а тя в горния, като се облегна на възглавниците. Ала само след миг Сента запълзя по кафявите ромбове на юргана към него, протегна плахо ръка и взе дланта му в своята. Филип понечи да се дръпне, но не го направи. Остави дланта си в нейната и усети как гърлото му болезнено се сви.

За собствения му слух гласът му прозвуча така, сякаш бе силно настинал.

— Сента — рече Филип, — ти с втората стъклена кама ли го уби?

Въпросът бе толкова зловец, самите думи, тяхното звучене, както и фактът, че съвсем сериозно бе задал такъв въпрос на жената, която би трябвало да обича и да говори с нея за женитба... Всичко това бе така зловещо, че той затвори очи и притисна с пръсти слепоочията си.

Сента закима с глава. Той знаеше какво става в ума ѝ. За въпросите му, за неговите действия и за опасността тя нехаеше. Интересуваше я само едно: Филип да продължава да я обича.

Опитвайки се да овладее гласа си, той каза хладно:

— Тогава ти не разбираш, че полицията ще те открие. Цяло чудо е, че още не са го направили. Стъклените ками са връзката между двете убийства. След време те ще стигнат до тази връзка. Сигурно има някакви данни за това в компютърната им система. Защо още не са стигнали до тебе?

Тя го погледна и се усмихна. Държеше го здраво за ръката, следователно можеше да се усмихне.

— Искам да ме ревнуваш, Филип. Зная, че не е хубаво от моя страна, но ми е приятно, когато ме ревнуваш.

Тълкуванията ѝ на въпросите му го накараха да види нещо ново: бавно и сигурно Сента загубваше нормалния си разсъдък. Слабата ѝ връзка с реалността ставаше все по-слаба и несигурна.

— Аз не те ревнувам — отвърна ѝ той, като се насили да запази спокойствието си. — Зная, че онзи Мартин не е означавал много за теб. Тревожа се за теб, Сента! Тревожа се за онова, което ще се случи!

— Обичам те — отвърна тя, взе ръката му между двете си длани и започна болезнено да я стиска. — Обичам те повече от себе си! Така че защо трябва да ме е грижа какво ще стане с мен?

Беше странно и ужасяващо, но Филип знаеше, че е вярно. Тя наистина го обичаше точно така и лицето ѝ му го казваше. Думите бяха излишни. Той я придърпа към себе си в безличната и прашна, изпълнена със слънчеви петна стая. Притисна ръце към гърба ѝ, а бузата си в нейната. Рецепторите му бяха безчувствени. Тялото му бе напрегнато от желанието му да се махне час по-скоро. Тя се сгуши в него. Времето минаваше — дълги, безкрайни мигове... Сториха му се часове. Най-накрая той каза:

— Трябва да тръгвам, Сента.

Тя се вкопчи в него.

— Нямам повече отпуска. Трябва да отида на работа.

Не ѝ каза, че първо ще отиде при Фий и Дерън. Искаше да ги види, преди да са тръгнали за работа. Трябваше някак да се освободи от Сента, и то така, че да не я тревожи. Целуна я, за да я успокои. Покрита с шаловете, Сента се сви, подобно на ембрион, върху кафявия юрган. За да затъмни напълно стаята, Филип дръпна щорите почти до долу и излезе, без да се обръща назад.

Сутрин, по време на закуска зет му представляваше доста по-различна и по-приятна гледка, отколкото в късните следобедни часове, когато се просваше пред телевизора. Току-що избръснат, той отново бе хубавият младоженец, а бръчицата на челото му го правеше някак помъдър, докато съсредоточено изучаваше страниците, не на кой да е вестник, а точно на „Файненшъл Таймс“. Фий, винаги бърза и чевръста, се показа със сешоар в едната ръка и чиния с препечен сандвич в другата. Тя се смая, когато видя брат си, убедена, че той идва да ѝ съобщи нещо лошо за майка им. Филип я успокои, като ѝ каза, че всичко е наред и веднага се запита наум какво ли впрочем означаваше тази фраза.

Той се улови, че всъщност отлага разговора за истинската причина на посещенията си. „Сигурно и другите хора често го правят“ — помисли си Филип. Първо навярно говореха за по-малките грижи и проблеми. Все пак фактът, че поставяше Черил в тази категория, го

накара да се почувства виновен. Фий го изгледа невярващо. После смутено запали цигара. Държеше се така, сякаш дискутираха нещо съвсем обикновено, а не пристрастеността на Черил.

— Машините с черешките ли? — рече Дерън. — Едноръските бандити?! Ами аз често играя на тях, но никой не ме нарича маниак.

— Ти не си пристрастен към тях. Ти се владееш и можеш да спреш, а Черил не може.

Филип виждаше, че с тези двамата доникъде няма да стигне. Те отлично биха разбрали опасността от алкохолизма, например. Това ясно му показва колко много се е отдалечила от него сестра му и колко много се е доближила до Дерън. Навярно бе неизбежно и необходимо, за да трае бракът им. Най-после дойде моментът, в който той не можеше повече да отлага. Дерън стана от масата и посегна към ключовете за колата си.

— Кой е Мартин Хънт? — каза Филип.

— Какво?!

— Мартин Хънт, Фий. Сигурен съм, че от вас с Дерън съм го чувал.

Тя се намръщи и вирна нос, възмутена — сякаш не ѝ се вярваше, че Филип е забравил.

— Много добре знаеш кой е!!! Какво става с твоята памет напоследък?!

— Да не е... да не е умрял?

— Откъде да знам?! Едва ли... Та той е млад! Само на двадесет и четири или двадесет и пет години. Защо да е умрял?

— Кой е той, Фий?

— Не зная — отвърна тя. — Аз познавах Ребека. Бях в едно училище с Ребека Нийв. А Мартин беше приятелят ѝ. Това е, което знам... от телевизията и от вестниците.

Трябваше му време, за да смели фактите, да разбере значението на думите ѝ, да си направи изводи. По-късно се питаше дали Фий не бе забелязала преbledняването му. Филип почувства как кръвта се дръпна от лицето му и как по гърба му полазиха тръпки. Усети и някаква слабост, като пред припадък. Той се хвана здраво за облегалката на един от столовете. Дерън се приближи до Фий, каза ѝ, че тръгва и я целуна.

Фий влезе в кухнята и след малко се върна с ролка домакинска хартия, в която избърса ръцете си.

— Защо искаше да знаеш за Мартин Хънт?

Филип излъга. Сента добре го беше научила и сега той лъжеше почти без да чувства угризения.

— Някой ми каза, че е умрял при катастрофа — рече той.

Фий не се заинтересува.

— Не ми се вярва. Щяхме да чуем.

Тя отново изчезна и се върна, облякла памучен жакет.

— Трябва да вървя на работа, Фил. Ти идваш ли? О, щях да забравя! Мама ми се обади по телефона и ми каза, че Флора се върнала. Всъщност не знам какво точно имаше предвид. Тоест, тя каза, че Флора се е върнала — така сякаш е дошла сама, по своя собствена воля или нещо подобно...

Двамата слязоха долу и изведнъж се озоваха на улицата, огряна от яркото слънце. Този път Филип нямаше нужда да лъже.

— Аз я намерих... Случайно. Помислих си, че мама ще иска да си я върне и... и я взех.

— Защо не си й казал?! Тя си мисли, че е някакво чудо, че Флора сама е влязла и се е качила на бетонната площадка.

— Е, сигурно не го мисли сериозно — отвърна разсеяно Филип.

— Както и да е, аз ще й обясня.

Преди да се разделят, Фий го изгледа с любопитство.

— Наистина ли би целия този път, толкова рано сутринта само за да ме питаш за онзи човек, когото дори не познаваш?

Филип преповтаряше наум обяснението си за Кристин. Това отвличаше мислите му от по-неотложните проблеми, помагаше му да не мисли за трудностите, пред които трябваше да се изправи. Щеше да каже на майка си как доста дълго време е знаел, че Арнъм вече не притежава Флора, защото я е продал. Той, Филип, бе пуснал обява във вестника, че я търси, най-накрая я беше намерил и я бе донесъл като изненада за Кристин. Но възможността да поднесе по подобаващ начин този свой фойерверк на изобретателността му бе отнета.

Черил се бе заключила в стаята си. Кристин се завтече към Филип с побеляло от ужас лице. Той не можа да влезе, не можа дори да

извади ключа от ключалката, когато майка му се хвърли в прегръдките му. Филип обгърна раменете ѝ с ръце и се опита да говори спокойно.

— Какво има? Какво се е случило?

— О, Фил! Полицията беше тук! Доведоха Черил и претърсиха цялата къща!

— Какво искаш да кажеш?!

Филип я накара да седне. Кристин се тресеше цялата, а той здраво стискаше ръката ѝ.

— Хванали я да краде в един магазин! — издума Кристин, останала без дъх. — Само някакъв парфюм, но тя... но тя... — Кристин замълча, пое дълбоко въздух и продължи: — Тя имала и други неща в чантата си. Завели я в участъка, написали ѝ обвинителен акт или там каквото се прави, и я доведоха вкъщи. Дойде една полицайка с чин сержант и един млад мъж, цивилен.

Внезапно Кристин избухна в истеричен, задавен смях.

— Двамата изглеждаха толкова абсурдни и смешни сред цялата тази... цялата тази ужасия!

— Какво ще стане с нея? — попита Филип безпомощно.

— Утре сутринта трябва да отиде в съда — отвърна Кристин спокойно и почти хладно, ала внезапно отново захлипа, нададе нещастен, жален вик и затисна с длан устата си.

20.

Тя беше в стаята си, а вратата бе заключена. Филип почука, после затрака с дръжката на бравата. Черил му каза да си върви.

— Черил, искам само да ти кажа, че мама и аз ще дойдем с тебе утре в съда.

Отвътре не се чу нищо и той повтори думите си.

— Ако го направите, аз няма да се явя. Ще избягам.

— Не смяташ ли, че постъпваш глупаво?

— Това си е моя работа — отвърна тя. — Не искам да слушате какво ще говорят там.

Филип заслиза по стълбите и тогава чу как сестра му отключи вратата на стаята си, обаче не се показа. Той се чудеше защо полицаите я бяха оставили да си дойде вкъщи. Кристин сякаш прочете мислите му и каза:

— Тя може сама да се заключи, Фил, но ние нямаме право, нали?

Той поклати отрицателно глава. Кристин никога не им бе казвала какво да правят, никога не ги бе ограничавала, беше им дала пълна свобода и ги бе обичала. В случая с Черил обаче се оказа, че това явно не е било достатъчно. Филип стоеше в кухнята заедно с майка си и пиеше чая, който тя бе приготвила. Чуха как Черил излезе от къщата. За първи път тя не затръшна външната врата, а тихо я затвори. Кристин едва чуто изхлипа. Филип знаеше, че ако ѝ бе казал за намерението си да отиде при Сента и да отсъства почти цялата нощ, майка му нямаше да възрази. Сега уведомяването на Сента, че той нямаше да отиде при нея, не му се виждаше толкова важно. Вместо това Филип се почувства облекчен. Колко хубаво би било, ако тази вечер бе началото на раздялата му с нея и ако всичко това можеше вече да е в миналото! Но хващайки се за тази слаба надежда, той отново си спомни за нейната любов към него.

— Мислиш ли, че ще се върне? — попита го Кристин.

За момент Филип не разбра кого имаше предвид майка му.

— Черил ли? Не зная. Ще се върне, надявам се.

Филип бе навън в градината, когато телефонът извъня. Здравчаваше се. Беше ходил с Харди чак до Локливън Гардънс и сега се връщаше, минавайки през задния вход. Светлината от кухненския прозорец огряваше Флора и тя хвърляше дълга сянка върху тревата. На една от ръцете ѝ се виждаше белезникава диря от засъхнали птичи изпражнения. Кристин отвори прозореца и му извика, че Сента го търси по телефона.

— Защо не дойде?

— Не мога да дойда тази вечер, Сента — отвърна той и ѝ разказа за Черил, като добави, че не може да остави майка си сама. — Знаеш, че е невъзможно човек да ти се обади по телефона — каза ѝ той така, сякаш се бе опитвал да се свърже.

— Обичам те. Не искам да бъда тук без теб, Филип. Нали ще дойдеш да живееш при мен? Кога ще дойдеш?

До слуха му достигна музиката на Рита и Джакопо.

— Не зная. Трябва да поговорим.

В гласа ѝ се долови ужас.

— Защо трябва да говорим?! За какво?!

— Сента, ще дойда утре. Довиждане до утре.

„Утре ще ти кажа, че всичко между нас е свършило — помисли си той. — Напускам те. Утре ще те видя за последен път.“

Когато затвори телефона, Филип се замисли за всички онези хора, най-вече жени, които можеха да обичат и да живеят с някого, заподозрян в убийство. Той бе мъж и знаеше, че жената, която обичаше, бе извършила убийство. Все пак въпросът се свеждаше до едно и също нещо. Смайваше го фактът, че такива хора никога не си и помисляха да издадат заподозрените си любими на полицията, да ги „продадат“. Но се изненадваше и от това, че същите тези хора можеха да имат желание за продължаване на такава връзка. Веднъж на едно събиране Филип бе участвал в една игра. Всеки участник трябваше да каже какво най-много би го отвратило в партньорката му и то така, че да не я обича вече, да не я харесва и дори да не иска да я вижда. Тогава той бе казал нещо доста глупаво и превзето — че би се отвратил, ако любимата му не си мие често зъбите. Сега беше на съвсем друго мнение. Любовта му към Сента се изпари, щом разбра, че тя е виновна за смъртта на Майерсън.

Черил се върна малко преди полунощ. Филип седеше и я чакаше, надявайки се, че ще се върне. Беше накарал Кристин да си легне. Той се втурна към антрето, когато чу ключа ѝ в ключалката и я видя точно, когато вече тръгваше нагоре по стълбите.

— Исках само да ти кажа, че няма да идвам с теб в съда, ако наистина не желаш.

— Полицаяте ще дойдат да ме вземат — рече безучастно сестра му. — Ще дойдат тук с кола в девет и половина.

— Трябва да им кажеш за машината с черешките — издума Филип, и още докато изричаше фразата, усети колко глупаво звучи — като някакво празнодумство в трагедията. — Ще им кажеш, нали? Те ще направят нещо, за да ти помогнат.

Тя не му отговори. Направи нещо особено — обърна джобовете си навън, за да покаже, че са празни. Обърна и джобовете на якето. Оттам извади наполовина пълна кутийка с ментови бонбони. Струваше десет пенса.

— Това е всичко, което имам на този свят. Цялото ми богатство. Най-добре ще е да ме приберат в затвора, нали?

Той не я видя сутринта, защото отиде на работа още преди Черил да е станала. След обяд се обади на Кристин и тя му каза, че на Черил са дали условна присъда. Ако извършеше ново нарушение на закона, щеше да влезе в затвора за шест месеца. Сега Черил беше вкъщи с Кристин. Фий си бе взела почивка следобеда и беше при тях. Филип започна мислено да се подготвя за изпитанието, което му предстоеше. Утре всичко щеше да свърши, да е зад гърба му. Щеше да скъса със Сента и животът му щеше да започне отначало — празен, студен, безотраден...

Щеше ли да успее някога да забрави онова, което бе извършила Сента и това, че той я бе обичал? Може би щеше да избледнее, но щеше да остане завинаги. Един човек бе загубил живота си заради нея. Преди това друг човек бе умрял заради нея. След време тя щеше да убие и други хора. Просто така бе създадена — беше луда. До края на живота си Филип бе вече белязан с това. Дори никога повече да не проговореше с нея и никога да не я видеше, той беше белязан.

Беше напълно решен да я види. В края на краищата той бе подготвил почвата. Да, трябваше да поговорят, но ужасът в гласа ѝ му показва, че Сента до известна степен се досещаше за какво щеше да ѝ говори той. Щеше да ѝ каже цялата истина, че мрази насилието и насилствената смърт. Разговорите или четенето за такива неща бяха истински ужас за него. Щеше да ѝ каже как онова, което бе разбрал, че е извършила, бе разрушило любовта му към нея... или че сега я виждаше като съвсем различна личност — тя не бе момичето, което бе обичал, а само една илюзия.

Но как ли щеше да се справи с нейната любов към него?

Джоули се бе наредил заедно с други мъже и жени на опашката пред центъра „Майка Тереза“. Обхванат от суеверие, Филип веднага забеляза присъствието му. Наближавайки „Гарзъс стрийт“, той си казваше, че ако види Джоули, ще влезе в къщата и ще говори със Сента, ако ли не, щеше да зареже всичко и да се прибере вкъщи. Старецът седеше върху количката си с пластмасовите контейнери. Той бе истинска поличба за Филип и сам подсили решителността му, като му махна с ръка, когато Филип мина покрай него.

Той спря колата и седя зад волана дълго време. Мислеше за нея, спомняше си колко често в миналото се втурваше нагоре по стълбите, влизаше в къщата, толкова забързан, че понякога дори не заключваше колата си. А веднъж Сента си взе ключовете, и той започна да мисли как би могъл да се вмъкне при нея с взлом — толкова голяма бе мъката и копнежът му по нея. Защо не можеше отново да потопи мислите и чувствата си в онова време? Всъщност тя си беше същото момиче — изглеждаше и говореше по същия начин, както преди. Защо да не влезе в къщата, после да тръгне надолу към сутерена, да отиде в стаята при нея, да я вземе в прегръдките си и да забрави всичко?

Филип подкара колата, зави и пое към „Гленалън Клоус“. Не знаеше дали е слаб или силен, целеустремен, или страхлив и колеблив. Черил не беше вкъщи, Кристин също. По-късно той разбра, че двете заедно с Одри Пелхъм са отишли у Фий и Дерън. Телефонът започна да звъни в осем часа, но Филип го остави да звъни. Между осем и девет часа той звъня девет пъти. В девет часа Филип сложи нашийника на Харди, хвана го за каиша и го разходи из улиците. Изминаха около

четири-пет километра. През това време, разбира се, той си представяше как телефонът звъни, докато него го няма, представяше си миришещото на вкиснато преддверие и Сента, която набира ли, набира... Спомни си как се бе чувствал, когато тя го бе изгонила от къщата и как той се бе опитвал да ѝ се обади.

Когато Филип влезе, телефонът звънеше. Той вдигна слушалката така, сякаш изведнъж разбра, че не е възможно до края на живота си да не отговаря на никакви позвънявания. Сента не можеше да говори свързано и хълцаше на телефона. Тя пое дълбоко въздух, за да овладее дишането си и му извика:

— Видях те, като идваше! Видях колата! Ти обърна обратно и си замина!

— Зная. Не можах да вляза при теб.

— Защо не можа? Защо?

— Знаеш защо, Сента. Свърши се. Не можем да се виждаме повече. По-добре е никога да не се виждаме. Можеш да се върнеш към своя си начин на живот, а аз ще се заема пак с моя:

Внезапно тя стана много по-спокойна и каза съвсем тихо:

— Но аз нямам друг живот, освен с теб.

— Виж, ние се познаваме само от три месеца, което за един човешки живот е нищо. Бързо ще забравим един за друг.

— Обичам те, Филип. Ти каза, че ме обичаш. Трябва да те видя, трябва да дойдеш!

— Няма никаква полза от това. Няма смисъл.

Филип ѝ каза „лека нощ“ и затвори телефона, но той почти веднага пак извънтя. Филип отново вдигна слушалката. Вече знаеше, че винаги ще отговаря на позвъняванията ѝ.

— Трябва да те видя! Не мога да живея без теб!

— Какъв смисъл има, Сента?

— Заради Мартин Хънт ли? Заради него ли?! Филип, аз не си измислям сега. Казвам ти истината, пълната абсолютна истина: никога не съм спала с него! Излязохме само веднъж, но той не ме искаше. Искаше онова момиче. Искаше я повече от мен!

— Не е това, Сента — отвърна Филип. — Няма нищо общо с него.

Сента продължи трескаво, сякаш изобщо не го бе чула.

— Точно затова полицаите не ме надушиха. Те не знаеха. Не знаеха дори, че го познавам. Това не е ли достатъчно доказателство?! Не е ли?

Що за жена бе тя, след като мислеше, че един мъж ще се интересува повече от сексуалните ѝ връзки, отколкото от това, че бе извършила убийство?!

— Сента — рече Филип, — няма да се разделим, без да те видя отново. Няма, обещавам ти. Не съм страхливец... Обещавам ти, няма да го направя. Първо ще се видим и тогава ще сложим край.

— Филип, ако ти кажа, че никого не съм убивала, че всичко съм си измислила...

— Знаеш, че ти лъжеш само за дребните неща, Сента.

Тя не му се обади повече. Филип лежа буден с часове. Освен всичко друго Сента му липсваше физически. Обаче щом си спомнеше, как се бе любил с жена, която хладнокръвно бе убила човек, щом тази картина оживееше в съзнанието му, той хукваше към банята и повръщаше. Ами ако тя се самоубиеше? Изведнъж Филип осъзна, че всъщност нямаше да се изненада, ако Сента предложеше нещо като двойно самоубийство. Беше напълно в стила ѝ. Да умрат заедно, да продължат ръка за ръка към някакъв прекрасен живот в отвъдното... Арес и Афродита, безсмъртни и в бели роби...

На следващия ден времето отново бе хубаво. Филип се събуди от утринните, но вече горещи лъчи, образуващи ярка ивица върху възглавницата му. Слънцето се показваше през полудръпнатите пердета на прозореца. Върху протегнатата ръка на Флора бе кацнало врабче. Тревата блестеше от обилната роса, както и тъмните, сякаш синкави сенки. „Всичко е сън — помисли си Филип. — Всичко беше сън. Флора винаги си е стояла там и никога не е била в други градини, при други собственици. Фий все още живее тук. Аз никога не съм познавал Сента. Няма никакви убийства. Въобразил съм си.“

Долу жената, наречена Мурхед^[1], седеше и чакаше за студено къдрене. Беше първото къдрене, което Кристин правеше за последните няколко седмици. Миризмата на развалени яйца проникваше навсякъде и правеше закуската невъзможна. Това навяваше стари спомени за онова време, преди Сента. Така илюзията му продължаваше да живее — Филип приготви чай, наля една чаша и я подаде на мисис Мурхед, а Кристин каза, че е много мило, когато млад мъж кавалерства на две

възрастни жени. Мисис Мурхед се ядоса и Филип знаеше, че когато си тръгнеш, тя нямаше да остави бакшиш, обяснявайки й, че е против принципите й на най-добрия майстор да се оставя бакшиш.

Черил слезе долу. От месец не бе ставала толкова рано. Тя седна в кухнята да пие чай, но Филип усети, че всъщност сестра му гледа да остане насаме с него, за да му иска пари. Той стана и излезе преди Черил да има тази възможност.

Отиде с колата до гаража, за да й монтират ново радио, и я остави там. Обещаха му, че всичко ще бъде готово до три часа следобед. На път за главния офис той си купи вестник. Вечерният брой току-що се бе появил на сергиите по улиците. Заглавието на първа страница казваше, че са заловили някакъв човек, обвинен в убийството на Джон Крусифър. Филип вървеше по улицата и четеше историята. Нямаше кой знае колко подробности, освен главното: убийството се приписваше на племенника на Джон Крусифър, двадесет и пет годишния Тревър Крусифър, заварчик по професия, но безработен.

Колко необикновено усещане завладя Филип! Все едно че най-сетне бе напълно реабилитиран. Някой друг бе убил човека и вече се знаеше. Официалните власти знаеха. Излизаше така, сякаш неговото глупаво признание изобщо не го бе имало. Прочетеното във вестника го освободи от чувството му за вина така, както знанието му за неговата собствена невинност не успя. Ами ако отвореше вестника, и на някоя от вътрешните страници прочетеше, че истинският убиец на Харолд Майерсън също е открит? Това щеше да означава, че участието на Сента в убийството е само плод на нейната фантазия и резултат от куп съвпадения и случайности!

Рой седеше в кабинета си. Бе изключил климатичната инсталация и прозорците бяха отворени. Подаде на Филип писмото, което мисис Рипъл бе изпратила на управителния директор, посочвайки седем недостатъка на новата си баня.

— До три часа съм без кола — рече Филип.

— Тогава вземи моята.

Рой му каза, че ключовете за колата са в джоба на самото му, което бе окачено в преддверието при секретарката. Филип излезе от кабинета и се озова в преддверието. Точно тогава телефонът иззвъня и, тъй като Люси я нямаше в момента, слушалката вдигна Филип.

— Филип Уордмън на телефона.

— О, добро утро, мистър Уордмън. Аз съм полицай. Детектив сержант Гейтс от Главно управление на полицията.

Гейтс му предложи да го посети в офиса му или в дома му. Филип му каза, че без друго трябва да ходи до Чигуел, каквато бе самата истина. Сержантът му даде известна информация и Филип разбра за какво ставаше дума. Докато караше колата на Рой през лабиринтите на източните Лондонски предградия, той размишляваше върху фактите.

— Правим разследване във връзка с изчезнала статуя, мистър Уордмън. Хм, всъщност открадната статуя.

За миг Филип се слича и онемя. Обаче тонът на Гейтс не беше нито заядлив, нито обвинителен. Говореше му като на евентуален свидетел, който искрено би помогнал на разследването. Филип беше обхождал въпросния район... нали така? Тоест, района на Чигуел Роу, откъдето е изчезнала статуята. Би ли могъл Гейтс да дойде при него и да поговорят или пък Филип да дойде в полицейския участък... Би ли им отделил мистър Уордмън време, за да отговори на няколко въпроса?

Карайки колата на Рой, с прозорци спуснати до долу, и знойното ярко слънце, огряло цялата земя, Филип си повтаряше, че това е всичко, което искат от него: да им каже дали е видял подозрителни лица в района. Внезапно му хрумна, че Флора сигурно е ценна... много ценна! От тази мисъл го побиха тръпки и веднага се сети за работата си. Но те не знаеха... Нямахме как да знаят!

При Гейтс имаше и друг мъж, който се представи за криминален инспектор. Филип си помисли, че постът му е много висок, за да се занимава с разследването на най-обикновена кражба, и то на градинско украшение. Инспекторът се казваше Морис.

— Помолихме ви да дойдете при нас, след като попаднахме на някои много интересни съвпадения. Чувам, че по-малката ви сестра си е навлякла неприятности? — рече въпросително инспекторът.

Филип кимна. Нищо не разбираше... Защо не говореха за Чигуел и квартала, в който живееше мисис Рипъл?!

— Ще бъда напълно откровен с вас, мистър Уордмън, навярно много по-откровен, отколкото сте свикнали да мислите за полицаите. Аз лично пет пари не давам за тайни и секретни неща. Една полицайка

претърсила дома ви и видяла някаква статуя в градината ви. Тя доста находчиво я свързала с изчезналата от градината на мисис Майерсън, след като се запознала с описанието ѝ от компютърната система в „Столична полиция“.

— Значи тя струва много... така ли?

— Тя?!

— Извинете, имам предвид статуята. Ценна ли е?

Отговори му Гейтс.

— Покойният съпруг на мисис Майерсън е платил осемнадесет лири за нея на един търг. Не зная дали според вас това е много. Въпрос на стандарт, предполагам.

Преди малко Филип нищо не проумяваше, но сега вече разбираше. Не ставаше въпрос за цената на Флора. Те знаеха, че Филип я е откраднал. Полицайката я бе видяла, когато бяха довели Черил вкъщи и я бяха идентифицирали по отчупеното парче от ухото, както и по зеленото петно. Дватама полицейски служители не сваляха очи от него. Той издържа погледите им. Нямахме какво друго да стори. Ако отречеше, щяха да обвинят бедната Черил. Филип не разбираше коя е причината да не обвинят Черил... При дадените обстоятелства, подозрението съвсем естествено би паднало на нея.

— Добре — отвърна Филип. — Аз взех статуята... Откраднах я, щом искате. Но се бях заблудил, както с всеки може да се случи, че имам известно право над нея. Ще ме... — Тук силата му изневери, той се запъна и се прокашля. — Ще ме обвините ли в кражба?

— Това ли е най-голямата ви тревога, мистър Уордмън? — попита го Гейтс.

Думите му бяха неясни за Филип и той зададе въпроса си по друг начин.

— Ще ме съдите ли?

Тъй като не му отговориха, Филип поиска да знае дали ще искат писмени показания от него.

Видя му се странно, че и двамата се хванаха за това така, сякаш че сами никога не биха се сетили и сякаш това бе най-блестящата и оригинална идея на земята. Някаква млада машинописка, която може да беше, а може и да не беше служител в полицията, написа показанията му на машината си. Филип каза истината, която звучеше фалшиво, когато я изричаше на глас. Когато свърши, той вдигна глава и

изглежда двамата мъже и момичето, полицайка или не, и зачака да чуе онези познати от криминалните романи и сериали по телевизията: „Имате право да не казвате нищо във връзка с обвинението...“

Морис се изправи и каза:

— Добре, мистър Уордмън. Благодарим ви много. Няма да ви задържа повече.

— Значи това е всичко? — рече Филип, мъчейки се да изглежда твърд и спокоен.

— Засега да.

— Ще ме съдите ли за това, че съм взел статуята?

Морис се поколеба, после събра книгата пръснати върху бюрото му. Вдигна поглед към Филип и каза, нарочно забавяйки отговора си:

— Не... Мисля, че не. Не смятам, че ще е необходимо. Би било по-скоро губене на време и обществени пари. Не сте ли на същото мнение?

Филип не отговори. Беше риторичен въпрос — отговор не се очакваше. Внезапно той се почувства объркан и ужасно глупав. Ала щом излезе навън, дойде облекчението, което бързо измести смущението му. Щеше да върне Флора на мисис Майерсън. Беше най-малкото, което би могъл да направи. Ако полицаите не дойдеха да вземат статуята, той лично щеше да я откара в Чигуел.

Филип спря пред къщата на мисис Рипъл, влезе и на часа бе въведен в банята, където тя му показва всичките седем недостатъка по списък, с най-злостни хули и възклицания по въпроса за цената. Този път Пърл не се виждаше. Сигурно си бе отишла вкъщи.

На връщане Филип мина покрай къщата на Майерсън. Върху портата на имението имаше табела „Продава се“. Пинчерът, който Сента бе нарекла Абаносчо, бе заспал на пътеката под сянката. Филип си купи сандвич в едно кафене на Чигуел и пое към Лондон, когато почти нямаше задръстване в движението. Паркира колата на Рой и отиде пеша до гаража, за да прибере своята.

Като влезе в офиса, Люси му каза:

— Някой си мистър Морис те търси по телефона.

В първия момент Филип не можа да се сети, но после изведнъж разбра. Полицаят се бе държал достатъчно дискретно и не бе споменал службата и чина си в офиса, където работеше Филип. Но защо изобщо се бе обаждал? Нима бяха променили решението си?!

— Остави ли някакъв номер?

— Пак ще се обади. Казах му, че няма да отсъстваш дълго.

Минаха цели петнадесет минути. Сториха му се вечност. Предишните му страхове отново оживяха. Ако възнамерявах да го съдят, Филип реши, че ще е най-добре да отиде незабавно при Рой, да му каже и да приеме неизбежното. Изведнъж усети, че не може да чака повече. Потърси полицейския номер в телефонния указател и сам се обади на Морис. Забавиха се малко, докато го открият. Устата на Филип пресъхна, сърцето му блъскаше в гърдите... Той обясни кой е и инспекторът каза:

— Имате ли приятелка, мистър Уордмън?

Беше последното нещо на света, което Филип очакваше.

— Защо питате? — успя да каже той.

— Може би познавате едно момиче с много дълга руса коса... въъ... сребърно руса? Едно такова, дребничко... не повече от метър и петдесет.

— Нямам приятелка — отвърна Филип, но и самият той още не знаеше дали това е истината или не.

[1] Мисис Блатна глава; от moor — блато и head — глава (англ.).
— Б.пр. ↑

21.

Собственият му разум откри обяснението. Беше като кръстословица във вестник: поглеждаш отговора на последната страница, а когато го прочетеш, ти се струва толкова ясно и очевидно, че се чудиш как изобщо е било възможно да не се сетиш.

Полицаяте сигурно са записвали и най-дребната подробност от неотдавнашното минало на Харолд Майерсън. Говорили са с всички негови познати и съседи и са отбелязвали всеки посетител в къщата. Интересът им е бил събуден от кражбата на Флора и описанието на крадеца, дадено от съседа на Майерсън. Един или може би повече очевидци бяха разказали как някакво дребно, младо момиче с дълга, сребърно руса коса е било забелязано близо до мястото, където е бил убит Майерсън в онази неделна утрин, а също и в метрото по-късно. Можеше ли да има някаква връзка между момичето и крадеца на статуята? Беше възможност едно на хиляда. Ала в полицията никога не пренебрегнаха такива възможности.

Филип разбираше, че ако не бяха видели Флора в неговата собствена градина, те никога нямаше да го открият... и съответно никога не биха стигнали до Сента. Той ги беше завел при Сента. Беше ги завел чрез статуята, на която тя приличаше.

Всичко това минаваше през ума му, докато караше към „Тарзъс стрийт“. Филип не се бави много и не каза нищо на Рой. Странно как някогашният му копнеж по Сента се върна отново, когато чу как Морис я описа. Нямаше представа какво ще каже, нито пък какво ще направи, когато отидеше при нея, но знаеше, че трябва да отиде, да ѝ каже и да ѝ помогне по някакъв начин. Не можеше повече да се заблуждава, че след всичко това полицаяте нямаше да я открият.

От забуленото в облаци небе закапа дъжд. Отначало бяха единични капки, едри и плоски като монети, а после се изсипа порой, както ставаше в тропиците. Не беше и обикновен порой, а струи, които сякаш със сила се изтръгваха от небето и яростно се спускаха надолу като водна стена или стоманена преграда, стоварваща се с трясък върху

земята. Вместо да просветлее от дъжда, небето като че ли стана още по-тъмно и по пътя си Филип виждаше как в къщите и блоковете светват лампи. Всички караха на фарове. Неговите също бяха запалени и образуваха две неясни пътечки в мътния порой.

Джоули и една възрастна жена с кученце в пазарска количка седяха един до друг под стряхата на старата църква. Положило муцуна между лапите си, кучето приличаше на онези мили същества, които рисуваха върху поздравителните картички. Джоули му махна с ръка. Внезапно, по някаква необяснима причина Филип се сети, че днес бе денят, когато трябваше той и Сента да започнат работата си по апартамента. Бяха решили това през последния уикенд... онзи приказен, слънчев и щастлив уикенд, който сякаш бе преди хиляда години. Бяха си казали, че идния петък ще трябва да се качат в апартамента, за да видят какво има да се прави. Той трябваше да ѝ помогне в нещо, което Сента не можеше да свърши сама.

Филип затвори телефона веднага. Не желаше да отговаря на никакви други въпроси от страна на инспектор Морис. Просто постави слушалката на мястото ѝ и гласът на инспектора изчезна. Сигурно веднага щеше да позвъни отново, но когато Люси или Рой му кажеха, че е излязъл, щеше да разбере... Щеше да узнае, че разговорът им не е бил прекъснат случайно, защото Филип бе затворил телефона умишлено. Щеше да знае вече, че Филип бе виновен — виновен като съучастник или изплашен и отчаян от това, че можеха да разкрият самоличността на приятелката му. А то щеше да стане твърде скоро. Веднага можеше да разбере коя е и къде живее. Щеше да е и много лесно. Трябваше само да попита Кристин... Или пък Фий... Те бяха толкова прости души, че веднага щяха да му дадат адреса на Сента.

Филип спря колата пред къщата, възможно най-близо до външните стълби. Двете гуми попаднаха в току-що образувалата се от дъжда локва. Този порой беше огромен ревящ водопад, който като сива стена му преграждаше пътя към къщата. Спомни си за дъжда през онази първа нощ, в която се бяха любили след сватбеното тържество на Фий. Но тогава бе различно... Дъждът бе нищо в сравнение с яростната стихия сега. Къщата почти не се виждаше. Водната маса, изливаща се върху земята, образуваше полупрозрачна завеса, подобна на мъгла, ала все пак гневна и развихрена.

Филип отвори вратата на колата, бързо я затръшна след себе си и хукна с все сила към входа. За тези няколко секунди, докато стигне от колата до стряхата над външните стълби, той стана вир-вода. Отръска се, свали сакото си и влезе в къщата. Веднага разбра, че Рита и Джакопо ги няма. Винаги го усещаше, макар че не знаеше как. В къщата бе съвсем тъмно. Сигурно навсякъде бе тъмно поради мрака, предизвикан от бурята. Филип не би могъл да каже защо не запали лампата, но не я запали.

Из стълбището не се носеше миризмата от ароматизиращите ѝ пръчици. Нямаше друг мирис, освен обичайния, с който човек свикваше, когато често идваше тук. Бързаше да бъде с нея, но сега, пред вратата ѝ се спря. Трябваше да се стегне малко преди да я види. Филип пое дълбоко въздух, изпусна го бавно през ноздрите си, стисна очи, после пак ги отвори и влезе в стаята. Тя бе празна. Сента я нямаше.

Личеше обаче, че е излязла преди малко. В една чинийка върху ниската масичка гореше свещ. Беше нова — фитилът ѝ бе още съвсем къс. Щорите бяха спуснати и в стаята бе тъмно като в рог. Сигурно не бе излязла навън... В този дъжд?! Филип повдигна щорите. Дъждът се стичаше по стъклата — тръпнещ, стенещ водопад.

Зелената ѝ рокля, която бе сякаш изтъкана от дъжд — водни нишки, превърнали се в коприна — бе праметната върху плетения стол. Сребърните ѝ обувки с високи токове бяха поставени една до друга под него. На леглото имаше няколко листа хартия, напечатани на пишеща машина и защипани в едно... навярно сценарият. Филип излезе от стаята и тръгна нагоре по стълбите. Когато стигна горната площадка, се поколеба. Сента често се качваше горе. За нея апартаментът беше нещо като родна стряха. Той изкачи и следващите стълби и се озова сред стаите, които някога бе разглеждал. Тогава Сента се къпеше в банята на Рита, защото се бе прибрала сутринта и му бе съобщила, че е убила Арнъм.

Стаите си бяха същите: онази, в която имаше чували с дрехи и вестници, и другата — спалнята на Рита и Джакопо, в която прозорецът бе покрит с кувертюрата за легло, закована за дървената рамка. На пода се мъдреше гумена постилка вместо килим. Филип отвори вратата на банята. Вътре нямаше никой, но като се върна на стълбищната площадка, чу как някаква дъска над главата му изскърца.

„Днес трябваше да започнем да работим горе. Започнала е без мен. Решила е да поработи, преди да дойда аз. Всичко, което се случи между нас досега — всичко, което й казах, страховете, ужасът, омразата ми... Всичко е било напразно.“ Изведнъж той разбра, че през цялото време, докато бе карал насам, а после бе спрял колата и влязъл в къщата, Филип се бе страхувал от онова, което Сента би могла да направи — да се самоубие и той да я намери мъртва.

Отиде до първото стъпало от последното стълбище нагоре и там постепенно Филип почувства миризмата. Отгоре се носеше ужасна смрад! Той почувства, че с всяка секунда вонята ставаше все по-остра. Филип знаеше, че усещането му бе подобно на онова, в началото, когато за първи път стъпи в тази сграда, но усети и друго — имаше нещо, което не бе помирисвал досега. Миризмата бе нова за него и сигурно не бяха много хората, принудени да изтърпяват подобна смрад в наши дни. Дъската над главата му отново изскърца. Филип заизкачва стъпалата, опитвайки се да диша само през устата, за да изключи рецепторите си за обоняние.

Вратите на всички стаи бяха затворени. Не мислеше за нищо. Отдавна бе престанал да разсъждава върху това как някога със Сента крояха планове да живеят тук. Движенията му бяха повече инстинктивни. Дъждът не се чуваше вече. Отвори вратата на хола. Светлината бе слаба, но не беше тъмно, тъй като върху капандурите нямаше нито пердета, нито щори. Тук бе най-задната част на къщата и през тези обливани от дъжда прозорци се виждаше само небето — сурово и сиво като гранит. В стаята нямаше нищо друго освен едно старо кресло и шкаф. А на пода, между прозореца вляво и полуотворената врата на шкафа за дрехи се виждаше нещо, подобно на носилка или дървена решетка. Оказа се врата, върху която бе постлано сиво одеяло.

Там стоеше Сента. Бе облечена в същите дрехи, както тогава, когато бе ходила в Чигуел — червена туника от памучно кадифе, която щателно бе претърсвала за петна от кръв, дънки и маратонки. Косата си бе вързала на опашка с някаква кърпа на червени ивици. Тя му се усмихна и изведнъж напълно се промени — сякаш цялата се разтвори в усмивката си. Всичко бе усмивка — лицето й, тялото й... Сента се приближи към него, разтворила ръце за прегръдка.

— Знаех, че ще дойдеш. Усещах го. Мислех си: „Филип ще дойде при мен. Той не говореше сериозно онези неща, не би могъл“. Не е ли странно?! Изплаших се, но само за миг. После разбрах, че моята любов към теб е твърде силна, за да ѝ се противопоставиш и да престанеш да ме обичаш.

„Да, така е... Така е!“ — помисли си Филип. Любовта му към нея се върна, стоварвайки се отгоре му като мощен водопад. Болката, състраданието и нежността, която чувстваше към нея, го изгаряха отвътре, в очите му напиряха сълзи. Той я прегърна, а тя се притисна към него така, сякаш искаше да влезе в неговото тяло.

Този път Сента първа се освободи от прегръдката. Тя отстъпи назад и го погледна, наклонявайки леко глава. Необяснимо защо, Филип внезапно осъзна, че докато я бе прегръщал, изпълнен от все по-силна любов към нея, той не бе чувствал миризмата. Сега обаче тя го заля като гореща вълна. Беше смрад, която човек неволно свързваше с мухите. Сента протегна ръка, взе неговата в своята и промълви:

— Скъпи мой Филип, ти каза, че ще ми помогнеш в нещо, което трябва да направя... Е, което ние трябва да направим. Всъщност трябва да го направим и чак тогава да обсъдим какво ще предприемем, за да живеем тук.

Тя се усмихна. Усмивката ѝ беше като на луда жена — демонична, куха, откъсната от реалния свят.

— Трябваше да го направя по-рано — продължаваше Сента. — Зная, че трябваше, но не съм толкова силна физически, че да успея сама.

В съзнанието му всяка мисъл изчезна. Той стоеше вцепенен и чувстваше... чувстваше болката и малката ѝ, като на дете, гореща ръка в своята... Имаше да ѝ каже хиляди неща, ужасни неща! Но вместо това, той смотолеви глуповато:

— Но аз мислех, че Джакопо...

— Те ще се върнат чак утре, а и не искам никой друг да знае. Трябва да свършим тази работа, преди да се върнат, Филип.

„Касапница... Месарски магазин, оставен отворен в продължение на няколко горещи дни“ — помисли си Филип. Магазин, пълен с гниещо месо, след като бе избухнала бомбата и всички бяха измрели от ядрената радиация. Сента откряна вратата на шкафа. Стори му се, че видя лице... Беше като лицето на Флора, надничащо от

тъмните дълбини на гардероба в собствената му стая, кухо и безжизнено. И все пак не беше същото! Ни най-малко! Някога това нещо в шкафа, подпряно на голата стена вътре, е било младо момиче... То все още бе в своя зелен анцуг...

Филип нададе вик на ужас и с две ръце затисна устата си. Вътрешностите му се обърнаха и сякаш всичките му жизнени сокове се надигнаха в гърлото му. Подът се олюля под краката му. Не припадна, но и не можа да остане прав. С протегнати напред ръце, като плувец, порещ водните дълбини, той се свлече на колене върху носилката.

Сента нищо не забеляза. Значението на всичко това не достигна до нея. Тя просто надничаше в шкафа, сякаш в него имаше някакъв досаден и ненужен предмет, който по някакъв начин трябваше да бъде изваден оттам и изхвърлен. Сигурно всичките ѝ други сетива, освен зрението, бяха напълно блокирали. Филип видя как Сента пъкна ръката си в шкафа и извади нещо оттам — кухненски нож с почерняло от стара кръв острие. Тя лъжеше само за дребните неща, за подробностите...

— С кола си, нали, Филип? Мисля, че върху дъската ще можем да пренесем това нещо долу, в моята стая, а като се стъмни ще...

— Млъкни, за бога! Престани! — кресна ѝ Филип.

Сента бавно извърна към него воднистите си, бледи очи.

— Какво има?

Онова, което последва, бе най-големият подвиг в живота му досега. Той се надигна от носилката, изправи се и с крак затвори вратата на шкафа. Обгърна Сента с ръце и я избута навън от стаята, затваряйки вратата след себе си. Тази беше само втората врата. Ноздрите му, цялата му глава отвътре и мозъкът му сякаш бяха проникнати от миризмата. Колко ли много врати трябваше да затръшне още, за да избяга от нея?! Той я повлече със себе си — първо до площадката, после надолу по стълбите, докато двамата заедно не се строполиха върху стъпалата. Филип затисна с ръце раменете ѝ, а с длани обхвана лицето ѝ и го издигна към своето. Устните им почти се допряха.

— Чуй ме, Сента! Издадох те на полицията. Нямах такова намерение, но така стана. Те ще дойдат тук, и то скоро.

Разтворила устните си, Сента го изгледа с широко отворени очи. Филип очакваше, че тя ще се нахвърли върху него с юмруци, ще го рита и хапе, но се излъга. Сента бе неподвижна и безжизнена. Тя сякаш увисна в ръцете му.

— Ще те измъкна оттук — рече ѝ той. — Ще се опитам! — Не беше мислил за това, но все пак каза: — Затова ще използваме колата ми. Ще те отведе някъде.

— Не искам никъде да ходя — рече Сента. — Къде да отида?! Не искам никъде да ходя без теб!

Тя се изправи. Изправи се и той. После двамата слязоха долу. Миризмата беше вече друга. Също както преди миришеше на плесен и вкиснато. „Сигурно изминаха часове, откакто говорих с Морис“ — помисли си Филип. Сента отвори вратата на подземната си стая. Свещта бе догоряла в чинийката, оставяйки купчинка восък. Филип вдигна щорите и видя, че дъждът бе спрял. От двете страни на улицата, покрай тротоара се стичаше вода. Изпод колелата на минаващите автомобили се вдигаха пръски. Той се обърна към Сента и видя, че за нея само едно нещо имаше смисъл.

— Обичаш ли ме още, Филип?

— Да — отвърна той.

Дали бе лъжа или истина, вече не знаеше...

— И няма да ме изоставиш?

— Няма да те изоставя, Сента.

Филип приседна на леглото до нея и извърна лицето си, за да не вижда отражението му в огледалото — съсипано, изплашено, наранено лице. Сента допълзя по дюшека до него и той я взе в прегръдките си. Тя се сгуши в обятията му и прилепи устните си до шията му. Филип я притисна плътно към себе си. Чуваше как колите профучават по наводнената улица и как една от тях спря точно пред къщата. „За какво се сеца човек, за какво мисли в миг на ужас?!“ — питаше се мълком Филип. Когато открадна статуята, си бе помислил, че едва ли ще изпратят полицейска кола за такава дреболия.

Ала за това тук щяха! За това щяха!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.